



॥ ཕུང་ཁྱིའི་རྒྱུ་ལེ་ཡེ་ལེ་ལེ་ ॥

༩





“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒

(เฉพาะสมาชิกเขตใน)

ที่ปรึกษาทิตติมศักดิ์

	พระเทพญาณมหามุนี (หลวงพ่อรัญมชโย)
ที่ปรึกษา	พระครูสมุห์วิษณุ ปญญาทีโป พระครูใบฎีกาอำนวยศักดิ์ มุนิสกุโก พระไชยยศ ยสวโส
บรรณาธิการ	พระมหาไพโรจน์ ปุญญภาโส พระสรวัจน์ กวิตโต
ออกแบบปก	พระศิริพงษ์ สิริวิโส พระพนมชัย อุตตชโย
พิสูจน์อักษร	พระมหาอรรณพ กุลสิทฺโธ ป.ธ.๘ พระมหาธีระชัย ธีชชโย ป.ธ.๘ พระมหานภดล คมภิรมโม ป.ธ.๖
ประสานงาน	ภักตร์สรณ์ ลักษณะธนากุล วินัส กัณโธภณ
จัดรูปเล่ม	คุณรัชติ เกิดโชคงาม
จัดทำโดย	ใจ...หยุด ๒๔ น.
พิมพ์ที่	บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด
พิมพ์ครั้งที่ ๑	วันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๙
พิมพ์จำนวน	๒,๐๐๐ เล่ม





คำนำ

หนังสือ “ง่ายที่สุด คือ หยุดได้” เล่ม ๒ (เฉพาะสมาชิกเขตใน) เป็นหนังสือที่ไม่ได้เผยแพร่ทั่ว ๆ ไป โดยทางทีมงานได้รวบรวมโอวาทของพระเทพญาณมหามุนี (หลวงพ่อรัญมชโย) ที่เมตตามาสอนธรรมะให้ลูก ๆ สมาชิกเขตใน

ต่อมาคณะผู้จัดทำได้ร่วมกันคัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับความละเอียดของใจ และตั้งใจจัดทำเป็นหนังสือ ซึ่งหนังสือเล่มนี้จะต่อจากเล่มที่แล้ว โดยจะเป็นสรุปโอวาทประจำวัน ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมตั้งแต่โอวาท ๑๐๑ – ๒๕๐ เพื่อให้ผู้อ่านได้ทบทวนธรรมะ และวิธีการปฏิบัติที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้านสอนโดยมุ่งหวังอย่างจริงจัง ที่จะให้ผู้อ่านมีใจที่ละเอียด มีที่พึ่งภายใน และก้าวไปถึงจุดที่จะสามารถศึกษาธรรมะที่ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ...พระพ่อผู้ที่เป็นที่เคารพรักยิ่งของลูก ๆ ทุกคน

คณะผู้จัดทำ

๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๙





ฝึกอย่างคุณยายอาจารย์ฯ ก็จะได้อย่างคุณยายอาจารย์ฯ

คุณยายอาจารย์ฯ ของเรา ท่านใช้เวลาอย่างคุ้มค่า ไม่ให้
หมดเวลาไปฟรีๆ เพราะเวลาของท่านมีจำกัด

ท่านใช้ใจของท่านอยู่กับความนิ่ง ใจใช้อย่างคุ้มค่า ประหยัดสุด
ประโยชน์สูง ใจที่ไปนึกคิดอะไรมาก ใจจะวุ่นวาย

ขา ของท่านใช้ไม่มาก ใช้แค่เดินไปหอดฉัน แล้วไปโรงงาน
ทำวิชา และกลับมาที่พักเท่านั้น และเดินเข้าห้องน้ำ ไม่ได้ใช้อะไร
มาก ใช้พาตัวของท่านไปมาแค่นั้นเอง

มือ ใช้ไม่มาก ท่านใช้ปิดกวาดเสนาสนะ อาบน้ำ ล้างหน้า
แปรงฟัน และก็ใช้ถือดวงแก้ว ๒ ดวงในโรงงานทำวิชา ท่านใช้
ของท่านแค่นี้

หู ใช้ฟังคนอื่นนิดหน่อย แม้ฟังนิดหน่อยก็ฟังเหมือนไม่ได้ฟัง
ฟังไปงั้นๆ ส่วนใหญ่ใช้ฟังแต่คำถามของพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ
กลัวจะตอบคำถามไม่ได้ ทำให้เรื่องราวต่างๆ ภายนอกไม่มากระทบ
ถึงใจท่านเลย

ปาก ใช้พูดกับคนอื่นนิดหน่อย พูดพอให้รู้เรื่อง แต่ส่วนใหญ่
ท่านจะใช้พูดตอบคำถามพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านจะพูดกับ
บุคคลที่ควรพูด ใช้ของท่านแค่นี้

แต่จะมาใช้ปากใช้หูมากขึ้นเมื่อมาเจอหลวงพ่อนี้แหละ เพราะ
ท่านต้องรับแขก ต้องสอนธรรมะ เพราะต้องสร้างหลวงพ่อกับ
หมู่คณะ ตอนอยู่กับพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านใช้แค่นี้





คุณยายอาจารย์ฯ จะหมั่นปิดกวาดเช็ดดูใจของท่านให้ใสอยู่ตลอดเวลา ถ้าลูกอยากเป็นอย่างคุณยายอาจารย์ฯ ก็ต้องทำอย่างท่าน คือ หมั่นปิดกวาดเช็ดดูใจให้ใส ทำใจของเราให้สะอาดนะลูก

หยุดแรก

หยุดแรกจะยากนิดนึง แต่ก็ยากพอรู้ ลูกต้องฝึกหยุดแรก เอาให้มันคงก่อน จำรอยเดิม จับทางให้ได้ แล้วก็ทำซ้ำๆ

(พระลูกชาย: หยุดแรกมีหลายระดับหรือเปล่าครับ?)

หยุดแรกมีหลายระดับ เริ่มตั้งแต่

๑. ใจสบาย ไม่มีความคิดใจปลอดจากความคิดใจอยู่กับตัวเอง อย่างนิ่ง นุ่ม เบาสบาย แล้วก็หยุดในหยุด นิ่งในนิ่งต่อไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ

๒. พอนิ่งต่อไปเรื่อย ๆ ตัวก็จะหาย หลุดเข้าไปเหมือนอยู่ในที่โล่ง ๆ เหมือนอยู่ในกลางอวกาศ แต่ยังไม่เห็นภาพอะไร แล้วก็หยุดในหยุด นิ่งในนิ่งต่อไปเรื่อย ๆ

๓. พอนิ่งต่อไปเรื่อย ๆ ก็จะได้เห็นแสงสว่างเกิดขึ้น

๔. พอนิ่งต่อไปเรื่อย ๆ มองผ่านแสงสว่าง จะเห็นสิ่งที่มีอยู่จริง อยู่ภายใน โดยไม่ได้นึกหรือคิดเอาเอง และจะเป็นทุกสิ่งที่เราเห็น จะรู้ว่าสิ่งที่เราเห็นอยู่ภายใน มีคุณสมบัติอย่างไร มีความบริสุทธิ์แค่ไหน เราก็จะรู้ และจะครอบครองสิ่งที่เราเห็นได้

(พระลูกชาย: ต้องมีความสุขเพิ่มขึ้นหรือเปล่าครับ?)

ใช่ ต้องมีความสุข ความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นตลอด





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๐๑

เอาชีวิตเป็นเดิมพัน : สมัยเราศึกษาวิชาธรรมกายกันอย่าง
สูงมาลชาติ สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านทำวิชชาบนโถง
ในส้วม ถ้าไม่ได้จะให้ทำอย่างนั้น คุณยายอาจารย์ฯ ท่านเนี้ยบมาก
เสื้อผ้าก็สะอาด ซักผ้าก็เข้ากลางไปด้วย พวกเราแข็งแรงกว่าคุณยายฯ
อายุก็ไม่มากเหมือนท่าน ต้องทำให้ได้ เอาชีวิตเป็นเดิมพัน ลุยกันเลย

ต้องยึดศูนย์กลางกายให้ได้ : ปล่อยทุกสิ่ง ไม่ติดอะไรเลย
ทั้งคน สัตว์ สิ่งของ ให้เป็นอิสระจากทุกสิ่ง ต้องเป็นตัวของเราเอง
ศูนย์กลางกายห่างจากปากช่องจมูกแค่ศอกเดียว เราต้องไปครอบ
ครองศูนย์กลางกายให้ได้ พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ สรุปไว้ว่า
“หยุดเป็นตัวสำเร็จ” เราต้องไปครอบครองคำนี้ให้ได้ เป้าหมาย
ของเรา คือ ต้องยึดศูนย์กลางกายให้ได้ ปล่อยหลุดปล่อยพัน
ทั้งชีวิตไปเลย ถ้าเรารักตัวเอง รักที่จะหลุดพ้นจากการเป็นบ่าว
เป็นทาสของพญามาร เราต้องยึดศูนย์กลางกายให้ได้ ถ้าของที่
อยู่ในตัวเรา เรายังยึดครองไม่ได้ ก็ไม่เรียกว่าเป็นของเรา

อาศัยการหยุดนิ่งอย่างเดียว : ต้องนิ่งแน่น ทำซ้ำๆ ย่ำๆ เหมือน
ทาสีที่ต้องทำซ้ำๆ แล้วจะเร็วแรงจะเป็นไปเอง จะมีทั้งความสุข
ความบริสุทธิ์ หลุดพ้น ปราศจากความคิดปรุงแต่ง เป็นอิสระ
ถ้านิ่งแน่นจริง ๆ จะมีความสุข อาศัยการหยุดนิ่งอย่างเดียว ถ้าได้
ตรงนี้จะอะไรๆ ก็อยู่ในกำมือ แต่ก็ดีขึ้นเรื่อยๆ แต่หลวงพ่อยาก
ให้ดีขึ้นเร็วๆ สู้ได้ชนะ จวนแล้ว

คุณครูไม่ใหญ่



“ ๖๔๔๔ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๐๒

ต้องเป็นอย่างคุณยายอาจารย์ : ต้องทำอย่างมีความสุขและความบริสุทธิ์ โดยเริ่มจากจุดที่ง่ายและคล่องก่อน ไปเน้นที่ภาพเลยทำให้ซ้ำ จะให้เร็วคือ ให้เริ่มต้น ณ จุดที่ง่าย คล่อง และมีความสุขก่อน ให้เน้นที่ความสุขและความบริสุทธิ์ ไม่ใช่เน้นที่ภาพ ตอนนี้อยู่ในระดับ ๒ คือ เห็นครกขึ้นภูเขา ระดับแรก คือ เห็นภูเขาขึ้นครก เพราะภูเขาเขี่ยอนมากกว่าครก คือ ยากกว่า ระดับ ๓ วางแล้วเดินตัวเปล่า พอขั้นสุดท้ายก็เหาะขึ้นไปบนยอดเลย ตอนนี้อย่างไม่มีปิ่นให้ถือพื้นไปก่อน เรายังไม่รู้จักรักตัวเองจริง ทำไมต้องมานั่งเมื่อยอยู่ตรงนี้ ทำไมไม่ไปสนุกสนานเพลิดเพลินแบบชาวโลก ถ้าเรารู้จักพระเดชพระคุณหลวงปู่ รู้จักตัวเองจริง เราจะเข้าใจและซาบซึ้งเลยว่า ทำไมเราต้องมาใช้ชีวิตเช่นนี้ จะเข้าใจว่ามันต้องนั่ง ไม่ต้องมีใครมาเคี่ยวเข็ญ มันจะอยากนั่งเองเลย เราจะไปด้วยตัวของเราเอง คุณยายอาจารย์ ท่านมักจะพูดเปรยๆ ว่า “ใครจะไปนิพพานก็ไปเถอะ ยายจะไปปราบมาร” คุณยายจะเปรยๆ ตอนที่ท่านอารมณ์ดี ๆ คุณยายอาจารย์ ท่านไม่ติดอะไรจริงๆ ท่านไปเห็นความเป็นจริงและหายสงสัยด้วยตัวเอง

พวกเราก็ผ่านชีวิตในสังสารวัฏกันมาหมดแล้ว ไม่มีอะไรใหม่ ถ้าเราไปถึงจุดนั้น เราก็จะไม่ติดอะไรเลย เหมือนอย่างคุณยายอาจารย์ เพราะท่านรู้แจ้งในสังขารโลกแล้ว เพราะฉะนั้นหลวงพ่อก็อยากให้พวกเราทั้งหมดเป็นอย่างคุณยายอาจารย์ ซึ่งก็มีหลัก คือ “นิ่ง-แน่ว”

คุณครูไม่ใหญ่

“บ๊องก็รู้และแน่ว” ๒

๗





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๐๓

ปล่อยวางให้หมด : ปล่อยวาง คำนี้มันลึกซึ้ง ไม่ใช่ปล่อยวางธรรมดาๆ ต้องปล่อยวางจริงๆ ต้องทิ้งทุกสิ่ง ไม่ติดอะไรเลย **ปล่อยวางจริงๆ คือ เราต้องทิ้งชีวิตไปเลย ชีวิตคือทั้งหมดที่เป็นเครื่องรองรับทุกข์ อวัยวะ เรายังทิ้งได้ เพื่อไปเอาธรรมะ** เราก็จะเข้าถึงตรงนั้นได้ แล้วการหยุดนิ่งจะเป็นไปเองโดยอัตโนมัติ ระยะเวลาดูสั้นจากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ถึงปากช่องจมูก แต่จะครอบครองได้ก็ไม่ใช่ง่ายแล้วจะรูกีบหน้าไปเรื่อย ๆ ความนิ่งแนแนก็จะมา เพราะฉะนั้น **“ปล่อยวางให้หมด”** ไม่มีอะไรใหม่ในโลกใบนี้ เราผ่านมาหมดแล้ว ไม่มีอะไรเลย เราเกิดมาเพื่อการนี้ ฦ ความละเอียดตรงนี้ เราก็เข้าใจแล้วว่า เรามาจากไหน เพราะฉะนั้น **ต้องทำให้เป็นให้ทั้งเห็นและรู้ไปพร้อมๆ กัน** ความละเอียดเราจะได้มากขึ้น เยอะๆ ส่วนหยาบๆ ก็ปรับอินทรีย์ บริหารชั้น ฦ ภารกิจก็ทิ้งหยุดนิ่งให้ละเอียดๆ นิ่งในนิ่งๆ ไปเรื่อย ๆ ถ้านิ่งแนแนจริงๆ จะทันกันหยุดในหยุดๆๆ นิ่งในนิ่งๆๆ เราก็หยุดมาในระดับหนึ่งแล้ว มันก็หยุดเหมือนกัน แต่ว่าหยุดในหยุด ละเอียดขึ้นไปเรื่อย ๆ

ต้องสู้จึงจะชนะ : เอาให้ละเอียดๆ นิ่งในนิ่งๆๆๆ และให้สังเกตว่า **“ตัวเราต้องบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น มีความสุขเพิ่มขึ้น ให้บริสุทธิ์เนื่องมาถึงหยาบเลย”** ต้องปรับให้นิ่งแนแนขึ้นไปเรื่อย ๆ เป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก **“เพราะฉะนั้น ต้องสู้จึงจะชนะ”** ให้นิ่งในนิ่งๆ อย่างเดียว **“หยุดนิ่ง”** โดยอย่าลืมว่ามีมิเตอร์วัด คือ มีความสุข



“ ๐๖๔๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





ความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นๆ ให้ปล่อยวางจากทุกสิ่งจริง ๆ ให้หยุดนิ่ง
นิ่งได้สนิทก็จะเร็วแรงมากขึ้น กายมนุษย์เหมือนหุ่น

ทำถูกหลักวิชา : หลักวิชาของการปฏิบัติธรรมนั้นมิอยู่
ถ้าปฏิบัติให้ถูกหลักวิชาแล้วต้องเข้าถึงทุกคน ที่เข้าไม่ถึงเพราะ
เกียจคร้าน หรือขยันแต่ทำไม่ถูกวิธี ถ้าหากว่ามีความเพียร
สม่ำเสมอทุกวันและทั้งวันแล้ว ก็ไม่มีข้ออ้าง ข้อแม่และเงื่อนไข
ทำจิตให้บริสุทธิ์เป็นกุศล มีกุศลกรรมอยู่ในใจเสมอ จิตใจผ่องใส
สว่างไสว ต้องเข้าถึงธรรมกายอย่างแน่นอน

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญกุศลเถลิง ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๐๔

อย่าใช้ความคิด อย่าติดสัญญา : ต้องหลุดให้ได้ อย่าไปใช้ความคิด
อย่าติดสัญญา ต้องทิ้งไปให้หมด ใจต้องเป็นกลาง ๆ ต้องอิสระจริง ๆ
ไม่งั้นนั่งเมื่อยฟรีนะ **ปล่อย คือ นิ่ง ๆ แล้วมันก็ไปนะ** เรามีมีเตอร์วัด
คือ ความสุข ความบริสุทธิ์ ความชัด ความสบาย ต้องเพิ่มขึ้น
ลึก กว้าง ไกล ก็ฝึกกันไป ฝึกรู้ฝึกญาณของเราไป เราก็กทำตามได้ดี
ในระดับหนึ่งแล้ว ต้องหยุดให้ยิ่งขึ้นไปกว่านี้อีก **ผู้ที่ได้ประโยชน์**
คือตัวเรา ส่วนคนอื่นเป็นผลพลอยได้เท่านั้น ทำตามหลักวิชา
โดยเอามีเตอร์วัด ความสุขเพิ่มขึ้น ความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น ให้เร็วแรง
ให้แน่น ๆ หลัก คือ **หยุดนิ่งอย่างเบาสบาย** จับหลักให้ได้

พ้นจากการเป็นเชลย : โอวาทหลวงพ่อทุก ๆ คำ ถ้าไม่ฟังผ่านจะ
ได้จะเป็นอย่างง่าย ๆ และจะละเอียดดิ่งแน่นขึ้นไปเรื่อย ๆ เวลา
แน่นก็จะเห็นได้รอบทิศ และจะมีความเห็นชัด รู้ชัดเพิ่มขึ้น ความสุข
เพิ่มขึ้น บริสุทธิ์เพิ่มขึ้น ความสุขจะเนืองมาถึงหยาบด้วย อย่าลืมว่า
เราเรียนเพื่อตัวเอง ให้พ้นจากการเป็นเชลย จากการเป็นบ่าวเป็น
ทาสของเขา เมื่อถึงจุดหยุดนิ่งที่สมบูรณ์ ก็จะแจ่มแจ้งขึ้นเรื่อย ๆ

คุณครูใหญ่



" บัณฑิตผู้รู้แจ้ง " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๐๕

ใจมีพลัง : วางใจให้หยุดนิ่ง นุ่ม เบาสบาย ทำใจให้ใส ๆ เกลี้ยง ๆ
ชัด ใส สว่าง มีความสุข ความบริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง เข้ากลางคลอง
ร่องไว ใจมีพลัง อย่าไปตั้งใจมาก นิ่ง ๆ สบาย ๆ

ตลอดทางสายทางกลางต้องชัดเจน : ทำใจให้ละเอียด ต้องชัด
ใส สว่าง และต้องมีความสุข ความบริสุทธิ์ นิ่ง ๆ อย่างสบาย ๆ
นิ่งนุ่มสบายใส ๆ มีความสุข **ตลอดทางสายกลางของเราต้อง
ชัดเจน ใส สะอาด บริสุทธิ์ ทางสายกลางของเราต้องโล่ง กว้าง
ใส สว่าง มีแต่ความสุข ความบริสุทธิ์** เราต้องครอบครองให้ได้
จนกระทั่งสามารถควบคุมกลางได้ ต้องนิ่งแน่มาก ๆ ต้องนิ่งกว่านี้
อีกเยอะ ตอนนี้อย่างนั้นมาได้ดีมากแล้ว แต่ยังต้องทำให้ดีกว่านี้
อีกมาก ๆ ทำสบาย ๆ ใจนิ่ง ๆ ใจเย็น ๆ ต้องเกลี้ยง ๆ ใจใส ๆ สะอาด
บริสุทธิ์ ไม่ติดอะไรเลย

วันคล้ายวันเกิดคุณยายอาจารย์ : อย่าลืมนิ่ง ๆ สบาย ๆ
อย่าไปตั้งใจมากเกินไป เราทำดีมาในระดับหนึ่งแล้ว ให้เราสังเกต
ว่าเราจะไปจุดที่ดีที่สุดของเราเป็นอย่างไร และวันนี้เป็นวันคล้าย
วันเกิดของคุณยายอาจารย์ ให้เราปรารภเหตุทำกรรมะของเรา
ไปสู่จุดที่ดีที่สุด แล้วเอาจุดนี้เพื่อก้าวไปสู่จุดที่ดียิ่งไปกว่านี้อีก ให้ใจ
หยุดนิ่งแน่ว นุ่มนวล ต้องอยู่ในจุดที่เรามีความสุข เราต้องมุ่งมั่น
หมั่นฝึกฝน หมั่นสังเกตและปรับปรุง วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิด
คุณยายอาจารย์ ให้นึกถึงท่านแล้วกราบอาราธนาคุณยายอาจารย์

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





ขอขบารมีธรรมของท่านให้ท่านช่วยจุดเราให้เข้าไปสู่จุดที่ไปรู้เห็น
พระธรรมกายภายในให้เรารู้ถูกเห็นถูกอย่างง่าย ๆ สบาย ๆ ถูกต้อง
ร่องรอยไปตามความเป็นจริง **เพราะฉะนั้นคุณยายอาจารย์ฯ**
ท่านทำอะไร เราก็ต้องทำอย่างนั้น ให้ลูกปรารถนาเหตุในวันนี้
ทำความเพียร และอธิษฐานจิตขอขบารมีคุณยายอาจารย์ฯ เอาให้ได้
ภายในวันนี้เลย

คุณครูไม่ใหญ่



๑๒ " บำเพ็ญกุศลบุญคุณ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๐๖

ถามตัวเองทุกวัน : เราจะรู้แจ้งเห็นแจ้งได้ก็ต้องนั่งแน่น จะนั่งแน่นได้ก็ต้องปล่อยวางทุกสิ่งแม้กระทั่งชีวิต ปล่อยให้หลุดจากกายหยาบเข้าไปเลย เราต้องถามตัวเองทุกวันว่า เรารักที่จะเข้าถึงพระธรรมกายจริงมั๊ย? เราอยากจะทำหลุดพ้นจริงมั๊ย? เราต้องการที่จะปลดปล่อยตัวเองให้พ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารจริงมั๊ย? ถ้าจริง เราจะได้ทั้งทุกสิ่งแล้วมุ่งทำความละเอียด ถ้าเราตอบตัวเองได้ว่าจริง เรื่องอื่นก็เป็นเรื่องเล็ก เราจะได้มุ่งไปเลย เพราะเวลาเราก็เหลือไม่มาก ถามตัวเองแล้วก็ตอบตัวเองทุกวัน มิเตอร์หลวงพ่อก็ให้ไว้แล้ว ต้องมีความสุข ความบริสุทธิ์ที่เพิ่มขึ้น

หยุดนิ่งสมบูรณ์ตามหลักวิชา : เดี่ยวเราเอาให้ละเอียดเลยนะจ๊ะ ปล่อยทิ้งทุกสิ่งใจเราจะเป็นอิสระ จะเป็นตัวของเราเอง แต่ก็ได้ไม่ได้มีมานะทิฐิ วันนี้เป็นนิมิตหมายอันดี เราก็หยุดนิ่งสมบูรณ์ตามหลักวิชา จะหนาแน่น มีความสุข ความบริสุทธิ์ มีพลัง

อธิษฐานซ้ำๆ : อธิษฐานให้เรารู้แจ้งเห็นแจ้ง แท่งตลอดในวิชชาธรรมกาย ให้ญาณทัสสนะแม่นยำ ให้เข้าถึงธรรมะที่ละเอียดๆ ให้ร่างกายแข็งแรง อายุขัยยืนยาว ได้ทำวิชาไปตลอดอายุขัย ให้ประพาศิพรหมจรรย์ได้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ให้ห่างไกลจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ อธิษฐานซ้ำๆ อันนี้เป็นหลัก แล้วก็สมบัติทั้ง ๓ ให้เพียบพร้อมบริบูรณ์

“ ภาวนาจิตตภาวนา ” ๒

๑๓





แผนผังชีวิต : สมัยหลวงพ่อดำปำกน้ำในทุกรอบของการเทศน์ไม่ว่าท่านจะยกหัวข้อธรรมอะไรขึ้นมาเทศน์ก็ตาม ในที่สุดก็ต้องพูดถึงแผนผังชีวิตให้จำติดตาตรึงใจของทุกคน แต่ท่านพูดย่อๆ สั้นๆ มุ่งให้ปฏิบัติ จะได้ไปรู้ไปเห็นได้ด้วยตัวของตัวเอง ซึ่งเป็นปัจจัยตั้งท่านทำอย่างนี้เรื่อยมา จนกระทั่งมรณภาพ เพราะกลัวว่าสิ่งที่ถูกต้องดีงาม ซึ่งเคยเลือนหายไปยาวนานกว่า ๒,๐๐๐ ปี จะเลือนหายไปอีก ท่านจึงพูดย้ำๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะฉะนั้น สิ่งนี้เราก็ควรจะทำให้มีประสบการณ์ขึ้นมา แล้วเราก็จะเข้าใจ จุดนี้เป็นจุดสำคัญมากๆ ที่เดียว

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๐๗

อธิษฐาน : ปล่อยวาง ทิ้งทุกสิ่งให้หลุดไปเลย อธิษฐานให้แตกฉานในวิชาธรรมกาย รู้ญาณแม่นยำ คล่องแคล่ว ไม่ผิดไม่เพี้ยนตรงไปตามความเป็นจริง และให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ในการประพฤติพรหมจรรย์ มโนปณิธานที่จะไปปราบมารถึงที่สุดแห่งธรรมให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ให้รู้ญาณแม่นยำ ตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการ ภารกิจที่ได้รับให้สำเร็จอย่างง่ายดายายเป็นอัศจรรย์ สุขภาพร่างกายแข็งแรง อายุขัยยืนยาว อยู่สร้างบารมีไปนานๆ ให้ห่างไกลจากคนภัยคนพาล บัณฑิตนักปราชญ์ให้เข้าใจ

หลับในอุทะเลบุญ : ถ้าหลับอยู่ในกลางองค์พระ ในกลางดวงใสๆ เทวดาเขาจะขึ้นชมอนุโมทนา สิริมงคลก็จะเกิดขึ้นกับเรา สิริเป็นที่มานอนแห่งโภคทรัพย์ คือ ทรัพย์อยู่ที่ไหนก็จะมาอยู่กับเรา หลับอย่างนี้จึงจะหลับเป็นสุข หลับแล้วไม่ฝันเลย ถ้าฝันก็จะฝันถึงแต่สิ่งที่ดีมีสิริมงคล นอนก็เหมือนกับจะเหาะจะลอยได้

คุณครูไม่ใหญ่

“ บัณฑิตนักปราชญ์ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๐๘

พระอุดมคฺ : รวมใจหยุดนิ่ง นิ่งในนิ่ง อธิษฐานให้พระภิกษุที่กำลังออกเดินธุดงค์ให้ใสสะอาด บริสุทธิ์ให้เห็นดวง เห็นองค์พระ เห็นแสงสว่างในกลางทางที่กำลังเดินธุดงค์ ที่เห็นแสงสว่าง เห็นดวง เห็นองค์พระแล้วก็ให้ชัดใส สว่าง ละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก จนเกิดความเลื่อมใสที่จะบวชต่อเป็นอายุของพระพุทธศาสนา ไปทำวัดร้างให้เป็นวัดรุ่งให้พุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองดุจในสมัยพุทธกาลให้พระอุดมคฺท่านเข้าถึงธรรมกันให้หมด ให้สว่างไสว มีความผ่องใส ใครเห็นก็สว่างผ่องใสแตกต่างจากทั่วไปให้ภาพพระอุดมคฺสร้างความตื่นตัวไปทั่วประเทศทั่วโลก ให้พระอุดมคฺทุกรูปสว่างไสว สง่างาม ให้ผู้มีบุญเห็นแล้วเกิดความเลื่อมใสศรัทธาให้ไกลหลกกันไปทั่ว โฉงจันกันไปทั่วถึงชาวสวรรค์ต้องมาใส่บาตร มาช่วยกันรักษาให้ทุกรูปเดินทางปลอดภัย ให้ได้รับความสะดวกสบาย ให้ไกลหลก เป็นที่เลื่องลือระบือไกลในการออกเดินธุดงค์ในครั้งนี้ให้ผู้มีบุญเห็นแล้วเกิดความศรัทธา ขนพองสยองเกล้า มีปีติเบิกบานที่ได้เห็นพระอุดมคฺเห็นแล้วเกิดความเลื่อมใสมาช่วยกันทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองดุจในสมัยพุทธกาล เหมือนพระเจ้าอโศกมหาราชเห็นอากัปภิกขยาของสามเณรนิโครธ สงบ เสงี่ยม สง่างาม เห็นแล้วเกิดความเลื่อมใสศรัทธามาทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองให้พระภิกษุสามเณรตามวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศตื่นตัวและเกิดกำลังใจในการศึกษาปฏิบัติธรรม ในการอยู่รักษาพระพุทธศาสนาให้ภาคภูมิใจในเพศสมณะ แล้วให้ภาพนี้ไปดึงดูดชายแมนแมน



๑๖ " ๐๔๔๕๕๕๕๕๕๕ " ๒





มาบวชพระ ให้ชาวพุทธได้เข้ามาติดในพระรัตนตรัย ให้ศรัทธา
เลื่อมใสปฏิบัติธรรม เข้าถึงพระรัตนตรัย จะได้ยกประเทศชาติ
พุทธศาสนาให้สูงเด่นขึ้นไปเรื่อย ๆ ให้หยุดนิ่ง นิ่งในนิ่ง ในกลาง
องค์พระให้ชัดใส สว่าง มีความสุข ความบริสุทธิ์ ตอนนี้ลูกยังแข็งแรง
อยู่นะ ให้หยุดนิ่งให้ได้ ทำกันไปอย่างสบาย ๆ อย่าไปลุ้น เร่ง เพ่ง
จ้อง นิ่งในนิ่ง นิ่งในนิ่ง นิ่งอย่างเดียว ปล่อยหลุดปล่อยผ่านไป
ใจจะได้ละเอียด

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๐๙

ปล่อยใจไปตรงกลางของกลาง : ทำสบายๆ อย่าไปตั้งใจมาก ปล่อยใจไปตรงกลางของกลาง นิ่งในนิ่ง นิ่งในนิ่ง ไปเรื่อย ๆ จะขัด ใส สว่าง มีความสุข ความบริสุทธิ์ไปพร้อม ๆ กัน

สุข เเจ : ความสุขจะเกิดขึ้นเมื่อใจหยุดนิ่งสนิทสมบูรณ์ จะได้ไม่มี อารมณ์มาผสม เพราะฉะนั้นต้องฝึกไปเลย **วันใดที่ลูกได้อารมณ์ สุข เเจ อารมณ์นี้ วันนั้นลูก ชิตัง เม จะไม่มีอะไรก้ำกั๊วเราเลย**

มิเตอร์วัด : อย่าไปตั้งใจมาก จะทำให้เข้ากลางแบบแหวก ๆ ถ้าใจ เราละเอียดยขึ้น **จะแทงตลอด สุข อุเบกขา ขัด ใส** เหมือน คุณยายอาจารย์ฯ ท่านเป็นพระจากข้างใน ถ้าได้อารมณ์อย่างนี้ ครบ นี่คือ มิเตอร์วัด ให้ได้อารมณ์อย่างนี้แล้วจะสนุก เราเป็นพระ มีความปิติเป็นรางวัลตอบแทน มาจากความเพียร ซึ่งเราทำได้

อาศัยหยุดกับนิ่งอย่างเดียว : เราต้องเป็นพระให้ได้ เพราะ วิชาธรรมกายเป็นวิชาของพระ ซึ่งจะเรียนวิชานี้ต้องเรียนด้วย พระธรรมกาย กายพระอย่างเดียวเท่านั้น จะเป็นพระได้ก็ต้อง อาศัยหยุดกับนิ่งอย่างเดียว **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** ให้ลูกนิ่งในนิ่ง นิ่งแน่นจนเราเป็นพระ เมื่อเป็นพระก็จะนิ่งแน่นเอง จะแยกออกจากกันไม่ได้ ให้ลูกฝึกตรงนี้ไปก่อน ฝึกจนกระทั่งเป็นพระให้ได้ ฝึกจนกว่าจะได้อารมณ์ของพระ เป็นพระธรรมกาย



“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





ดูแบบพระ : ต้องดูภาพภายในแบบพระ ดูไม่คิดอะไรทั้งสิ้น ดูแบบพระใจต้องเป็นพระ ตอนนี้เป็นเนร ดูมันต้องเป็นหนึ่งเดียวกับองค์พระธรรมกาย ใจจะได้ใส ๆ เกลี้ยง ๆ ดูธรรมดา

เข้าไปสู่ภายในอย่างสบาย ๆ : รวมใจของเราหยุดนิ่ง นุ่ม เบา สบายไปในกลางของกลาง นิ่งในนิ่งเข้าไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ มีความสุข ความบริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง นิ่งในนิ่งเข้าไป นิ่ง นุ่ม เบา สบาย แต่ใจไปเบา ๆ ตรงกลางเข้าไปสู่ภายในอย่างสบาย ๆ ให้มีความสุข ความบริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง ต้องให้ได้ตามสูตร จะนิ่งแน่นได้อย่างสมบูรณ์ ต้องวางทุกสิ่ง ทั้งทุกอย่าง นิ่งอย่างเดียว **ต้องไม่ติดอะไรเลยจริงๆ** การนิ่งต้องนิ่งไปเรื่อย ๆ จะมีนิ่งกว่านิ่งเข้าไปอีก การเห็นจึงจะชัดเจน แจ่มแจ้ง การนิ่งกับการเห็นจะไปด้วยกัน สุข ความบริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง จะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๐

ต้องนั่งแน่นให้สมบูรณ์ : ให้นั่งให้แน่น เราทำดีมาระดับหนึ่งแล้ว ปล่อยวางทุกสิ่ง ทั้งทุกอย่าง นั่งอย่างเดียว ถ้าใจนิ่งแน่น ก็จะนุ่มนวล ละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ เมื่อเราไม่เอาใจออกไปข้างนอก ใจก็จะติดอยู่ภายในเพียงอย่างเดียว อย่าไปตั้งใจมาก ให้ใจนุ่มนวลเบาสบาย ก็จะเข้าไปได้เองอย่างง่าย ๆ ต้องหยุดให้นิ่งแน่น ต้องเอาให้หายสงสัย ต้องนั่งแน่นให้สมบูรณ์

รู้แจ้ง เห็นแจ้ง : อย่าติดสัญญาหรือสันนิษฐานวิทยา ความรู้แจ้งต้องมาพร้อมกับความเห็นแจ้ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่างนั่นเอง จักขุก็การเห็น ญาณก็การรู้ ปัญญาที่เข้าใจ วิชชาคือได้วิชา แสงสว่าง ความสุข ความบริสุทธิ์ จะมาพร้อม ๆ กัน

ฉัน คือ...ต้นแบบ : ให้นึกเสมอว่า เราจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับทุก ๆ คนไม่ว่ากัจจัตตริยกรรมอันใดทั้งสิ้น ใครจะเป็นอย่างไรก็เรื่องของเขา แต่เรื่องของเราน่าดีที่สุดในที่สุด เราทำของเราให้ถูกต้องและดีงาม เมื่อเราทำอย่างสม่ำเสมอจะเกิดเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้ที่ใจอ่อนแอเผลอเรอจากกัจจัตตริยกรรม เขาก็จะเข้ามาแข่งตามเรามาด้วย ถ้าเราเข้มแข็งเขาก็จะเข้มแข็ง ถ้าเรามีระบบระเบียบ เขาก็จะมีระบบระเบียบด้วย

คุณครูไม่ใหญ่



" บัณฑิตผู้ไม่ประมาท " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๑

นิ่งแน่นอย่างสมบูรณ์ : จะเห็นพระธรรมกายภายในได้ ต้องเกิดจากหยุดนิ่งเฉยๆ จนกระทั่งนิ่งแน่นอย่างสมบูรณ์ ความสุข นิ่งเฉย รู้แจ้ง บริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง ต้องเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ให้ฝึกไปใครยังไม่ได้ก็เอาเท่าที่ได้ไปก่อน ฝึกตรงนี้ไปก่อนแล้วจะดีขึ้นเรื่อยๆ

ต้องนิ่งอย่างเดียว จะได้ทั้งเข้าไปได้ทั้งตัว : รวมใจของเราหยุดนิ่ง ต้องนิ่งอย่างเดียว วางทุกสิ่ง ทั้งทุกอย่าง จังจะนิ่งแน่นได้ จะรู้ชัด เห็นชัด แจ่มแจ้ง มีความสุข ความบริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง ต้องสบายๆ มีความสุข ความบริสุทธิ์ตามสูตรถ้านิ่งแน่นสนิทจริงเราจะเป็นไปเอง จะเข้าไปเป็นเอง ให้นิ่งๆ ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ถ้านิ่งแน่นจะเข้าไปเป็น จะรู้แจ้งเห็นจริงต้องนิ่งอย่างเดียว จะได้ทั้งเข้าไปได้ทั้งตัว **ปล่อยหลุดปล่อยพัน จะได้ไม่มีอะไรมาเหนี่ยวรั้ง** การเห็นจะได้ชัดเจน ไม่มีความคิดมาผสม

แจ่มแจ้งทุกขั้นตอน : การเรียนวิชชาธรรมกาย ต้องให้รู้แจ้ง เห็นแจ้ง แจ่มแจ้งทุกขั้นตอน ให้หายสงสัย ซึ่งต้องอาศัยใจที่หยุดนิ่งเข้าไปสู่ภายในอย่างเดียว ต้องทั้งกายหยาบ ปล่อยหลุดปล่อยพัน เข้าไปสู่ภายใน ความรู้และการเห็นจะได้กว้างไกล ถูกต้อง แม่นยำ หากหยุดนิ่งไม่สนิท การเห็นก็ไม่ชัดเจน คำตอบออกมาก็เป็นเพียงการสันนิษฐานวิทยา ลูกยังสดชื่น ยังแข็งแรงกันอยู่นะ ต้องหยุดนิ่งให้สนิท ให้สมบูรณ์ให้ได้ วันนี้ไม่ได้ไม่เป็นไร วันพรุ่งนี้เอาใหม่

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒



๒๑





สิ่งที่ควรนึกถึง : การนึกถึงองค์พระอยู่ภายในตัวเป็นการผูกใจ
ของเราให้หยุดอยู่ภายในตลอดเวลา นึกถึงสิ่งอื่นก็ไม่ดีเท่า สิ่งที่ควร
นึกถึงก็มีแต่ พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ พระแก้วใส ๆ ดวงธรรม
หรือพระสงฆ์ครูบาอาจารย์ที่เราเคารพนับถือ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่
นำมาซึ่งความบริสุทธิ์หยุดนิ่งของใจ ถ้าหากไปนึกถึงเรื่องคน
สัตว์ สิ่งของต่าง ๆ จะทำให้ใจฟุ้ง แล้วเรื่องความยินดียินร้าย
จะตามมา

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลเถลิง ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๒

หยุดเป็นตัวสำเร็จ : ทำเฉยๆ หลับมีอยู่แค่นั้น หยุดเป็นตัวสำเร็จ ถ้าได้ตรงนี้ก็หมด พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านหยุดเฉยๆ ใจท่านไม่กระเพื่อม แต่ของเรากระเพื่อม เพราะยังติดโน้นติดนี้อยู่ เมื่อแสวงหาความพอดีได้ ก็จบ

ติดสนิทเข้าไปได้ง่าย : ลูกต้องนิ่งให้สนิท มันยังไม่สนิท แต่ดีขึ้นเรื่อยๆ ต้องให้ดีขึ้นเรื่อยๆ มากกว่านี้อีกหลายเท่า ถ้ายากไม่ใช่ ต้องจำนะ ถ้ายากไม่ใช่ ต้องง่ายและสบาย

จุดเราเข้าไปสู่ภายใน : หยุดนิ่ง นิ่งในนิ่ง อย่างสบายๆ ในกลางดวง กลางกาย นิ่งในนิ่ง จนหลุดเข้าไปทั้งตัว ตอนนี้เราก็สามารถ ปล่อยหลุดเข้าไปทั้งตัวได้ เพียงแต่ว่าช่วงสั้นบ้าง ยาวบ้าง ให้เรานิ่งในนิ่ง นิ่งแน่นเข้าไปเรื่อยๆ โดยมีความสุขและความบริสุทธิ์ เป็นมิเตอร์วัด ทำซ้ำๆ อย่าประมาท อย่าท้อ อย่าตั้งใจมาก นิ่งในนิ่ง อย่างสบายๆ แล้วเราก็นิ่งในนิ่งให้ไปติดกลางองค์พระเข้าไปเรื่อยๆ อย่างเร็วแรง ต้องนิ่งแน่นมากๆ จึงจะซ้อนสนิทติดกับ กลางองค์พระได้ กราบอาราธนาท่านช่วยแก้ไขเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ จุดเราเข้าไปสู่ภายใน ให้เราารู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด ให้เราบริสุทธิ์ ละเอียดๆ หลุดจากเรื่องหยาบทั้งหลาย ให้ลูกมุ่มมั่นฝึก เข้าไปเอาให้ละเอียดให้ได้ ปล่อยหลุดปล่อยพัน ทำที่อ้อๆ เข้าไป อย่าไปซีเรียส จริงจังได้ แต่ต้องจริงจังอย่างฉลาด อย่างสบาย

คุณครูไม่ใหญ่

“ ว่างให้รู้และรู้ ” ๒

๒๓





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๓

อธิฐานไปในกลาง : ถ้าหยุดสนิทจะเร็วแรง ทั้งเร็ว ทั้งแรง มีพลัง คล่อง ลูกต้องฝึกฝนตรงนี้ เราต้องทำให้ละเอียดลุ่มลึก ขึ้นไป ให้บริสุทธิ์จริงๆ อธิฐานไปในกลาง ให้มโนปณิธานที่เรา มาทำวิชาปราบมารไปที่สุดแห่งธรรม อย่าได้มีอุปสรรคอันใดมา ขัดขวางหนทางแห่งการทำวิชาปราบมารของเรา ให้รู้ญาณ แม่นยำตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการ

ไม่ถูกส่วนเพราะยังไม่นิ่งแน่น : ภาพภายในที่เราเห็น เห็นตอนที่ ใจเรายังไม่นิ่ง เห็นจริงมันไม่ผิดหรอก แต่มันยังไม่ถูกอย่างสมบูรณ์ ที่ไม่ถูกเพราะมีความคิดปรุงแต่ง ยังหยุดไม่สนิท ไม่ถูกส่วน ที่ยังไม่ถูกส่วนเพราะยังไม่นิ่งแน่น เรายังติด ๆ หลุด ๆ อยู่ บางวันดีบางวัน ไม่ดี ต้องให้จดจ่อแบบคุณยายอาจารย์ฯ เรามีต้นแบบที่ดีแล้ว ถ้าเราทำอย่างคุณยายก็จะได้อย่างคุณยาย

กำลังใจ...ไม่มีที่สิ้นสุด : เราเกิดมาชาติหนึ่งก็ต้องเพิ่มอุปนิสัย ที่ดี และขัดเกลาแก้ไขนิสัยที่ไม่ดีให้หมดไป เราต้องใช้วันเวลาเพื่อ การนี้นะลูกนะ วันหนึ่งคืนหนึ่งมันประเดี๋ยวเดียว เดี่ยวก็หมดเวลา แล้ว แค่หลับตาลืมตาไม่กี่ทีก็มืดแล้ว เราเกิดมาสร้างบารมี ก็ต้อง สร้างบารมีให้เต็มที่ย่าให้กำลังใจของเราตกต่ำ อย่าไปหวังพึ่ง กำลังใจจากใคร หรือไปเพียวขอกำลังใจจากคนอื่นเหมือนนกพิภพ หรือเหมือนมหาทุคตะที่ยากจนกำลังใจ อย่าทำอย่างนั้นนะลูกนะ



๒๔ " บัณฑิตพึงละอายใจ " ๒





กำลังใจมันอยู่ในตัวเรา จะดึงเอาออกมาใช้เท่าไรก็ได้เท่านั้น ซึ่งมี
มากมายไม่มีที่สิ้นสุด เหมือนภูเขาหรือทะเลแห่งกำลังใจที่ไม่มีฝั่ง
ยิ่งใหญ่กว่าภูเขาพระสุเมรุ กว้างกว่าทะเลมหาสมุทร สอนตัวเอง
ให้ได้อย่างนี้ ดึงกำลังใจมาใช้ในการทำความดีในการสร้างบารมี
อย่าฝืนนิสัยท้อแท้ เบื่อหน่าย ลี้หน่วง อย่างนี้ไม่เอา เดี่ยวมัน
จะติดข้ามภพข้ามชาติ

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญผลบุญ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๔

รักแท้...ต้องอย่างนี้ : นึกถึงองค์พระได้ทั้งวันหรือเปล่า นึกทั้งวัน นึกทั้งนอกห้องและในห้อง สิ่งนี้จะช่วยให้เราเข้าถึงธรรมได้เร็วขึ้น ถ้าจะดูว่าเรารักธรรมะมากแค่ไหนก็ดูตรงนี้ ดูว่า...นอกห้องเรานึกถึงองค์พระตลอดเวลาไหม ถ้านึกถึงตลอดเวลา นั่นแสดงว่า เรารักธรรมะอย่างแท้จริง

ต้องมีความบริสุทธิ์มาก : เราจะมีความสุขเพิ่มขึ้น ความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น ความสว่างเพิ่มขึ้น ความขยายกว้างขวางเพิ่มขึ้น ความรู้แจ้งเพิ่มขึ้น การเห็นเพิ่มขึ้น ทุกอย่างต้องเพิ่มขึ้น ถ้าแคบลงก็ไม่ใช้ ล้วนก็ไม่ใช้

คุณครูไม่ใหญ่



“ บัณฑิตผู้ไม่ประมาท ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๕

ยิ่งนั่งแน้นก็จะยิ่งบริสุทธิ์ : เราต้องหลุดจากความคิดที่แทรกเข้ามา ความจริงเราก็ไม่อย่ากให้มีความคิดแทรกนะ แต่มันเข้ามา โดยที่เราไม่รู้ตัว แต่ถ้าเรานั่งแน้นมันก็จะแทรกไม่ได้ ตอนนี้ยังมีความคิดแทรก จึงทำให้ผิดมากกว่าถูก ยังมีมลทินของใจใจเลยไม่ใช่ **เราต้องนั่งแน้น ยิ่งนั่งแน้นก็จะยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งสุขเพิ่มขึ้น** จะมีความรู้แจ้งเห็นแจ้งที่เราต้องการ จะรู้รอบตัว เห็นรอบตัว ไม่มีอะไรมากำบังได้ ภูฏานเราจะถูกต้องตรงไปตามความเป็นจริง ทำให้หายสงสัย และเป็นที่พึ่งแก่ตัวเราเองได้

จบ Doctor กลับมาเรียนอนุบาลใหม่ : กลับมาทบทวนให้ชัดเจน ให้แจ่มแจ้งและหายสงสัย เหมือนกับนักเรียนโดที่มีหลายชั้น พอเรียนถึงชั้นสูงสุดคือสายดำแล้ว ก็จะต้องย้อนกลับมาฝึกในชั้นต้นใหม่ ฝึกทำพื้นฐานให้คมขึ้น ฝึกทู่ให้คมขึ้น อะไรต่ออะไรต่างๆ เหมือนเป็น Professor จบ Doctor แล้วกลับมาเรียนอนุบาลใหม่ เราก็เหมือนกัน **เพราะฉะนั้น เราก็ต้องย้อนกลับมาดูให้คมขึ้น เอาซ้ำๆ ซัดๆ ให้เห็นรายละเอียดชัดเจน** อย่างเบาๆ สบายๆ ต้องง่าย ๆ และง่ายยิ่งๆ ขึ้นไป มีความสุขทุกขั้นตอน ถ้าสุขเพิ่มขึ้นการเห็นรอบตัวจะง่าย จะเห็นรอบตัว รู้รอบตัว อภิญญาจะ สัมโพธิญาณะ นิพพานายะ ภูฏานของเราจะกว้างขวาง เรามีความตั้งใจดีอยู่แล้ว เพิ่มแต่ความเข้าใจ ด้วยวิธีการหยุดนิ่งอย่างเบาสบาย

คุณครูไมใหญ่

“ ว่างให้รู้และรู้แล้ว ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๖

รสแห่งธรรมชนะรสทั้งปวง : ต้องมีความสุขความบริสุทธิ์ทุกขั้นตอน เราต้องดื่มกินความสุขอย่างสมบูรณ์ เหมือนที่หลวงพ่อกเคยพูดไว้ จิบชาหรือฉันอาหารอย่างนั้น เป็นมนุษย์นี่ดีนะ มีลิ้นเอาไว้รับรสได้ เกิดเป็นมนุษย์นี่ยากนะ แล้วกว่าจะหาเงินหาทองเอามาซื้ออาหารนี่ยากทีเดียว เพราะฉะนั้น เราต้องใช้ลิ้นในการรับรสชาติของอาหารให้คุ้มค่า ให้รู้รสชาติทุกเม็ดเลย นี่การรับรู้ทางกาย การรับรู้ทางใจก็เหมือนกัน เราต้องรับรู้ในละเอียดทุกกายทุกดวง ให้เรารู้ว่า **“รสแห่งธรรมชนะรสทั้งปวง”** มันเป็นอย่างไรมาก่อนนั้นจะมีคำว่า **“เวทนา”** ไว้ทำไม เวทนา แปลว่า รับอารมณ์ ไข่ม้อย? เสวยเวทนา ต้องมีความสุขตลอดทุกขั้นตอน สุขความบริสุทธิ์ จะมีความสุขได้ต้องบริสุทธิ์ จะบริสุทธิ์ได้ต้องนิ่งแน่น หยดนิ่ง พอนิ่งแน่นจะบริสุทธิ์ พอบริสุทธิ์ก็มีความสุข พอสุขก็จะเห็นแจ้ง รู้แจ้ง แสงตลอดยิ่งๆ ขึ้นไป

เป้าหมาย คือ ที่สุดแห่งธรรมเพียงอย่างเดียว : ความบริสุทธิ์ทั้งนอกทั้งในเป็นสิ่งที่นักบรรพแสวงหา เราต้องบริสุทธิ์จนกระทั่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านยอมรับเราเข้าไปไว้ในกลาง ท่านก็จะจุดเราเข้าไปถ่ายทอดความรู้ให้เรา เหมือนเครื่องรับกับเครื่องส่งตรงกัน ไม่มีอะไรมาขวาง อายตนะมันตรงกันเราจะไม่ไปติดในอะไรเลย จะมุ่งไปสู่เป้าหมายคือที่สุดแห่งธรรมเพียง



“ ๐๖๔๕๖๗๘๙๐๑๒ ” ๒





อย่างเดียวนะ สิ่งอื่นๆ ก็เป็นเพียงทางผ่านเท่านั้น ถ้าเรามีใจอย่างนี้
เราจะมีสมาธิโดยไม่ต้องฝืน จะมีความกระตือรือร้น ความเพียร
วิริยะ ไปเองโดยที่ไม่ต้องไปชวนชวน เราจะได้ด้วยตัวเองได้
เพราะจะเป็นที่พึงให้ได้

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒๕





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๗

หลัก คือ การทำวิชาปราบมาร : ถ้าเราหยุดได้แน่นแน่ว่าได้บุญมาก เราก็หยุดในหยุดๆ ช้าๆ ชัดๆ เดี่ยวจะเร็วไปเอง ให้นิ่งๆ แต่เบาๆ เเบาอย่างไม่รู้สึกละเลย เหมือนไม่ได้ทำอะไร ถ้าเรานิ่งแน่นและบริสุทธิ์ แล้วอธิษฐานให้มีรู้ญาณแม่นยำถูกต้องตรงไปตามความเป็นจริง หยุดได้สนิทสมบูรณ์ เข้ากลางคลองว่องไว ใจมีพลัง รู้แจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย ธรรมใดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเดชพระคุณหลวงปู่ คุณยายอาจารย์ฯ ท่านได้บรรจุ ขอให้ได้บรรจุธรรมนั้น ให้ธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ สะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส ให้ความบริสุทธิ์ในมโนปณิธานที่จะปราบมารไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม ให้ไม่ข้องแวะในสิ่งที่เป็นอุปสรรคมาขัดขวางในหนทางการสร้างบารมี ไม่ติดในอะไรเลย ติดกลางของกลางอย่างเดียว ให้สุขภาพพลานามัยแข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ให้อายุขัยยืนยาวได้สร้างบารมีกันไปนานๆ ให้สมบูรณ์ด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน วิชาธรรมกาย เกิดมาระลึกชาติได้ เป็นต้น อธิษฐานเพื่อพระมหาเถระรุ่นบุกเบิกสร้างวัดกันมา พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา สาธุชนทั้งหลาย ทั้งเขตนอกเขตใน และที่ไปทำหน้าที่ตามศูนย์สาขาทั่วโลก ให้ปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง ทำภารกิจได้ประสบความสำเร็จ พระอาจารย์ที่ไปสอนธรรมะก็ให้เข้าถึงธรรมเป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใส



" บำเพ็ญบุญกุศล " ๒





สิ่งที่พญามารกลัว : เราต้องรู้ว่าพญามารกลัวอะไร พญามาร
กลัวกายมนุษย์ที่ไม่ติดข้องในอะไรเลย กลัวกายมนุษย์ที่เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกับผู้รู้ภายใน กลัวความสุข กลัวความบริสุทธิ์
นี่เป็นสิ่งที่พญามารกลัว ถึงทำอะไรต่าง ๆ มาให้เราติด

เป็นทางผ่าน เหมือนท่อน้ำ : ینگเฉย ๆ ให้เราเป็นทางผ่าน เหมือน
ท่อน้ำ ให้เป็นทางผ่านของพระนิพพาน

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญกุศลด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๘

ภาวิตาพหุลีกตา: ทำช้า ๆ ช้า ๆ ชัด ๆ แล้วจะเข้าไปเอง ภาพภายใน จะไม่มีการปรุงแต่ง ต้องเห็นชัดขึ้นมาเอง เราต้องหลุดจากการ ปรุงแต่งความคิดและสันนิษฐานวิทยาให้ได้ ทำช้า ๆ ช้า ๆ ย่ำ ๆ อะไรที่ทำช้า ๆ จะมีความคล่องความชำนาญ เป็นวสี เพราะฉะนั้น คำว่า “ภาวิตา พหุลีกตา” ทำช้า ๆ ๆ จึงจำเป็นและสำคัญ

ละเอียดจะมี Power : หยุดอย่างเบาสบาย แต่มีพลัง มีความ พึงพอใจ สบายกาย สบายใจ เบิกบาน ต้องชัดในชัด สใในใส สว่างในสว่าง ชัดยิ่งกว่าลืมตาเห็น หนทางสายกลางเป็นของเราเอง เราต้องควบคุมให้ได้ ใจที่ละเอียดนี้มันละเอียดจริง ๆ นะ เวลา เข้ากลางไม่ใช่แหวก ไม่ใช่ตัน ถ้าคับแคบมันไปไม่ได้ มันต้องเบิกบาน มีความสุข ขยายออกรอบตัว ละเอียดจะมี Power ต้องละเอียด จึงจะผ่านความไม่ละเอียดหรือหยابกว่าได้ อากาศว่าละเอียด แล้วเราต้องละเอียดกว่านั้นเข้าไปอีก

หยุดเป็นตัวสำเร็จ : ต้องง่าย ง่ายในระดับที่ไม่ต้องทำอะไรเลย จะเป็นไปเองทุกขั้นตอน มีความสุขและความบริสุทธิ์เป็น มาตรฐาน บริสุทธิ์ก็จะสว่าง สว่างก็จะเห็นแจ้งรู้แจ้ง ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับหยุดอย่างเดียว พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านสรุปเอาไว้แล้ว ผู้รู้ท่านไม่พูดยาว พูดแค่ “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” คำของ พระเดชพระคุณหลวงปู่เหมือนเมล็ดโพธิ์เม็ดเล็กๆ ที่ครอบคลุม



“ ง่าย ๆ ง่าย ๆ ” ๒





ทุกอย่างไว้ ถ้าเราหยุดได้สนิทสมบูรณ์ อย่าว่าแต่ทรัพย์หรือ
อวัยวะเลย แม้แต่ชีวิตเราก็สละให้ท่านได้ องค์ลีลามได้ฟัง
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “**สมณะหยุด**” ท่านมีบุญ ท่านก็เข้าใจ
แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะเข้าใจกันทุกคน หยุดนี้สำคัญ ครอบคลุมทั้งหมดเลย

คุณครูไม่ใหญ่

“ บัณฑิตพึงละอายใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๑๙

ไม่กลัวที่จะกลับมาเริ่มต้นใหม่ : สำคัญมากนะ ให้ทำซ้ำ ๆ ย้ำ ๆ ภาวนา พหุลีกตา แล้วจะเพิ่มความคล่องความชำนาญมากขึ้นให้สังเกตการพัฒนาของตนเอง ฝึกหยุดฝึกนิ่งให้สนิทสมบูรณ์ เรายังหยุดไม่สนิท ถ้าเราหยุดได้สนิท จะมีทั้งความนิ่งแน่น ความบริสุทธิ์ ความสุข ความสว่าง การเห็นแจ้งรู้แจ้งจะเกิดขึ้น **เราต้องไม่กลัวที่จะกลับมาเริ่มต้นใหม่** ถ้าทำไปแล้วรู้สึกไม่สุขไม่ทุกข์ คับแคบ ก็ให้ย้อนกลับมาเริ่มต้นใหม่อย่างง่าย ๆ ให้เปรียบเทียบกับของเดิมที่ผ่านมาว่าเรามีอะไรเปลี่ยนแปลง เราจะรู้ตัวเราเองว่าเราติดตรงไหน ต้องขัด ต้องใส ต้องสว่าง ยิ่งเร็วยิ่งชัด **เราต้องให้หายสงสัย ต้องแทงตลอดในทุกๆ อย่าง ไม่ใช่ผ่านไปแล้วมาเคลือบแคลง หรือสะดุดในใจ**

เราต้องเป็นที่พึ่งให้กับตัวเราเอง : หากเรายังมีความลับในตัวเองอยู่ ก็อย่าหวังไปรู้ความลับในสิ่งอื่น อย่างของในห้องนี้ เราต้องรู้ให้หมด ต้องหายสงสัยด้วยตัวของเราเอง เพราะมันเป็นเรื่องของเราเอง ไม่เกี่ยวกับใคร เหมือนกินข้าวเราก็อิ่มเอง คนอื่นจะอิมยังงี้ก็ช่างหัวมัน เราไม่ได้ไปนั่งแข่งกับใคร ตอนนี้เรายังเป็นที่ยึดของตัวเองไม่ได้ **เราต้องเป็นที่พึ่งให้กับตัวเราเองให้ได้ “อดตา หิ อดตโน นาโถ”** เราจะอยากศึกษา อยากเรียนรู้ มันจะอยากเข้ามานั่งในห้องนี้เอง ไม่รู้มันเป็นยังไง มันอยากจะเข้ามานั่ง มันอยากจะรู้ว่ามียะไรอีกที่ต้องเรียนรู้

คุณครูไม่ใหญ่



“ ภาวนาจิตตภาสน ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๐

นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ : ตี่มีกินความสุข ความบริสุทธิ์ ช้า ๆ ชัด ๆ จะเร็วไปเอง และจะเร็วแรงไปเอง คำว่า **“ปล่อย”** นี้สำคัญ ต้องปล่อยหลุดปล่อยพ้นจากเครื่องข้องจากมลทินของใจ เครื่องเหนี่ยวรั้ง **มลทินของใจทำให้เราไม่บริสุทธิ์** ซึ่งจะบริสุทธิ์ได้จากการหยุดนิ่ง เราต้องศึกษาคำว่า **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** ให้เข้าใจ อันเป็นคำของพระเดชคุณหลวงปู่ **“นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ”** สุขอื่นยิ่งกว่าใจหยุดใจนิ่งไม่มี ตรงนี้สำคัญนะจะ นิ่ง นุ่ม เบา สบาย ละเมียดละไม นุ่มนวล ควรแก่การงาน ถ้าเรามาถึงจุดนี้ทุกอย่างจะง่าย มีมิติอภิวัด คือความสุข ความบริสุทธิ์ กว้าง สว่าง เพราะฉะนั้น เราก็หยุดในหยุด ๆ ๆ นิ่งในนิ่ง ๆ ๆ อย่างเบาสบาย

หยุดไม่ซ้ำหยุด : “หยุดแรก” สำคัญมาก ๆ ถ้าหยุดได้จะยิ่งซาบซึ้งในพระคุณของพระเดชพระคุณหลวงปู่ **หยุดที่ ๒** ก็ยิ่งซาบซึ้งจนกระทั่งถึง **“หยุดไม่ซ้ำหยุด”** จะซาบซึ้งในพระคุณท่านขนาดไหน **“ยิ่งหยุด ยิ่งนิ่ง ยิ่งซึ่งไม่หยุด”**

คุณครูไม่ใหญ่

“ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๑

ซ้ำๆ ซัดๆ ทุกขั้นตอน : หยุดแรกที่ครอบครองจุดเล็กใส สำคัญมาก ๆ ถ้าหยุดนิ่งแรกได้สมบุรณ์จะสร้างความมั่นใจ ภาพประสบการณ์ภายในก็จะซัด ทำซ้ำๆ ซัดๆ ทุกขั้นตอน ต่อไป จะเร็วแรงเอง และจะยิ่งมั่นใจขึ้นไปเรื่อย ๆ ความมั่นใจสร้างความมั่นใจ

จุดเล็กใสจะเปลี่ยนแปลงภายในของเรา : หยุดแรกต้องให้ สมบุรณ์ ตอนนี้อยากย้อนกลับไปเห็นข้อแตกต่างที่ผ่านมา ทำซ้ำๆ ซัดๆ ย่ำๆ ให้ละเอียด รู้ทั่วถึง อภิญญาละ สัมโพธะละ รู้ทั่วถึง หยุดจุดเล็ก ๆ สว่างเรื่อยมาเลย ทุกขั้นตอนต้องมีความสุข ความบริสุทธิ์ ตามที่บอกไว้ มีความสว่าง มีความมั่นใจ แจ่มแจ้ง รู้แจ้งแทงตลอด ความมั่นใจจุดใสแรกจะสร้างความมั่นใจต่อไป เราทำปณความสงสัย ถูกหรือผิดมีความสุขไหมไม่ใช่ละ อย่างองข้าม เรายอมให้สมบุรณ์ทุกขั้นตอน ที่ผ่านมาก็โอเค เหมือนเราขับรถผ่าน สำรวจดูที่ ตอนนีเราจอดดู มีทรัพย์สินากร ดูธรรมชาติในแต่ละแห่ง ที่เราทำผ่านมามากต้องในระดับหนึ่ง ตอนนี้จะให้สมบุรณ์ขึ้น

อย่าพื้นฐานให้แน่นๆ ให้ชำนาญ : การเรียนธรรมะ เรียนเพื่อ ประโยชน์ตนเอง และต้องมีพื้นฐาน เพราะฉะนั้น ต้องฝึกฝน ให้มีพื้นฐานแน่นๆ จนเห็นความแตกต่างด้วยตนเองเลยว่า เมื่อเรามีสัญญาปรุงแต่งกับไม่ปรุงแต่งต่างกันอย่างไร?



“ ๐๖๕๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





ไม่จั้นพอเรียนๆ ไป จะนั่งเมื่อยฟรี และขาดความมั่นใจ ถ้านั่งแบบ
ดันทุรังก็ไม่ได้ให้ยาพื้นฐานให้แน่นๆ ให้ชำนาญ พอมั่นใจ พื้นฐาน
แน่นแล้ว สามารถครอบครองจุดเล็กใส่ได้ มีความสุข ความบริสุทธิ์
เพิ่มขึ้น ต่อเนื่องตลอดเส้นทาง สำคัญนะ เรียนแล้วต้องหายสงสัย
ทำไปอย่างช้าๆ ชัดๆ ต่อไปจะยิ่งสนุกและมันส์ ไม่มีเบื่อ ต้องนั่ง
อย่างสบายๆ ไร้แรงกดดัน “ไม่ต้องกลัวช้า หยุดให้สมบูรณ์”
ดูเหมือนช้า แต่จะเร็วและชัดเจน อย่าผ่านแบบคล่องๆ ไป
ต้องผ่านแบบหยุดนิ่งได้

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญผลแห่งใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๒

อรรถาธิ อรรถโน นาถ : ความมั่นใจแรกจะสร้างความมั่นใจต่อไป
ความมั่นใจเท่านั้นจะสร้างความมั่นใจได้ หยุดเท่านั้น จนสนิท
ถึงจะสร้างความมั่นใจได้ หยุดไม่สนิทไม่ใช่ แถมทำลายความ
มั่นใจ ตอนนี้เรากำลังซ่อม ซ่อมความมั่นใจ ทุกขั้นตอนต้อง
มั่นใจ อยู่ตามลำพังเรายังปลื้ม เราต้องช่วยตัวเอง ใครทำแทนก็
ไม่ได้ อรรถาธิ อรรถโน นาถ จะสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ทุกวัน อรรถาธิ
อรรถโน นาถ ใครมาสร้างความมั่นใจได้ไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก
เป็นได้แค่กองเชียร์ ถ้าเราทำได้จริง จะอยู่ป่าอยู่เขา ห้วย หนอง
คลอง บึง มั่นใจ ทุกแห่งมั่นใจ ลูกไม่ยากได้ตรงนี้หรือ เราคิดว่า
เรารวย หรือรวยจริง อันไหนมั่นใจมากกว่ากัน เรากำลังหาทรัพย์
ภายใน เริ่มต้นจากจุดเล็ก ๆ จะขยายใหญ่ได้ ต้องเริ่มจาก
จุดเล็ก ๆ เท้าปลายดินสอ ที่ผ่านเข้าความรู้ เห็นดวง เห็นองค์พระ
เห็นนี้เริ่มจากผ่านปลายมือไปสู่ปลายดินสอเล็ก ๆ เปลี่ยนแปลง
โลกใบนี้ได้ เริ่มจากจุดเล็ก ๆ ปลายดินสอ เข้าสู่โลกภายใน
เราต้องครอบครองจุดเล็ก ๆ เหมือนจับดินสอให้มั่น มือสั่น ๆ
เขียนไม่เป็นตัว ถ้าใจสั่นก็ไม่ใช่จุดเล็ก ๆ

เรียนเพื่อตัวของเราเอง : ต้องวางทุกสิ่ง ทั้งทุกสิ่ง จึงจะหยุดนิ่ง
ได้สนิทจริง ๆ ให้จิตอินโนเซ็นท์จริง ๆ เหมือนเด็ก ๆ เราต้องเอา
ของจริง ถ้าไม่จริงไม่เกิดประโยชน์ ก็เพื่อตัวของเราเอง คนจริง
จึงจะได้ของจริง แจ่มแจ้ง รู้เห็นไปตามความเป็นจริง ต้องฝึก



" ภาวนาวิสุทธิญาณ " ๒





ให้นิ่งในนิ่ง หยุดในหยุดไปอีกเยอะๆ ให้หลุดจากกรอบความคิด
ต่างๆ ให้ได้ ให้จิตอินโนเซนส์ ไม่ต้องมีการปรุงแต่งใดๆ เลย
แม้ตอนนี้จะดีขึ้นเยอะแล้วก็ต้องไม่ประมาท ทำให้ดียิ่งๆ ขึ้น
ตามหลักวิชาที่หลวงพ่อบังคับให้ไว้ทุกประการ ทั้งหมดมีแต่หยุดนิ่ง
ให้สมบุรณ์ให้ละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ จะเรียนธรรมะต้องเอาของจริง
ให้นิ่งแน่นเข้าไปมาก ๆ หยุดนิ่งให้สมบุรณ์ขึ้นเรื่อยๆ

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญผลบุญ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๓

ทหารไม่มีแม่ทัพก็ไม่ได้ : ขยายอาณาจักรทางใจของเราไป จักขุ ญาณ ปัญญา วิชา แสงสว่าง ความสุข ความบริสุทธิ์ จะมา พร้อม ๆ กัน ไม่ก่อนไม่หลังกันเลย **เราต้องมีความบริสุทธิ์มากพอ ในระดับที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านยอมรับ ท่านถึงจะยอม ให้เราเข้าไปอยู่ในกลางของท่าน** ซึ่งจะบริสุทธิ์ได้ก็ต้องนิ่งแน่น จะนิ่งแน่นได้ต้องปล่อยทิ้งทุกสิ่ง วิชาธรรมกายต้องเรียนด้วย พระธรรมกาย ถ้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันสนิทก็จะหลุดจากกรอบ ทุกอย่าง เราจะค่อย ๆ หลุดจากความรู้สึกละเอียด ๆ **เราจะมุ่งไปถึง แหล่งแห่งมาร ต้นของมาร** เราจะต้องปลดปล่อยตัวเองให้พ้น จากการเป็นเชลยศึก การเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารให้ได้ก่อน เราถึงจะปลดปล่อยสรรพสัตว์ทั้งหลายได้ ซึ่งก็อยู่ในกลาง ถ้าเรา **คุมกลางได้ ชันถโลก สัตว์โลก โอกาสโลก เราจะควบคุมได้**

นึกไม่ออก...ไม่เป็นไร : นึกไม่ออกก็ไม่เป็นไร เอาใจนิ่งเฉย ๆ เพราะการนึกออกนี่บางคนก็นึกได้น้อย บางคนก็นึกได้ปานกลาง นาน ๆ จึงจะเห็นสักคน นึกได้มากถึง ๘๐-๙๐% คล้าย ๆ กับ ซีร็อก (Xerox) หรือก็อปปี (Copy) ภาพดวงแก้วเข้าไปไว้ข้างในเลย นาน ๆ จะเจอสักคนหนึ่ง นั่นก็เป็นเพราะว่า เขาได้เจริญสมาธิ ภาวนาสั่งสมบุญมาหลายภพหลายชาติ บุญเก่าเขาตามมา พอมา ตีระระลึกนึกถึงดวงใส เขาก็นึกได้ง่ายเห็นได้ชัดเจน นั่นถือว่าเป็น อสากธรรณะ เฉพาะบุคคลนะลูกนะ

คุณครูไม่ใหญ่



" ว่างก็รู้สึกละเอียด " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๔

สิ่งที่ดีที่สุด...ในโลก : พุทธวัตนะ ธรรมวัตนะ สังฆวัตนะ ๓ อย่างนี้ ให้ติดอยู่ในใจตลอดเวลา ให้เป็นที่พึ่งในยามว้าเหว่ ยามเหงา ยามเศร้า ชิม เจริญ เครียด เปื่อ กลุ้ม และเป็นเครื่องระลึกรู้ถึงตลอดเวลา นึกถึงแล้วจะชื่นใจ ๓ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในโลก

ความมั่นใจจะเกิดขึ้น เกิดจากความมั่นคง : หลับตาเลย รักษาสุขภาพให้ดี อากาศเปลี่ยนแปลง นั่งธรรมะกันได้หลายรูป บางคนเป็นไปเองเลย ขยายผุดซ้อนรอบตัว แล้วมารวมกัน ทั้งที่ไม่รู้มาก่อนเลย แสดงว่าประสบการณ์ภายในมีอยู่จริง ถ้าทำถูกหลักวิชชา ต้องเห็นจริง ลูกอย่าไปท้อถอยกันนะ ต้องอาศัยความแข็งแรงของร่างกายตอนช่วงนี้ ทำซ้ำๆ ให้มีความสุขและให้สุขขึ้นไปเรื่อยๆ

ความมั่นใจจะเกิดขึ้น เกิดจากความมั่นคง แต่ไปเบาๆ ถ้าเราควบคุม ครอบครองจุดเล็กใสได้ ดวงได้ กายได้ เป็นให้ได้เลย ฝึกซ้ำๆ ย้ำๆ ให้เจตังมั่น นิ่ง นิ่งแน่นอน หยุดไปนิ่งๆ นุ่มๆ ไปเรื่อยๆ เลย ถ้าเป็นมันต้องขยายไปรอบตัว ผุดซ้อนขึ้นมาเองซ้ำๆ อย่างสมบูรณ์ ให้มีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

“ ๐๙๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๕

ต้องค้นคำตอบให้ได้ : ลูกต้องฝึกให้ละเอียดกว่านี้อีก ตอนนี้อัตถิขึ้น เยอะ ๙๙.๙๙% แต่ที่ถุกมัน ๑๐๐% นะ ตอนนี้อะเหมือนหรือตามอง ขนตามันเลยบัง หรือเหมือนเราขับรถตอนฝนตกแล้วกระจกมัน เป็นฝ้า ถ้าลืมน้ำมันก็ไปงัดเลย ตอนนี้อะยังลึนลึกๆ ถ้าเราเนี่ย จะไม่ติดสัญญาเลย แต่ก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่ไม่ใช่เหมือนส่วานเจาะนะ เห็นทะลุเข้าไปเลยนึกว่าเป็นส่วานเจาะ อย่าไปติดสัญญา ถ้านิ่งสนิท จริงจะเข้าใจคำหลวงพ่อบ้าง บางคนคำพูดยังไม่ไปถึงประสบการณ์ จะมีคำตอบในอนาคตมาใช้ แต่ประสบการณ์ยังไม่ไปถึง เหมือน อิมก่อนกินข้าว เหมือนเอามือคว่ำอะไรในอากาศเยอะเยอะ แต่พอ แบมือมามันไม่มีอะไร ภาพกับคำพูดมันไม่พอดี แต่ถ้านิ่งสนิท ภาพกับคำพูดจะพอดีกัน พูดแล้วไปงัดเลย เหมือนเปิดประตูให้ ทุกคนเข้าไปได้

เรียนธรรมะเพื่อตัวของเราเอง : เรายังเป็นผู้ฝึกอยู่ อย่าไปกดดัน ตัวเอง ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่าง เอาตัวเราเป็นหลัก เพราะเรา เรียนเพื่อตัวของเราเอง ไม่เกิดประโยชน์อะไรถ้าไปสันนิษฐาน วิทยา การรบบภายในต้องรบบอย่างเบิกบานมีความสุข นักรบต้องมีอารมณ์สบายเบิกบาน จดจ่ออยู่กับเรื่องนี้ทุกกิจกรรม อย่าไป ซีเรียส จริง ๆ เรายามาทบทวนของเก่าที่เคยทำมาแล้ว แต่งานหยาบ มาบัดนี้ คุณอย่างคุณยายอาจารย์ฯ ท่านมาทีหลัง ท่านไม่รู้หนังสือ แต่ก็สามารถมาอยู่แถวหน้าได้ จนพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านยกย่องว่าเป็นหนึ่งไม่มีสอง เรามีต้นแบบที่ดีอยู่แล้ว



๑๒ " ๐๙๔๕๕๕๕๕๕๕๕ " ๒

คุณครูไม่ใหญ่





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๖

หยุดนิ่งสมาธิจะมีความสุขอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน : ปล่อยไปเลย ให้ละเอียดย ถ้าเราละเอียดยก็เห็นชัดเจนเลย ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวจนหลุดจากกายหยาบ นึกถึงบุญ แล้วอธิษฐานให้เราหยุดนิ่งได้สนิท มีความสุขเพิ่มขึ้น บริสุทธิ์เพิ่มขึ้น รู้เห็นถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริง ถ้าหยุดนิ่งสมาธิ เราจะมีสุขอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน บริสุทธิ์อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน รู้แจ้งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

อานิสงส์ของการหยุดนิ่ง : ปล่อยใจทุกสิ่ง ทุกๆ อย่าง อย่างเบาสบาย คีมนินความสุข สุขุมลุ่มลึกตามลำดับ จากช้าๆ ชัดๆ พอควบคุมได้จะเร็ว นิ่งในนิ่งไปเรื่อยๆ นิ่งหยุดใจเข้าไปเรื่อยๆ ให้เห็นอานิสงส์ของการหยุดนิ่ง ว่ามีคุณประโยชน์มากต่อตัวของเรา ต่อสรรพสิ่งทั้งหลาย อย่างสบายๆ มีความสุขทุกขั้นตอน ต้องหายสงสัยทุกขั้นตอน เราฝึกตามลำดับ ทั้งทุกอย่างวางทุกสิ่งเข้าไปเรื่อยๆ เดี่ยวความชัด ความใส ความบริสุทธิ์จะมาเอง รู้แจ้งเห็นแจ้ง ปล่อยวางทุกสิ่ง ทำช้าๆ เข้าไปเรื่อยๆ จุลเล็กๆ พรวดลงไป ทำช้าๆ ไปเรื่อยๆ นิ่งในนิ่งเบาๆ สบายๆ

คุณครูไม่ใหญ่

“ ว่างที่รู้ละอย่างนี้ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๗

ละมุนแต่รุนแรง : สำคัญที่หยุดแรกสำคัญทีเดียว ให้ทำในจุดที่ง่าย ตั้งมั่น นิ่งแน่น ถ้ามันคงเมื่อไหร่ ทั้งความสุข ความบริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง มาอย่างมั่นคง แล้วเราจะก้าวอย่างมั่นใจขึ้นไปเรื่อยๆ เพิ่มความมั่นใจไปเรื่อยๆ ความสุขเพิ่มขึ้น ถ้าเราไม่ไปเร็วๆ ผ่านๆ แล้ว จะเร็วเอง มันไม่เร็วไม่ได้ ถ้ามีความพร้อมแล้วมันต้องเร็ว

ละมุนแต่รุนแรง หลวงพ่อชอบคำนี้ ดูเหมือนขัดแย้งกัน ของอ่อน กับของแข็ง ถ้านั่งแล้วไม่มีความสุข ไม่มีความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น มันก็ไม่ใช่ ยังไม่ใช่ แต่ไม่ใช่แปลว่าไม่ดึนะ แต่มันยังไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการ แม้เป็นสิ่งที่ดี ถูกต้องดีงาม แต่มันยังไม่สมบูรณ์ ตอนนี้ใครชัด ใส สว่างเพิ่มขึ้นจากเดิม มันต้องเข้าไปเรื่อยๆ เอง ต้องสมบูรณ์ไปเรื่อยๆ เป็นไปเองเลย

ทีม : วิชาธรรมกายต้องเรียนเป็นทีม เราจะทำตามลำพังไม่ได้ ต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ต้องไปพร้อมๆ กัน ดังนั้น ต้องปรับทั้งหยาบทั้งละเอียดให้สอดคล้องกัน คือหยาบก็ต้องเป็นทีมด้วย ละเอียดก็ต้องเป็นทีมด้วย เพราะฉะนั้น ใครที่เอาแต่ใจตัวเองต้องปรับปรุงใหม่ ต้องเอาใจหมู่คณะ ให้เข้ากันได้จึงจะปฏิบัติธรรมได้ดี

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๘

ฝึกหยาบคู่กับละเอียด : ฝึกกันไป ฝึกใจให้หยุดนิ่ง เรากำลังฝึกกันอยู่ ไม่ช้าหรือเร็ว เหมือนจะช้านะ แต่ไม่ช้า เราไม่ใช่ถอยหลังกลับนะ แต่เรากำลังย่ำพื้นฐานตรงนี้ให้คม เจียบ ให้ชำนาญ ให้แจ่มแจ้ง “เสียเวลาได้ แต่อย่าเสียกำลังใจ” ทำเฉย ๆ อย่าไปกังวลนะ ต้องทำตรงนี้ให้ได้ก่อน ถ้ายังไม่ได้ก็ไปต่อไม่ได้ ถ้าขึ้นไปต่อก็จะมีแต่ความกดดัน สู้เราย่ำตรงนี้ให้แน่น แล้วเราไปต่ออย่างมีความสุข ปิติ เบิกบาน และภาคภูมิใจ ลูกก็ต้องฝึกหยาบคู่กับละเอียดด้วย เราต้องเป็นต้นบุญต้นแบบ หยาบจะเกื้อกูลละเอียด ต้องเป็นหนึ่งเดียวกันทั้งหยาบและละเอียด เราผ่านกระบวนการ HPHT มาแล้ว High Pressure High Temperature ผ่านแรงกดดันต่าง ๆ มาแล้ว นี่เป็นการทบทวนไม่ใช่การถอยหลัง การทบทวนนี้ถือเป็นเรื่องปกติในการศึกษาทางโลกไม่อย่างนั้นมันลึ้ม เราผ่านมาแล้ว จากแก๊สมาเป็นของแข็งเลย ข้ามของเหลวไปเลย ใสเป็นเพชร ถ้าไม่บอกก็ไม่รู้ จึงต้องมาบอกนี่อย่าไปกดดัน เราส่องกระจกดูแล้วนี่ เราเป็นมนุษย์ธรรมดา ไม่ใช่เทวดา เราก็กทำแบบมนุษย์ธรรมดา เดี่ยวได้ อย่าไปห่อ ต้องให้ได้ลิ้ม ไม่ได้ไม่ได้ ต้องได้ และก็ต้องให้ดีกว่าดีที่สุด ใจต้องไม่ติดอะไรเลย มันถึงจะเคลื่อนเข้าไปทั้งตัว เข้าไปเองได้ เรื่องภายนอกเป็นเรื่องของพญามาร ที่เค้าทำใจให้หยาบ ต้องติดกลางอย่างเดียว แล้วก็ต้องมีพื้นฐานของความสุข ความบริสุทธิ์ อย่าดูเบาคำว่า “ง่าย” เส้นทางสายนี้เป็นเส้นทางของความสุขนะ ไม่ใช่เส้นทางของความทุกข์

“อย่าเห็นอะไรเป็นเรื่องง่าย” ๒





พญามารกลัวกายมนุษย์หยาบ : ดูแลสุขภาพให้ดี ช่วงนี้
อากาศมันเปลี่ยน กายมนุษย์หยาบสำคัญนะจะ พญามารกลัว
กายมนุษย์หยาบ กลัวกายมนุษย์หยาบที่ซัอนเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกับผู้รู้ภายใน ที่ซัอนแล้วก็ซัอนต่อไปเรื่อย ๆ มันกลัวมาก
มันกลัวเรานะ ไม่ใช่เรากลัวมัน จะเห็นมารได้ก็ต้องเห็นพระก่อน
เห็นพระแล้วก็ไปเป็นพระ ถึงจะไปจุดตรงนั้นได้ กายกับใจมันต้อง
ไปทางเดียวกันนะ แต่ตอนนี้กายกับใจมันไปคนละทาง มันจึงไม่มีพลัง
ฝึกตรงนี้ให้แน่น เดี่ยวได้

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญกุศลบุญคุณ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๒๙

เข้าไปจนถึงจุดที่ไม่ต้องทำอะไรเลย : นิ่ง ๆ นุ่ม ๆ เบา ๆ สบาย ๆ
แต่ใจเบา ๆ เราอยู่ในวัยที่ยังแข็งแรง ให้ใช้ความแข็งแรงนี้ฝึกฝน
เอาให้ได้ ลูกต้องไม่ลืมที่จะเริ่มต้นตรงจุดที่ง่ายและคล่อง
มีความพึงพอใจ ที่ลูกชอบ เพราะอะไรที่ทำแล้วมีความสุข
จะทำให้เราละเอียดลุ่มลึกลงไป เข้าไปจนถึงจุดที่ไม่ต้องทำ
อะไรเลย แล้วมันเคลื่อนไหวเข้าไปเอง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านก็นิ่งอย่างเดียวในตอนแรก
เพราะท่านก็ไม่ว่าข้างหน้าจะมีอะไร มันก็จะหลุดเข้าไปทั้งตัว
ทั้งกายหยาบ ไปติดกับละเอียดยภายใน เชื้ออิมอยู่ในนั้น ช่วงเวลา
แค่แป๊บเดียว มันก็จะถึงจุดที่มีความสุข ปิติ เบิกบาน ชัด ใส สว่าง
ขึ้นมาเอง มันจะมาพร้อม ๆ กัน เราไม่ได้ไปนั่งแข่งกับใคร แต่เรา
กำลังจะทำให้มันได้ ลูกคิดแค่นี้สิ

เราต้องนิ่งอย่างเดียว : เรื่องหยาบเป็นเรื่องของพญามาร
ที่เขาทำให้ใจเราไปติด ทำให้ความคิดเรากระจัดกระจาย ไม่
แน่วแน่ ความคิดเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา บางทีก็จะศึกษาวิชา
ธรรมกาย บางทีก็จะไปทำอย่างอื่น บางทีก็สงสัย **เราต้องอย่าให้**
พญามารหัวเราะเยาะเราสิ แต่เราต้องหัวเราะเยาะพญามาร
พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ คุณยายอาจารย์ฯ มหาปูชนียาจารย์
ทุกท่าน ท่านไม่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ท่านแน่วแน่ใจเป็นหนึ่งเดียว
ที่จะมุ่งทำวิชาปราบมาร ของเรายังมีบางช่วง จะทำดีมั๊ย หรือจะยังงี้

“ ๐๖๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒๗





จะทำได้มั๊ย หรือไม่ได้ มีบางคนที่ยังไม่มั่นคง แต่ท่านไม่ได้คิดอย่างนี้
ของท่านไม่มีเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ท่านมุ่งอย่างเดียว มุ่งมัน แน่วแน่
ที่จะจุดเราเข้าไปข้างใน ไปรู้ไปเห็น ท่านตั้งใจจะจุดเราตลอด ๒๔ น.
เราต้องนิ่งอย่างเดียว มันเป็นวิธีการเดียวที่จะพบกันได้ มันต้อง
พบกันครึ่งทางที่กลางกาย ถ้าเราไม่นิ่ง ท่านก็เห็นเราฝ่ายเดียว
แต่เราไม่เห็นท่าน เพราะฉะนั้น เราต้องนิ่ง จึงจะเห็นท่าน เพราะมัน
มีวิธีเดียวที่จะพบกัน วิธีอื่นไม่มี ใจเราต้องเป็นหนึ่ง มุ่งมัน แน่วแน่
มั่นคง เหมือนพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ คุณยายอาจารย์ฯ ที่ท่าน
มุ่งไปข้างหน้าอย่างเดียว ต้องคิดใหม่ นะลูกนะ ให้สมกับเป็นนักรบ
กองทัพธรรม ทำละเอียดยกกันไป

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลบุญคุณ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๐

ความป่วยเป็นธรรมดา : ลาป่วยหรือ? ความป่วยเป็นธรรมดา บอกด้วยความบริสุทธิ์ใจเลยว่า ไม่อยากป่วยหรอก ไม่อยากแก้ด้วย ตอบด้วยความบริสุทธิ์ใจเลย ไม่อยากแก้ แล้วก็ไม่อยากตาย ตอนเป็นหนุ่มเป็นสาวด้วย

เรียนเพื่อตัวเอง : นั่งกันเป็นยังไง (พระลูกชาย: เข้ากลางที่นั่งทั้งตัวได้คล่องขึ้น หยุดได้สนิทสมบูรณ์ขึ้นทุกรูป) ถ้าหยุดสนิทสมบูรณ์ต้องได้แล้วสิ เอาจริง ๆ นะ ไม่ใช่ตอบตาม ๆ กัน ความรู้ที่ไปจำมามันใช้ไม่ได้ เราเรียนเพื่อตัวของเราเอง ไม่ใช่เพื่อหลวงพ่อก็อะไร หลวงพ่อก็ยังรอง ๆ เพื่อธาตุธรรมก็ยังไม่ใช่ มันยังรอง ๆ แต่มันก็ต้องไปด้วยกัน หลัก ๆ เพื่อตัวเอง เป็นที่พึ่งของตัวเองได้ ถ้าตัวเราเองยังไม่หลุด แล้วจะไปช่วยใครได้ อย่าไปหวังเลย

ดอกตะปู : หลวงพ่อพูดซ้ำ ๆ ดอกย้า มากี่พูดเรื่องเดิม เปื่อยมัยจะ? เหมือนดอกตะปูก็ดอกที่เดิมที่เดียว ไม่ใช่ดอกตรงนี้แล้วไปดอกตรงโน้น มันก็ไม่ใช่ กวดยเดียวมัดก็กินจานเดิม พอพุงนี้ก็ผัดใหม่ เป็นวัน ๆ ไป หายใจเข้าแล้วก็ต้องหายใจออก แล้วก็หายใจเข้าไปใหม่ อาหารใจก็เหมือนกัน พุดนี้ก็ใช้ได้ทีละวัน

คุณครูไม่ใหญ่

“ ๐๖๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๑

เป็นทหารใจต้องมุ่งมั่น : เราเป็นทหาร เราไม่ใช่พลเรือน ทหารต้องใช้ชีวิตอย่างทหาร ต้องมีการฝึก ฝึกใจให้ละเอียดตลอดเวลา ถ้าพลเรือน กระทรวงศึกษาธิการ จะได้ไปทำหน้าที่โปรดคนนั้นคนนี้ ได้พูดได้คุย ชอบคุย ชอบเทศน์สอน ถ้าจับพวกชอบคุยไปนั่งอยู่ในห้องคนเดียว ไม่ได้พูดมันจะตายเอานะ หรือจับคนที่ไม่ค่อยพูดเอาไปพูดบนเวที มันก็จะตายเหมือนกัน มันไม่รู้จะพูดอะไร ก็ลองดูอัธยาศัยของเรา **ทหารใจต้องมุ่งมั่น เด็ดเดี่ยว ไม่มีกลับไปกลับมาโลเล** ไม่ใช่ตัวอยู่ตรงนี้ใจอยู่บ้าน ตัวอยู่นี้แต่ใจอยู่ในน เราต้องอยู่กันอีกยาว

เอาชีวิตเป็นเดิมพัน : ขนาดคนทำความชั่วยังเอาชีวิตเป็นเดิมพันเลย เราทำความดีก็ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันเช่นกัน

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๒

มโนปณิธานที่จะมุ่งปราบมาร : นิ่งในนิ่งๆ พอละเอียดยแล้ว จะเคลื่อนเข้าไปทั้งตัว จนถึงขั้นปล่อยหลุดปล่อยพันเป็นชั้นๆ ตามความละเอียดยของเรา ให้ตัวเราเข้าถึงวิชาธรรมกายอย่าง สะดวกสบาย อย่างง่ายดาย ให้รู้ญาณแม่นยำ ถูกต้องตรงไปตาม ความเป็นจริงทุกประการ ให้สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง ให้มโนปณิธาน ที่จะมุ่งปราบมารไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม แน่วแน่ มั่นคง เด็ดเดี่ยว เอา**พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ** คุณยายอาจารย์ฯ เป็นแบบอย่าง ที่มโนปณิธานของท่านแน่วแน่ ไม่มีเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา

ถ้าหยุดแรกได้สมบูรณ์มันก็ได้หมด : ถ้าเราทำได้ถูกต้องตาม หลักวิชา เราจะพบประสบการณ์ภายในที่เหมือนกัน ทุกชาติ ทุกศาสนา ทุกเพศ และทุกว่าย ทำได้เหมือนกันหมด เรามีกระจกนี้ เราส่องดูก็เห็นว่าเราเป็นมนุษย์ธรรมดา ไม่ใช่เทวดา ก็ให้ทำแบบ มนุษย์ธรรมดา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเล่าให้พระอนรุทธะฟังว่า พระตถาคตเจ้าเมื่อครั้งยังเป็นพระโพธิสัตว์ บำเพ็ญเพียรอยู่ ตถาคตบางครั้งก็เห็นแสงสว่าง บางครั้งก็หาย เห็นในเวลา กลางวันบ้าง ในเวลากลางคืนบ้าง นั่นก็แสดงว่า ก่อนที่พระองค์จะ ตรัสรู้ นั้น ก็ยังมีเห็น ๆ หาย ๆ แต่ตถาคตก็บำเพ็ญเพียรทั้งวันทั้งคืน ในอิริยาบถทั้ง ๔ นั่ง นอน ยืน เดิน แล้วท่านก็ได้ พระอนรุทธะก็เอา ไปปฏิบัติตาม เราก็เหมือนกันมีบางที่ก็สมบูรณ์ บางที่ก็ไม่สมบูรณ์ เพราะฉะนั้น เราก็ทำแบบมนุษย์ธรรมดา เราต้องถามตัวเองว่า

“ บำเพ็ญเพียรแล้ว ” ๒





เราทำได้ตามหลักวิชาอย่างสมบูรณ์แล้วหรือยัง? ถ้าหยุด
แรกสมบูรณ์มันก็ได้หมด ถ้าไม่มีล้น ไม่มีฟุ้ง มันก็ได้หมด
ให้ทิ้งชีวิตไปเลย ขนาดชีวิตเรายังทิ้งได้ ทรัพย์ อวัยวะนี่เรื่องเล็ก
ถ้าเราทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว มันต้องได้ ต้องมีความ
เพียรทำตลอดเวลา

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญผลบุญ "- " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๓

เป็นนักศึกษาต้องฝึกฝน : นั่งกันดีขึ้นมั๊ย? (พระลูกชาย: เข้ากลางได้คล่องขึ้น สามารถเข้าไปเป็นได้มากขึ้น มีความสุขความบริสุทธิ์มากขึ้น และขยายได้รอบตัวครับ) มันต้องขยายได้รอบตัว ไม่อย่างนั้นมันไปไม่ได้ อย่าไปกังวลนะจ๊ะ ถ้ากังวลก็ผิดตั้งแต่เริ่มแล้ว ถ้าเราทำถูกต้องตั้งแต่แรกก็จะถูกไปตลอดเส้นทาง แต่ถ้าไม่ถูกต้องตั้งแต่แรก มันก็ไม่ถูกไปตลอด อย่าดันทุรังไป ตอนนี้เรามาเริ่มต้นใหม่ ถอยหลังแต่งดงาม เราย้อนกลับมาทำใหม่ จะทำให้เราชัดขึ้น คมขึ้น แล้วพอต่อ ๆ ไปมันจะชัด แจ่มแจ้ง หายสงสัยด้วยตัวของเราเอง เราจะเป็นนักศึกษาไปตลอดจนถึงที่สุดแห่งธรรม พอถึงที่สุดแห่งธรรมก็จบปริญญา เป็นนักศึกษาก็ต้องฝึกฝนนะ ทั้งฝึกทั้งฝน ฝึกเนีย ฝนเนีย ฝนเพื่อให้ดวงปัญญามันคม มันแหลม มันชัด แรก ๆ ก็ฝนให้ใจมาอยู่ตรงนี้นี่ก่อน

ไม่ติดอะไรเลย : มันต้องไม่ติดอะไรเลย ไม่ผูกพันในคน สัตว์ สิ่งของ เพราะเราทำทุกสิ่งทุกอย่างมาแล้ว อย่างที่ว่านะ “ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว” พอถึงจุดตรงนั้น ความสุข ความบริสุทธิ์ ความชัด ใส สว่าง มันจะมาเอง ต้องประคองให้ต่อเนื่อง แล้วเราจะมั่นใจหายสงสัยด้วยตัวของเราเอง จะไปนั่งที่ไหนก็ได้ พอถึงตรงนั้น ความไม่มั่นใจ ไม่แน่ใจ ลังเล มันมีอยู่ไม่ได้ ความไม่มั่นใจมันจะแทรกเข้ามาไม่ได้เลย จะแจ่มแจ้งหายสงสัย ความมั่นใจจะเกิดขึ้นมาเอง ถ้าไม่มั่นใจต่อไปก็ดันทุรัง ชีวิต

“บ่งชี้ถึงปัญญา” ๒





สุดท้ายในวัฏสงสารจะไม่ติดในอะไรเลย พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทุก ๆ พระองค์ก็พิมพ์เดียวกันหมด จากตอนแรกอยากมี แล้วก็มี
มาก มีทุกสิ่งทุกอย่างที่คนอื่นเขาอยากมี สมบูรณ์ในโลกียะ พอมี
ก็รู้ว่ามันไม่มีอะไร เหมือนขึ้นไปถึงยอดเขาแล้วก็ไม่มีอะไร ลงดีกว่า
มาแสวงหาความสุขภายใน เราต้องทิ้งสิ่งนี้เพื่อไปเอาสิ่งนั้น

ฝึกให้สมบูรณ์ : อย่าไปกังวล อย่าไปตกใจ หยุดให้สนิทต่อเนื่อง
อย่าเพลอ ตอนนี้เราหยุดมาได้ ๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์แล้ว บางรอบ
ก็สมบูรณ์ บางรอบไม่สมบูรณ์ ให้ฝึกให้สมบูรณ์ เราเดินทางกันมา
เกือบจะถึงจุดหมายแล้ว อีกนิดเดียวเท่านั้นเอง พอสมบูรณ์แล้วก็
จะมั่นใจและมั่นคง

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๔

ใจเป็นธาตุสำเร็จ : เมื่อวานหลวงพ่อกี้เพิ่งพูด ใจเป็นธาตุสำเร็จ ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน ทุกอย่างสำเร็จด้วยใจ เราได้ฟังกัน มาเยอะใช้มั๊ยจ๊ะ? แต่จะสำเร็จได้ มันต้องเอาใจมาอยู่ในตำแหน่ง แห่งความสำเร็จ จึงจะสำเร็จ ถ้าไม่อยู่ในตำแหน่งแห่งความสำเร็จ ก็คิดกันไปเรื่อยเปื่อย อย่างที่ลุงเป่ล่งเคยถามพระเดชพระคุณ หลวงปู่ว่าทำอะไรได้ตั้งเยอะ พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านตอบ **“กีนึกๆ เอา”** นึกนิดเดียวตรงจุดแห่งความสำเร็จก็สำเร็จแล้ว สมัยนั้น พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านไม่ได้ขยายความนะ ให้เรา มาตีความกันเอง ก็ตีความกันไปได้เรื่องจนไม่ได้ความ **ใจจะเป็น ธาตุสำเร็จได้ ต้องหยุดใจในตำแหน่งแห่งความสำเร็จ เพราะฉะนั้น หยุดจึงเป็นตัวสำเร็จ** ให้จิตเราบริสุทธิ์ที่สุดเลย เกลี้ยงๆ ตอนนี้อะก็หยุดมาได้ในระดับหนึ่งแล้ว หยุดสนิทมาได้ เกือบสมบูรณ์แล้ว

หยาลุ้น : นั่งกันดีมั๊ย? ต้องเอาชนะมันให้ได้นะ ทั้งลุ่น ฟุ้งละเอียดย ฟุ้งหยาบ เพราะเราได้ทดลองวิทยาศาสตร์กันมาแล้ว วิทยาศาสตร์ นี่ต้องทำซ้ำๆๆๆ แต่นั่นเขาสายวิทย์ เราไม่ต้องเรียนสายวิทย์ เราลองมาแล้ว ลุ่นๆๆๆ เมื่อยฟรี นี่เราทดลองกันมาได้นานแล้ว และเราก็เห็นผลแล้ว เราต้องครอบครองให้ได้ ต้องให้แจ่มแจ้งให้ได้ ไม่แจ่มแจ้งเป็นไม่เลิกรา นั่งแน่นตั้งมั่นให้ได้ เราต้อง **“หยาลุ้น”** คือ

“ อะนะ รุณนะ อะนะ ” ๒





ต้องแยกออกจากกันนะ (หลวงพ่อยกมือสองข้างขึ้นมาสัมผัสกัน
แล้วแยกออกจากกัน) เหมือนหย่าศึก ห.หีบ ย.ยักษ์ไม้เอก สระอา
นั้นหย่าศึก แต่ของเราหย่าลุ่น

รู้จำ : ความรู้จำมันดีในตอนที่เรายังหยาบอยู่ ตอนที่เรารู้อะไร
มาเลย แต่ตอนนี้ใจเราจะเอืดยดแล้ว ต้องทิ้งรู้จำไปให้หมด แล้วมา
เอาตรงนี้ดีมั๊ยจ๊ะ? เอาให้รู้จริงจากการเห็นแจ้ง

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญบุญกุศล " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๕

คืบแห่งชัยชนะ : เรายังอยู่ในวัยที่แข็งแรงให้รวบรวมความบริสุทธิ์ที่เราทำผ่านมา เามาประมวลรวมกันในคืบนี้ เอาให้บริสุทธิ์ที่สุดเลย เอาให้แจ่มแจ้งให้ได้ ต้องครอบครองให้ได้ คืบนี้จะเป็นคืบแห่งชัยชนะ ลูกทุกคนยังอยู่ในวัยที่แข็งแรง ถ้าหลงพ้อเลือกได้ หลวงพ่อยากได้ความแข็งแรงอย่างพวกเราในตอนนี้อย่างไร แต่พวกเราไม่มีสิ่งนี้อยู่แล้วโดยที่ไม่ต้องไปแสวงหา เอาแบบ พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านทำความเพียรมาตลอด ๑๑ พรรษา ไม่ขาดแม้แต่เพียงวันเดียว มีกระจกกันมัย (พระลูกชาย: มีครับ) งั้นดูกระจก ดูกระจกเราจะพบอะไร? (พระลูกชาย: ตัวเราเอง) ใช่ เราจะพบตัวเราเอง และเราจะพบลึกไปกว่านั้นอีกว่า **เราเป็นมนุษย์ธรรมดา ก็ต้องทำแบบมนุษย์ธรรมดา** ก็จะเข้าถึงแบบธรรมดาๆ แต่ถ้าเราดูกระจกแล้วพบว่าเราเป็นเทวดา ก็ทำแบบเทวดา เอาให้ได้คืบนี้แหละ ครอบครองให้ได้ เดี่ยวได้หมดแหละ (สาธุ) คืบนี้ให้ ชิตัง เม กัน ลุยเลย

สำคัญที่หยุดแรก : นั่งกันดีมัย? ใครนั่งแล้วมีความสุขบ้าง? ลูกต้องเอาตรงนี้ให้ได้ก่อน **หยุดแรกตรงนี้สำคัญ ต้องหยุดให้ได้ สมบูรณ์จริง ๆ** ถ้าไปถึงจุดตรงนั้น มันจะเกิดจันทะขึ้นมาเอง มันอยากจะทำเองเลย ใครจะมาเบรกไม่ให้มีจันทะก็ไม่อยู่ แม้พระอินทร์ลงมาห้าม ก็บอกให้ไปไกล ๆ เลย ถ้าตรงนี้ได้ เดี่ยวก็ได้หมด ฝึกตรงนี้ให้ได้เอาให้สมบูรณ์ ลูกอย่าไปกังวลนะว่าเรายัง

“ บ่แพ้กิเลสเลย ” ๒





ไปไม่ถึงไหนกันเลย แล้วจะไปทำวิชาได้อย่างไร? ตอนนี้ดูเหมือน
ช้า แต่ไม่ช้าหรอก ถ้าตรงนี้ได้มันก็ได้หมด **ไปทำตรงนั้นไม่ยาก**
แต่ลูกต้องเอาตรงนี้ได้ก่อน อย่าไปกลัวช้า ลูกต้องครอบครอง
ตรงนี้ได้ก่อน ความรู้มันมีอยู่แล้ว **ฝึกพื้นฐานตรงนี้ให้แน่น** เพื่อ
ที่จะรองรับความรู้ภายใน เราต้องทุ่มเทชีวิตจิตใจฝึกตรงนี้ได้
ฝึกตรงนี้ทั้งวันทั้งคืนเลย เอาตรงนี้ได้ ได้จะเร็ว

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญประโยชน์ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๖

หยุดแรก สุขแรก : นั่งกันเป็นอย่างไรบ้าง? ชัดขนาดไหน? (พระลูกชาย: แต่ก่อนก็รว ๆ รวง ๆ แต่ตอนนี้ชัดขึ้น เห็นเส้นขอบชัดขึ้นครับ) แสดงว่า ยังหยุดไม่สมบูรณ์ ถ้าหยุดได้สมบูรณ์จะชัดใส สว่าง **สำคัญที่หยุดแรก** เรา นั่งแล้วมีประสบการณ์ยังงี้ก็ตอบตามความเป็นจริง หลวงพ่อตั้งใจที่พวกเราฝึกกันมาจนถึงวันนี้ ดูเหมือนเข้าใจแต่จริง ๆ แล้วไม่เข้าใจเลยจะเร็ว จะเห็นความอัศจรรย์ จะเป็นอย่างนี้เลย จะพลิกจากหลังมือเป็นหน้ามือเลย คำว่า อัศจรรย์นี้เราจะซาบซึ้งเลย คำว่า Excellent คำอัศจรรย์ที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมา จะใช้สำหรับคนอัศจรรย์เท่านั้น **อย่างไรก็ต้องเอาหยุดแรก สุขแรกให้ได้** ต้องไปถึงจุดตรงนั้น ถ้าไม่ถึงตรงนั้นไม่ได้เลย ต้องสุขเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ความสุขจะจงใจให้เราไปต่อได้เรื่อย ๆ เราต้องมีความสุขจากสมาธิ ถ้าไม่ได้ความสุขจากสมาธิเราจะเบื่อนั่งไปมันก็เบื่อ มีความสุขอยู่กับภายใน มีประสบการณ์ใหม่ๆ เสมอ **สภาวะธรรมภายในนั้นมีอยู่จริง**

เชื่อมสายบุญสายวิชา : เริ่มต้นจากจุดที่ง่าย จุดที่คล่องและสบาย ให้ใจนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ ทำใจใส ๆ เดี่ยวได้ ประคองใจของเราให้ต่อเนื่อง อย่าให้เผลอ ลูกอย่างกลัว อย่าไปกังวล อย่าไปตกใจ ไม่ช้าหรือกลัว ต้องได้ซิ นึกถึงบุญที่เราได้ทำไป บุญที่เราทำกับพระเดชพระหลวงปู่ ไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ นะ เรื่องใหญ่ทีเดียว บุญนี้จะทำให้เราไปเชื่อมสายบุญสายวิชาของท่าน ผังเดิมมันมีอยู่แล้ว เดี่ยวได้

คุณครูไม่ใหญ่

“ ๐๖๕๖๗๘๙๐๑ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๗

ถ้าจับจุดได้ จะได้ถูกรอบ : จับจุดได้ จะนิ่งแน่น เพราะมีความสุข
กับแสงสว่างเป็นพื้นฐาน ตอนนี้ข้ามฟุ้งกันมาแล้ว เหลือแต่ลุ่น
เมื่อหลายปีที่แล้วหลวงพ่อกเคยตั้งใจไว้ว่าจะถอดแบบเอาของ
ละเอียดมาเป็นของหยาบให้เห็นกันได้ เพราะหลวงพ่อกเชื่อว่าสิ่งนี้
จะเปลี่ยนแปลงโลกได้ แต่ตอนนั้นเทคโนโลยียังไม่ไฮเทคขนาดนี้
เพราะขนาดเขาไม่เห็นนรกสวรรค์ แต่ก็ยังมีคนอยากไปสวรรค์
ไม่อยากจะไปนรกเลย ไม่ว่าพุทธ คริสต์ อิสลาม พราหมณ์ ฮินดู
ซิกข์ ซาไก ทั้งหมด สิ่งนี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตเขาได้ เพราะฉะนั้น
จิตใจกับไฮเทคต้องไปด้วยกัน ซึ่งก็อยู่ที่การจับจุดส่วนตัว
ของเรา การวางใจ “ถ้าจับจุดได้จะได้ถูกรอบ” แล้วก็จะ
ต่อเนื่องนานขึ้น จะอยู่ตลอด ตอนนี้เราก็จับได้ แต่ยังไม่มั่นคง
จับได้แล้วก็หลุดไป เราต้องฝึกให้มั่นคง เอาให้ได้ถูกรอบ แล้วเดียว
จะเร็ว

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลบุญคุณ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๘

อย่าชักศึกเข้าบ้านทางใจ : อย่าชักศึกเข้าบ้านทางใจ อย่าเอาเรื่องหยาบเข้ามาในใจเพราะเราทั้งมันมาหมดแล้ว จะสำเร็จโลกุตระ เราต้องทิ้งโลกียะ ต้องทิ้งจุดนั้นมาเอาจุดนี้ **“ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว”** แล้ววิธีการที่เราทำแล้วมันผิด ก็ลืมไปให้หมด ลืมมันไปเลยนะ อย่าไปทำอีก ไม่ใช่ผิดเป็นครุ่นะ **ผิดเป็น ไม่ทำอีก** หาช่องโหว่ของเรา เดี่ยวตกลงกันก่อนนะ ผิดเป็นไม่ทำ

ต้องไม่ติดอะไรเลย : อย่าไปตั้งใจมาก เริ่มในจุดที่ง่ายและคล่องก่อน ตะไปเบาๆ สบายๆ ตรงกลางนะ นิ่งในนิ่งๆ นิ่งแล้วมันก็เคลื่อนเข้าไปเอง อย่าลืมความสุข ความบริสุทธิ์ ความนิ่งแน่น ความชัดใส สว่างต้องเพิ่มขึ้น ขยายกว้างไกลออกไปเรื่อยๆ นี่เป็นมิตเตอร์วัด **ต้องไม่ติดอะไรเลย อย่างคุณยายอาจารย์ฯ ท่านไม่ติดอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว ท่านเคลื่อนเข้าไปทั้งตัว จนอยู่ในระดับที่ชาดรู้ ๖ ชั่วโมง ไปอยู่ในจุดที่ชาดรู้ได้เลย ในภารกิจที่ท่านรับผิดชอบ เราต้องฝึกนิ่ง ทำเหมือนไม่ได้ทำ เป็นไปเองนะ ฝึกซ้ำๆ เป็นล้านครั้ง ต้องทำตลอดเวลา ให้เอาใจใส่ เราต้องปรับทั้งหยาบและละเอียด เหมือนคุณยายอาจารย์ฯ **ต้องไม่ติดอะไรเลยจริงๆ** **ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว** มันต้องจริงๆ หลวงพ่อเดิมบุญให้อยู่ทุกวันนี้ บุญเราก็เพิ่มขึ้นทุกวันทุกคืน ผังเดิมของเรามันมีอยู่แล้วในกลางตัว เหลือแต่เรื่องหยาบนิดๆ ที่เราต้อง**





ปรับ หยาบจะเกือกลต่อละเอียด ต้องปรับให้เข้ากับหมู่คณะให้ได้
สร้างบรรยากาศที่ดีให้กับหมู่คณะ จะได้เป็นอุปการะในการทำใจ
หยุด จะรักษาอารมณ์ดี อารมณ์สบาย อารมณ์เดียวได้ง่าย

ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน : ลุยนั่งให้สะบัดหันแหลกไปเลย เรายัง
อยู่ในวัยที่แข็งแรง มีช่วงเวลาที่จำกัด อย่าไปกลัวความยากลำบาก
อย่าไปท้อ เราต้องมุ่งมั่น อย่าไปยอมแพ้ ต้องเอาให้ได้ ต้องเอา
ชีวิตเป็นเดิมพัน **ตอนนี้เรากำลังแสวงหาความพอดี ต้องทำให้**
ต่อเนื่อง การที่จะต่อเนื่องได้ก็อยู่ที่การเอาใจใส่ **จดจ่อทั้งวัน**
ทั้งคืน เราจะหยุดสนิทได้สมบูรณ์กันอยู่แล้ว เหลืออีกนิด ๆ เดียว
ก็จะทะลุแล้ว ทะลุในจุดที่นิ่งแน่นสมบูรณ์

คุณครูไม่ใหญ่



" บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ " ๖๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๓๙

เส้นทางที่จะเป็นที่พึงใจให้แก่ตัวเรา : เราต้องรุกไปข้างหน้า ก้าวไปข้างหน้า ต้องทำให้ได้ให้สำเร็จ เราต้องเข้าถึงพระธรรมกายภายในให้ได้โดยมีพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ คุณยายอาจารย์ฯ เป็นต้นแบบ เราได้เลือกเดินบนเส้นทางอันประเสริฐที่คนอื่นเขาไม่รู้เรื่อง เส้นทางที่จะเป็นที่พึงใจให้แก่ตัวเรา แก่โลก และสรรพสัตว์ทั้งมวล เรามีภารกิจที่ต้องทำ จะมีแต่ผู้ที่มีธาตุธรรมเก่าๆ แก่ๆ เท่านั้นที่รู้เรื่อง แสดงว่าเราอยู่ในสายตาของท่านเหล่านั้น ตลอดเวลาทุกอนูวินาที ท่านเหล่านั้นก็คอยช่วยเหลือเติมบุญ กลับแก้ไขให้เราตลอด ให้เราไปถึงจุดที่หยุดได้สมบูรณ์ พัฒนาการหยุดนิ่งให้สมบูรณ์ ให้ทำจุดที่คล่องและง่ายก่อน ทำซ้ำๆ ให้ นิ่งแน่น นุ่มนวล พอทำได้คล่อง ชำนาญๆ เดี่ยวจะได้เอง

ใช้ความแข็งแรงให้เต็มที่ : นั่งกันตึ๋ม? ดีเป็นอย่างไร? คล่องปากหรือคล่องใจ? (พระลูกชาย: คล่องทั้งปาก คล่องทั้งใจครับ) ถ้าคล่องทั้งปาก คล่องทั้งใจ ก็ต้องให้คล่องภายในด้วย เราเรียนเพื่อตัวของเราเอง ใครยังลุ่มเริงเฟื่องจ้องบ้าง? ใครหลับบ้าง? หลับเพราะอะไร? (พระลูกชาย: หลงฉันครับ/วางใจเบาเกินไปครับ/ไว้วางใจกับของที่มีอยู่แล้ว เลยเผลอสติไปครับ) ทำไมมีของให้ดูอยู่แล้ว ทำไมเผลอไปไม่ได้ เรายังอายุนานี้ อายุยังไม่มากอาจจะมีเคลิ้มๆ เพราะเลือดลมมันเดินไม่สะดวก ต้องดูแลสุขภาพให้ดีนะ บริหารขั้นพื้นฐาน exercise ให้ดี พวกเรายังอยู่ในวัยที่แข็งแรงอยู่ ให้ใช้ความแข็งแรงในตอนนี้อย่างเต็มที่

“บารมีสุกสกาว” ๒

๖๓





เข้าถึงจริง เห็นจริง : เราฝ่าไปเลยจนกระทั่งเข้าถึง ศีล สมาธิ ปัญญา
วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ให้แจ่มแจ้งหายสงสัย เข้าถึงจริง
เห็นจริง อย่างสมบูรณ์บริบูรณ์เลย ให้เรามีความเพียรสม่ำเสมอ
มุ่งมั่นแน่วแน่อย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่ อย่างคุณยาย
อาจารย์ฯ ของเรา ให้แน่วแน่ิ่งแน่น อย่างนี้เป็นต้น

คุณครูไม่ใหญ่



๖๔ " บำเพ็ญภาวนาอย่างไร " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๐

ปรับปรุงให้สมบูรณ์ขึ้น : หลวงพ่อดีใจที่ลูก ๆ หมั่นสังเกต พัฒนา ปรับปรุงให้สมบูรณ์ขึ้นเรื่อย ๆ และย้ำ basic ซ้ำ ๆ ที่หลวงพ่อนะ และทำกันได้ถูกหลักวิชามากขึ้น รู้จักข้อบกพร่องของตนเองแล้ว แก้ไข อย่างนี้จะเร็ว เดียวก็จะได้กันทุกรูป ให้ทำในจุดที่รู้สึกสบาย ๆ ง่าย ๆ อย่างมีความสุข

รอให้เป็น เย็นให้พอ ถึงจะพอดี : คล่องขึ้นไหม? หยุดแรกต้องให้ สมบูรณ์ที่ผ่านมาก็สมบูรณ์ แต่เราจะทำให้สมบูรณ์ขึ้น ต้องใจเย็นพอ รอให้ได้ ให้สม่ำเสมอ ตรงไหนที่ยาก (พระลูกชาย: ฝึกปล่อยทิ้ง เข้าไปทั้งตัว ปล่อย คือ การปล่อยทิ้งกายหายาบเข้าไปทั้งตัว) ปล่อย ไม่ใช่ดัน ปล่อยกายหายาบเข้าไป ทิ้งดิ่งไม่ใช่ดัน (พระลูกชาย: สังเกต ว่า ต้องใจเย็น ๆ จริง ๆ ถึงจะเข้าไปได้) ต้องใจเย็น ๆ เย็นเหมือน น้ำแข็ง เพราะเราไม่มีทางเลือกอื่นใด ก็เพราะเราเลือกทางนี้ ปล่อย ไม่ใช่ดัน ทิ้งดิ่งก็ไม่ใช่ดัน (พระลูกชาย: เมื่อก่อนเข้ากลางได้เร็วแรง ทั้งตัว ติดตั้งใจมากไปนิดหนึ่ง บวกหนึ่งถึงสองเปอร์เซ็นต์) อะไรที่ overload ก็ปรับให้พอดี

คุณครูไม่ใหญ่

“ ว่างให้รู้สึกละเอียด ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๑

โคตรเพชรโคตรทอง : ชีวิตของเรามันประหัดสุด ประโยชน์สูง คือ เรามีข้าวของเครื่องใช้น้อยขึ้น ไม่ค่อยมีอะไรเท่าไรหรอก ใครมันจะมาประหัดกว่าเรา เราประหัดกว่าขอทานอีก แต่นั่นมัน อนาคตของเราสมณะ แล้วเราเอาชีวิตที่สมณะตรงนี้ไปทำประโยชน์ ได้สูงสุด ถ้าเราทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง มันจะดังเข้าไปทั้งตัว ฝึกกันไป ต้องทำในทุกอิริยาบถ ใจต้องจดจ่ออย่างคุณยายอาจารย์ฯ ทุกวินาทีมีค่ายิ่งกว่า “โคตรเพชรโคตรทอง” แห่งการฝึกใจให้ หยุตหนึ่งสมบุรณ์

หยุตสนิทจริง ๆ จะทำอะไรก็จะง่าย : ไม่ต้องมีเรื่องอะไรเยอะ “หยุต” อย่างเดียว “หยุต” ให้สนิท “หยุตเป็นตัวสำเร็จ” เมื่อไหร่จะ “หยุต” ให้สนิทสมบุรณ์ จะได้ปฏิบัติภารกิจได้ให้ยำ ๆ จนใจนิ่งแน่มั่นคงจริง ๆ “เมื่อใจตั้งมั่น หยุตสนิทจริง ๆ จะทำอะไรก็จะง่าย จะได้ไปรู้แจ้งเห็นจริง เป็นที่พึ่งได้จริง ๆ”

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๒

ใจเย็นๆ : กระแสแห่งความเย็น ความบริสุทธิ์ เป็นสัญญาณ
มีกระแสแห่งความสุข นิ่งๆ ไม่ติดอะไรเลย มีความบริสุทธิ์
ถ้ามีกระแสนี้มา ใจจะเบิกบาน ไม่ติดอะไรเลย บริสุทธิ์ขึ้น
ถ้ายังไม่มี ต้องรอให้ใจเย็นอย่างนุ่มนวล ผู้ดีแบบ Hi-So เหมือน
สถานที่บางแห่งก็เฉพาะคน Hi-So ที่คน Lo-So เข้าไปไม่ได้ ภายใน
เหมือนกัน เราต้องยอมรับว่าเป็นสถานที่ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ก็เฉพาะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าภายใน แต่จะคัดเฉพาะผู้มีบุญ
ถ้าไม่มีบุญก็ไม่เข้า (พระลูกชาย: พยายามฝึกหยุดแรกให้สมบูรณ์
ฝึกใจเย็น ชอบผล) อย่าปล่อยไหล (พระลูกชาย: ตอนนี้อยู่ฝึกแสวงหา
ความพอดี บางครั้งก็ตั้งใจมาก บางครั้งก็ปล่อยสติ ตอนนี้อยู่เรื่อง
ความขัด ตอนนีเห็นเหมือนมองกระจกผ่านฝ้า ยังไม่ขัด ตอนนีย้ำ ๆ
อยู่ครับ) ทั้งหมดไม่ช้าหรือ ไม่ยากหรือ เพราะเรารู้ตัวเองแล้ว
ติดตรงไหนก็ต้องปรับ นิ่งอย่างเดียวจะเร็วแรง ตรงนี้อยากให้รู้ตัว
ถ้ารู้ก็ง่าย เพราะเรากำลังฝึกอยู่ไม่ใช่ที่เราไม่เคยเจอประสบการณ์
ที่ดี แต่เรายังจับจุดไม่ได้ ถ้าจับจุดได้ก็อยู่ในกำมือ หลวงพ่อ
เบาใจ สบายใจ ลูกรู้ตัวเอง ไปทบทวนที่ผ่านมา ใจเย็นพอมั๊ย
รอได้มั๊ย กระแสใจที่เบิกบานให้สม่ำเสมอ เข้า สาย บ่าย คำ
เมื่อตั้งใจมัน ก็ต้องใจเย็น ใจเย็นตลอดทั้งวันทั้งคืน ถ้าได้
ทุกอย่างก็อยู่ในกำมือ ลูกรู้ตัวเองว่าติดตรงไหนและจะแก้ไข
อย่างไร เดียวก่อนวันที่ ๑๐ ตุลาคม เห็นสิบแล้วเห็นศูนย์ อย่างเร็วแรง
ทำอย่างมีความสุขความบริสุทธิ์ ถูกหลักวิชา อย่างนี้นะลูกนะ

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





เรายังครอบครองไม่ได้อย่างสมบูรณ์ ถ้าไม่หยุดจะเป็นตัวเก็บบสำเร็จ
อย่างกังวลนะ เพราะหลวงพ่อก็ไม่กังวล ลูกทั้งหมดนี้เคยเข้าถึง
พระธรรมกายมาแล้ว แค่ออกจากอารมณ์หยาบแค่นั้นเอง พอบุญ
เก่ามาเชื่อมก็เข้าถึงเลย ตั้งใจมากก็หยาบ ใจเย็นไม่พอก็หยาบ
รอไม่เป็นก็หยาบ ไม่สม่ำเสมอก็หยาบ ถ้าหลุดจากอารมณ์
หยาบก็เข้าสู่อารมณ์ละเอียดได้ “รอให้เป็น เย็นให้พอให้พอดี”

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญอย่างสม่ำเสมอ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๓

สุขตลอดเส้นทาง : เริ่มต้นจากที่ต้องมีความสุขก่อน และก็ต้อง
สุขตลอดเส้นทาง เพราะเป็นเรื่องของตัวเอง เรียนเพื่อตัวเอง
ต้องเอาให้รู้แจ้ง แจ่มแจ้ง มีความสุขทุกขั้นตอน เวลาเข้ากลาง ก็ให้
ฝึกเคลื่อนเข้าไปทั้งตัวให้นิ่งแน่น จึงจะมีพลัง อย่างนี้จึงจะสมบูรณ์
ให้ย้ำ ๆ ที่ basic ให้แน่น ๆ

ตะไจไปเรื่อย ๆ : หยุตไจไปเรื่อย ๆ เลย นิ่ง ๆ นุ่ม ๆ เบา ๆ สบาย
ตามขั้นตอน เบา ๆ สบาย ๆ ไปสู่จุดที่ละเอียดเท่าที่เราจะทำได้
อย่างสบาย ๆ มีความสุข ไปสู่จุดนั้นเท่าที่ทำได้ไปก่อน ตะไจไป
เรื่อย ๆ ไปแบบทั้งตัว แต่ถ้ายังไปไม่ได้ ให้อยู่ ณ จุดที่เราทำได้
อย่างง่าย ๆ ไปก่อน เข้าไปสู่ความสุข ความบริสุทธิ์ ทุกขั้นตอน

ทำอย่างสบาย ๆ ถูกหลักวิชา : ผังของเราให้รู้ญาณของเรา
แม่นยำ เข้าถึงวิชาธรรมกายอย่างสะดวกรวดเร็วว่าง่ายดาย
ให้ถูกต้องร่องรอยตรงตามความเป็นจริงทุกประการ เชื่อมสายบุญ
สายวิชากับพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ให้ได้เป็นอัสจรรยฺเลย
ไปสู่จุดที่มีพลังแห่งความสุข ความบริสุทธิ์ ความนิ่งแน่น เข้าไป
ตามความละเอียดที่ทำได้ไปก่อน อย่างมีความสุข เบิกบาน
เราทำอย่างสบาย ๆ ถูกหลักวิชา

หยุตแรกได้ ทุกอย่างก็ง่าย : “หยุตแรก” สำคัญมาก ๆ นะ
หยุตหนึ่งให้สมบูรณ์ จับจุดกันให้ได้ เมื่อครอบครองหยุตแรกได้
ทุกอย่างก็ง่าย ๆ ๆ เหมือนอยู่ในกำมือ

คุณครูไม่ใหญ่

“บ่แพ้รู้ละอายละ” ๒

๖๙





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๔

ต้องหยุดนิ่งอย่างเดียว : ต้องหยุดนิ่งอย่างเดียว ของที่วางอยู่เฉย ๆ ว่านิ่งแล้ว เราต้องนิ่งกว่านี้อีก หินว่านิ่งแล้ว เราต้องนิ่งกว่านั้นเข้าไปอีก หยุดในหยุดเข้าไปอีก

มุ่งไปข้างหน้าอย่างเดียว : ไปให้ถึงจุดที่เราพึงพอใจได้เร็วที่สุดอย่างสบาย ๆ ถ้าเราทำทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียวจะได้จริง ๆ เราก็จะไปถึงตรงนั้นได้จริง ๆ ไม่ต้องกังวลนะ เรายอมเสียเวลาตรงนี้ ดูเหมือนช้า แต่จริง ๆ ไม่ช้า มันจะเร็ว ต้องเอาให้แน่นแข็ง แล้วก็ต้องให้ละเอียดทัน ๆ กันทั้งทีมนะ เราต้องปล่อยวางทุกสิ่ง เพราะเราได้จากเรือนเหมือนนกที่จากคอนมาแล้ว เราต้องไม่เอาใจไปผูกพันในสิ่งเหล่านั้น มุ่งไปข้างหน้าอย่างเดียว แล้วก็อย่าลืมว่าเราจากเรือนเหมือนนกที่จากคอนมาแล้ว ถึงแม้ว่าเราจะอยู่แบบสุกุมาลชาติ แต่ก็ให้เราทำใจเหมือนว่าเราอยู่ในป่า แบบพระธุดงค์ที่ท่านปลีกวิเวกเข้าไปอยู่ในป่า มีคนพาล มีสัตว์ร้าย ภัยอันตรายต่าง ๆ ที่สามารถจะปลิดชีวิตเราได้ เราจะได้มีความระมัดระวังไม่เผลอสติ

คุณครูใหญ่



“ บำเพ็ญภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๕

อิริยาบถไม่สมดุล : เวลาอิริยาบถไม่สมดุล เช่น นั่งมาก เดินมาก นอนมาก เส้นมันจะมารวมเข้าหากัน ทำให้อาหารเข้าไปหล่อเลี้ยงไม่ได้ กล้ามเนื้อบริเวณนั้นมันก็ตาย วิธีที่จะทำให้หายก็คือ ต้องสลายกล้ามเนื้อตรงนั้นให้มันกระจายออก อาหารก็เข้าไปหล่อเลี้ยงได้ เลือดลมก็จะเดินดี

กากบาทตั้งมั่น การรบจะเกิดขึ้น : ถ้านั่งอย่างนี้ได้เมื่อไหร่ก็จะลุยให้สะบัดหันแหลกเลย เตรียมตัวกันให้ดินะ ตอนนี้อยู่ในระหว่างรอให้พวกเราละเอียดไปถึงจุดตรงนั้นให้ได้ แล้วก็รอหลวงพ่อรักษาขาให้หาย พอหายสนิทดีเมื่อไหร่ ลุยเลยนะที่สะเงาะสะแงะเล็กได้แล้ว ให้ทำเหมือนพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ คุณยายอาจารย์ฯ ท่านไม่สะเงาะสะแงะ **ต้องทิ้งทุกอย่างจริงๆ วางทุกสิ่ง นั่งอย่างเดียว** เมื่อไหร่กากบาทตั้งมั่น การรบจะเกิดขึ้น ตอนนี้เรากำลังทำให้กากบาทตั้งมั่น

คุณครูไม่ใหญ่

“ บัณฑิตฺมโนเรวา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๖

ภาษาประสบการณ์ : ภาษาประสบการณ์ภายในมันจะพอดีๆ พุดไปมันจะโป้งเลย พอโป้งมันก็จะทำให้ผู้ฟังซึ่งก็ต้องไปเป็นทีม ให้ไปพร้อมๆ กัน ถ้าเห็นตามไปได้ สามารถเข้าไปถึงจุดตรงนั้น ได้พร้อมๆ กัน **เหมือนเปิดประตูแล้วยืนทุกคนเข้าไป** ถ้าภาษา ประสบการณ์ภายในลบ ก็ไม่ใช่ มันจะขาด ถ้าภาษาประสบการณ์ ภายในบวก ก็ไม่ใช่ มันต้องพอดีๆ ไม่ขาดไม่เกิน คำมันจะพอดีๆ เลย ไม่เหมือนทางโลกที่เราเขียนแล้วเอายางลบมาลบ แล้วเขียนใหม่ อย่างนี้ไม่ใช่ ไม่ใช่มาแต่งคำให้สละสลวย ถ้าโป้งแล้วมานั่งคิด เอ๊ะ! มันใช่มั้ยนะ หรือไม่ใช่ หรือจะอย่างนั้นดี หรืออย่างนี้ดีกว่า อย่างนี้ ไม่ใช่แล้ว ถ้าโป้งแล้วมาสงสัยในประสบการณ์ อย่างนี้วิจิกิจฉาแล้ว

ถ้าจุดเล็กใสได้มันต้องได้หมด : นั่งกันดีมั้ย? ดีคือ? (พระลูกชาย: เข้ากลาง ทั้งดิ่ง เข้าไปทั้งตัวครับ) ใครได้อย่างนี้บ้าง จุดเล็กใสได้ กันมั๊ยจ๊ะ? ถ้าจุดเล็กใสได้ มันก็ต้องได้หมด นี่ไปติดตรงไหน หลวงพ่อ รอได้อยู่แล้ว ไม่มีปัญหา เพราะการจะใช้ให้ทำงานละเอียดได้ มันต้องอาศัยใจที่หยุดนิ่งตั้งมั่นอย่างสมบูรณ์ ลูกก็ค่อยๆ ฝึกไป เอาให้มันหยุดนิ่งให้สมบูรณ์ให้ได้ เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ทั้งไปให้หมด อย่าให้มีนะจ๊ะ อย่าไปตั้งใจมาก ตะเบาๆ ทำตามหลักวิชชานะ ต้องทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว ทั้งชีวิตไปเลย

คุณครูไม่ใหญ่



“ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๗

ทำอะไรจึงถูกส่วน : นั่งกันดีมั๊ย? ถูกส่วนคือ? ไหนลองช่วยกันตอบซิ สมมติว่า เราจะต้องไปอธิบายให้คนอื่นเข้าใจเหมือนเรานะ ที่หลวงพ่อถามก็เพื่อต้องการให้พวกเราฝึกอธิบายให้คนอื่นเขาเข้าใจ เดียวเราก็จะต้องถาม เอาวิธีการว่าทำอะไรจึงถูกส่วน (พระลูกชาย: ตอนแรกจะเหมือนเราเป็นผู้โดยสาร พอถูกส่วนเราจะเป็นคนขับเองเลย / ถูกส่วนของลูก คือ ชอบใจ พอไปถึงตรงนั้นแล้วจะรู้สึกถูกใจ และจะถูกใจเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จะถูกใจที่สุด คือ ถูกส่วน) ก็ตอบกันได้ดีนี่

มิเตอร์เป็นตัววัด : ต้องทำให้ถูกหลักวิชา ขอให้มีความเพียร ทำให้ถูกวิธี เดียวกันได้ ถ้ามีความสุข ความบริสุทธิ์ ความเพียรมันก็จะเกิดขึ้นเอง “ถ้าไม่มีตรงนี้มันก็นั่งไปนั่ง ๆ เอง ให้เอามิเตอร์เป็นตัววัด ความชัด ใส สว่าง สุข บริสุทธิ์ หลวงพ่อคอยได้ ดูเหมือนช้าแต่ไม่ช้าหรอก คอยดูนะพอได้แล้วมันจะฉิวเลย ความสุข ความบริสุทธิ์ ความปีติภาคภูมิใจ มโนปณิธาน เป้าหมายชีวิต มันจะมันคงเลย ตอนนี้มันมันคงบ้าง ไม่มันคงบ้าง เราอยากได้ความปีติใจมั๊ย? (พระลูกชาย: อยากครับ) พอถึงตรงนั้นมันจะเกิดความปีติภาคภูมิใจขึ้นมาเลย ตั้งแต่ที่เราตัดสินใจสละทางโลกมาเรื่อยมาเลยจนกระทั่งถึงวันนี้ แต่มันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ นะ มันก็มีติดกับหย่อน แต่ก่อนตังเรายังไม่รู้เลยว่าตัง ตอนนี้พอตังปั๊บเรารู้ตัวแล้ว

“บ่งชี้ถึงผลบุญ” ๒





พอหยาบรูปร่างแล้ว ความสุขก็มากขึ้น ต้องย้ำ basic ให้แน่น ให้นิ่งแน่นตลอดเวลา ต้องให้แจ่มแจ้งแล้วมันจะมั่นใจ ถ้าตรงนี้ได้ อย่างอื่นง่ายหมด

ชีวิตที่มีค่า : ชีวิตของนักรบกองทัพธรรม ผู้ได้อุทิศตนให้กับ พระพุทธศาสนา เป็นชีวิตที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง ยิ่งกว่าชีวิตของ จอมจักรพรรดิ หรือยิ่งกว่าชีวิตใดๆ ในโลกทั้งหมด เพราะว่าเป็น ชีวิตที่มีเกียรติสูงสุด ไม่ใช่มีเกียรติเฉพาะในเมืองมนุษย์นี้เท่านั้น แต่มีเกียรติสูงสุดในสัมปรายภพและในเทวโลก

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๘

รักษาอารมณ์สบาย : เราต้องประสงค์อารมณ์ดี อารมณ์เดียว อารมณ์สบายให้ได้ตลอดทั้งวัน ไม่เหมือนยุคของพระเดชพระคุณ หลวงปู่ฯ ที่วัดปากน้ำมีอยู่ ๑๖ ไร่ของท่านเป็นยุคต้นวิชา ยุคพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านมีคลองโยมพ่อของหลวงปู่เล่าให้ฟัง ตอนท่านอายุ ๘๐ กว่าแล้ว ไม่ยอมเล่าตั้งแต่แรก ตอนนี่ ๘๐ กว่าแล้ว บอกว่าเจอพระเดชพระคุณหลวงปู่ตอนอายุ ๑๙ ตอนนั้น อยู่เมืองจันทร์ (จันทบุรี) ป่าข้างบ้านชวนไปวัดปากน้ำ เห็นพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านนั่งอยู่ริมคลอง จะมีท่าน้ำอยู่ จึงเดินเข้าไปหาท่าน เห็นพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านเอามืออึกน้ำในคลอง แสดงว่าท่านต้องนั่งใกล้น้ำมาก ไม่อย่างนั้นจะเอามืออึกน้ำได้อย่างไร โยมพ่อเข้าไปฟังพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านคุยหลวงปู่จึงถามว่า แล้วโยมพ่อชวนท่านคุยหรือเปล่า ท่านบอกชวนโยมพ่อคุยเก่งอยู่แล้ว แสดงว่าโยมพ่อก็มีเชื้อสายเหมือนกันนะ ได้เจอพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ

เรือเกลือ : ในช่วงนี้หลวงปู่เหมือนคนลากเรือใหม่ๆ ก็เป็นเรือเกลือ ต่อไปลากเรือข้าว เรือเกลือ เรือเปล่า ลักวันลูกจะต้องขับเอง วันใดที่ลูก อัดตา หิ อัดตาโน นาโถ ฟุ้งตัวเองได้แล้ว ถึงวันนั้น ก็ไม่ต้องลาก เราจะไปลุยแล้ว ลูกต้องเขียนประสบการณ์ตามความเป็นจริง ระยะเวลาในการลากเรือจะได้สั้นจะได้เอาเกลือออก

“ บ่แพ้รู้ละลูก ” ๒





วางแผนความบริสุทธิ์ : ตอนนี้ลูกต้องวางแผนความแข็งแรง
ความบริสุทธิ์ ของความคิด คำพูด และการกระทำไว้นะ เหมือน
คุณยายอาจารย์ฯ ท่านจะวางแผนมาก แม้จะมีอะไรมาเป็นมลทิน
ของใจก็ไม่เอาใจจะใสๆ ผ่านไปสู่ระบบความคิด คำพูด การกระทำ
กลั่นเนื้อ แล้วข้างในของลูกจะสว่างใสใส

บุญที่สำคัญที่สุด : เราต้องสร้างบุญกันให้เยอะๆ นะลูกนะ บุญที่
สำคัญที่สุด คือ “การทำใจหยุดใจนิ่ง” เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัย
ในตัว เพราะฉะนั้น ขยันนะลูกนะ อย่าขี้เกียจปฏิบัติธรรม สิ่งนี้จะ
เป็นที่พึ่งอย่างสำคัญให้กับลูกทุกคนทั่วโลก

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๙

อย่าไปฝัน : ให้หยุดนิ่งช้าๆ ชัดๆ ทุกขั้นตอนจนรอบรู้ทั้งหมดต่อไปจะเร็วแรงเอง ตอนนี้กำลังฝึกช้าๆ ชัดๆ นิ่งในนิ่ง ถ้าเร็วแรงเองก็ปล่อยไป อย่าไปฝัน ให้ทำช้าๆ ชัดๆ เดี่ยวจะดีมากเลย

มีความสุข สนุกสนาน : องค์พระย่อ-ขยายได้แสดงว่าท่านยอมรับเราแล้ว ท่านไม่ขัดใจเรา ย่อก็รีบ ขยายก็ป๊ปปไปเลย ลูกต้องเรียนอย่างนั้นะ ให้มีความสุข สนุกสนาน แล้วมันจะได้ง่ายๆ การที่หลงพ่อบุญ เพราะว่ามีดี คืออะไร ดีคือทำได้ เหลือแต่อย่างเดียว ทำได้ให้มันดี ดีกว่าดีที่สุด ที่สุดของดี เราดีกว่านิดหน่อย ดีกว่าดีที่สูดนิดหน่อย

เป้าหมาย : ทั้งทุกอย่างจริง ๆ วางทุกสิ่ง เต็มให้ขาด เมื่อลูกทุกคนทิ้งมาแล้วให้ทิ้งไปเลย ทั้งจริง ๆ เพราะเรามีเป้าหมาย

๑. หยุดนิ่งให้เข้าถึงธรรมและไปศึกษาวิชาธรรมกาย

๒. ไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม

ถ้าวางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียวยุติจริง ๆ ใจจะรวมลงไปตรงกลาง กลางลงไปเลย เบา ๆ สบาย ๆ เอาตรงที่เราคล่องมั่นใจไปก่อน จะได้ตัดความสงสัยกังวลหรือสันนิษฐานวิหยา ให้ทิ้งไปเลย ให้ดูที่ความสุข ความบริสุทธิ์ ในกลางมีแต่ความง่ายและง่ายเพิ่มขึ้น ง่ายลดลงก็ไม่ใช่ แสดงว่าใจหยาบลง อย่าทำแบบยาก ดันทุรัง ก็ไม่เอา ต้องไม่เบื่อก่อนที่จะหยุดนิ่ง ไม่มีคำว่าเบื่อ หรือท้อใจก็ไม่มี นั่นเป็นอารมณ์ของชาวโลกที่ไม่ได้ฝึก

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๐

เดินตามรอยเท้าคุณยายอาจารย์ : ลูกอยากจะศึกษาวิชาธรรมกายใหม่ อยากที่สุด ก็ต้องหยุดให้สุด หยุดนิ่งๆ นี่ลูกจวนจะศึกษาวิชาธรรมกายได้แล้ว แต่ลูกต้องทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่งทุกอย่างเดียว ไม่มีทางเลือกอื่นใดเลย ทิ้งทุกอย่างไม่ผูกพันอะไรเลย ให้ความสำคัญกับตรงนี้ เรามีแค่กิจวัตรกิจกรรม ต้องตรีกตลอดเวลา จะได้ชัดใสสว่าง เข้ากลางคล่อง ใจมีพลัง ต้องตั้งใจทิ้ง เอาแบบคุณยายอาจารย์ ไม่ใช่เป็นแค่คำขวัญหรูๆ ทำให้ได้ คือท่านไม่เอาอะไรเลย ใจจะเกลี้ยงๆ เป็นปกติของท่าน คุณยายอาจารย์ ไม่ติดอะไรเลย ไครมากระทบกระทั่ง ท่านก็เฉยๆ แปลว่า ใจท่านไม่ติดภายนอกทั้งคน สัตว์ สิ่งของ ติดภายในอย่างเดียว เพราะฉะนั้นใจท่านจะใส บริสุทธิ์ ติดแต่ภายใน เอาตรงนี้บูชาธรรมท่าน ไม่ติดอะไรเลย ฝึกอย่างนี้ ลูกลองทิ้งไม่ห่วง ไม่กังวล ติดตรงกลางอย่างเดียว บูชาธรรมคุณยายอาจารย์ โดยปฏิบัติบูชา ท่านทำอย่างไรให้เราทำตาม เดินตามรอยเท้าท่าน ท่านเป็นธรรมชาติ เป็นปกติเหมือนพระอาทิตย์ให้ความสว่าง แต่ไม่ติดในท้องฟ้า หลวงพ่อชอบนั่งธรรมะกับท่าน เวลานั่งกับท่านแล้วสนุก หลวงพ่อดูท่าน ท่านนั่งสมาธิของท่านนั่งตรง ลูกยังนั่งไม่ตรงเหมือนท่านเลย ท่านนั่งตรงเป๊ะเลย ท่านบอกว่า นั่งแบบนี้แล้วสบาย หัวใจท่านยิ่งใหญ่จริงๆ นั่งกับท่านแล้วมีความสุข



“ บำเพ็ญบุญด้วยใจ ” ๒





รีบไปหาคุณยายอาจารย์ : สมัยก่อนเวลาบูชาข้าวพระ หลวงพ่อ
จะเก็บตังค์รวมเงินไปซื้อกระเช้าดอกไม้ ตามความเข้าใจของ
นักศึกษาหนุ่ม ไปแต่เช้าเพราะต้องรีบไปหาคุณยายอาจารย์ นึกถึง
หนุ่มที่หิ้วกระเช้าดอกไม้ ใครๆ ทั้งโลกคงนึกว่าไปหาสาว มาถึง
ก็บอกคุณยายอาจารย์ฯ กระเช้าดอกไม้บูชาพระ ให้ลูกเดินตาม
รอยคุณยายอาจารย์ฯ บูชาธรรมท่าน ลุยเลย

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๑

ถ้านิ่งแล้วไม่อยากลุก : นิ่งเป็นอย่างไรบ้าง (พระลูกชาย: นิ่งมีความสุข หยุดนิ่งได้นาน นิ่ง ๔ ชั่วโมงไม่ลุกเลย) แล้วเมื่อก่อนลุกทำไม ถ้ายังไม่นิ่งก็อย่างนั้น ถ้านิ่งแล้วไม่อยากไปเลย ให้ลุกๆ หัดสังเกต ถ้าเฉยๆ จะนั่งได้ต่อเนื่องจากเป็นอย่างไร แล้วเราจะทดสอบเดี๋ยวก็นั่งขึ้นไปเรื่อย ๆ ถ้าลุกยอมๆ นิ่งกันดี ๆ นี่ดีขึ้นตั้งเยอะแล้ว อีกนิดเดียว จวนแล้ว เกือบถึงเส้นชัยแล้ว จวนจะถึงเส้นชัยแล้ว

หยุดนิ่งมีความสุข : ช่วงนี้ให้ฝึกหยุดนิ่งอย่างมีความสุข ความบริสุทธิ์ ทำตามแบบง่าย ๆ ได้ไหมลูก เข้าไปในกลางให้คล่อง ให้ชำนาญ ฝึกหยุดนิ่งอย่างนี้ บนอาสนะนี้ที่หยุดนิ่งของเรา มีความสุขกว่ารัตนบัลลังก์ของพระเจ้าจักรพรรดิ ซ้ำๆ ต้องขัด แล้วมันจะค่อยๆ เร็วเอง ความจริงยิ่งเร็วยิ่งขัด ไม่เหมือนช่างนอกที่ยังเร็ว ยิ่งไม่ขัดเหมือนการขับรถ แต่ช่างในมันกลับตาลปัตรกัน ยิ่งเร็วจะขัดกว่าช้า ถ้าช่างในนิ่งแน่นยิ่งขัดหนักเข้าไปอีก ใหม่ ๆ ให้ฝึกซ้ำๆ ขัดๆ ทุกขั้นตอน และให้เป็นไปเองทุกขั้นตอน แล้วต่อไปยิ่งเร็วยิ่งขัด สมมุติว่าถ้ามันผ่านๆ ยังไม่ขัดก็ไม่ใช่ไร ให้ทำเฉยๆ ไปก่อน ไม่ต้องกังวล เดียวไปถึงจุดนั้นเองไม่ต้องกังวล



“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





รักตัวเองก่อน : คนเราต้องรักตัวเองก่อน...รักตัวเองเป็นอย่างไร รักตัวเอง ก็ต้องไม่ทำให้คนอื่นเขาเกลียดเรา ต้องทำให้เขารัก เคารพ เลื่อมใสเรา นับถือเรา อย่างนั้นจึงเรียกว่า **“รักตัวเอง”** แต่ถ้าแสดงกิริยาอาการที่ทำให้เขาไม่ชอบเรา หมั่นไส้เรา หรือ รังเกียจเรา นั่นแสดงว่า...เราไม่รักตัวเอง ทำอย่างนี้นุญน้อย ขาดปัญญา

พ่อไม่สบาย : มีใครฟังบ้างไหม ทำไมต้องฟัง (พระลูกชาย: พ่อ ไม่สบายครับ) ถ้าพ่อไม่สบายยังต้องนั่งให้ดีขึ้น นั่งแล้วอธิษฐาน จิตให้หายป่วย ทำของเราให้ชัดใส มีพลังบริสุทธิ์ แล้วน้อมท่านเข้ามาในกลาง

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญผลบุญ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๒

มองภายใน : มีหมอตานหนึ่งลูกนัยน์ตาเพ็งมามองไม่เห็นไม่กี่ปี หลวงพ่อบอกหมอดคนนี้ว่าปกติมนุษย์ทั่วทั้งโลกก็มองไม่เห็นวันละ ๘ ชั่วโมง คือตอนนอนหลับ พอลืมตามองเห็น ๑๖ ชั่วโมง มองไม่เห็นมากกว่าคนอื่น ๑๖ ชั่วโมง นอกจากนั้นบางคนทางธรรมที่มีบุญมากขึ้น ก็มองไม่เห็นมากขึ้นตอนนั่งสมาธิ ๑๐ ชั่วโมง รวมแล้ว ๑๘ ชั่วโมง มองไม่เห็นมากกว่าเขานิคิดเดียวเอง แต่บางคนที่มีมองเห็นโลกภายนอกมากกว่านี้ เห็นแล้วก็นำความฟุ้งซ่านเข้ามาในใจ แต่มีการมองอีกแบบหนึ่ง คือการมองภายใน และตอนนี้หมอมีเวลามองภายในมากกว่าคนอื่น มันมีทั้งข้อดีและข้อด้อยในตัว เพราะฉะนั้น หมอดีกว่าเขา ซึ่งคนอื่นทำไม่ได้แบบนี้

ทำอย่างคุณยายอาจารย์ : ตอนนี้หมอดคนนี้ เขาจับตรงไหนก็เป็นพระไปหมด เห็นตลอด เข้าไปได้เรื่อย ๆ จนหลุดจากกายหยาบ และกังวลว่าไม่รู้จะสุดตรงไหน แต่ทางที่ไปมีความสุข แม้จับตัวก็ยังอยู่แต่เข้าไปอยู่ภายใน เห็นตลอดหมดเลย จึงได้ข้อสรุปว่าก่อนมาถึงตรงนี้ ตอนใจยังไม่เข้ากลางจะไม่ใช่ตัวของตัวเองเป็นคนไม่มีเหตุผล และจะงอแง ฟุ้งซ่านอยากเป็นโน่นเป็นนี่ อยากได้นั่น ได้นี้ อยากทำโน่น ทำนี้ มีหงุดหงิดเศร้า แต่ตอนนี้คุณหมอยิ้มได้ เข้าไปถึงตรงนั้น เป็นตัวของตัวเอง มีเหตุผล ไม่งอแง ไม่หงุดหงิด ใจก็ไปติดตรงนั้น นี่เป็นมิตะอริให้ลูกวัดตัวเอง ว่าจะเป็
หมอด ๑ หรือ ๒ ลูกวัดตัวเองว่าเป็นหรือเปล่า เป็นหรือยัง หมอด ๑



“ บ่อที่รู้และเห็น ” ๒





คือมองไม่เห็นตาภายใน งอแง หงุดหงิด ไม่มีเหตุผล หมอ ๒ คือ
มีเหตุผล ซึ่งเราไม่จำเป็นต้องเป็นเหมือนคุณหมอทั้งหมด บางอย่าง
เหมือน บางอย่างไม่เหมือน ถ้าลูกทำอย่างนี้ได้ลูกจะศึกษา
วิชาธรรมกายได้ ลูกอยากเป็นแบบไหน (พระลูกชาย: แบบที่
๒ ครับ) เพราะฉะนั้น **ลูกต้องฝึก ฝึกไม่ยากหรอก ช้างอยู่ในป่า
ยังเอามาฝึกได้** ทำอย่างคุณยายอาจารย์ฯ ท่านทำอย่างไร
เราก็อทำอย่างนั้น ทำง่าย ๆ ไม่เหมือนการปรุงอาหารที่เรื่องเยอะ
มากกว่า แคให้ลูกอ่านตรงนั้นแล้วก็ทำตามได้ง่าย ๆ สมมุติซื้อ
ครกมาใบหนึ่ง จะเอาอะไรใส่ครก จะเอาใส่อย่างไร จะเอาออก
อย่างไร ยุ่งยาก แต่น่าย ๆ ลูกทำตามท่านแล้ว ลูกจะศึกษาวิชา
ธรรมกายได้

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๓

วิทยาศาสตร์ทางใจ : ทั้งทุกอย่างเลย วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว หยุดให้สนิทสมบูรณ์ให้ได้เลย ถ้าเราละเอียดนะ พอมีเสียงฟ้าร้อง ถ้าเป็นสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านจะถามเลยว่า เสียงฟ้าร้อง ฟ้าแลบ ฟ้าผ่า มันมีเหตุมาจากอะไรในแง่วิทยาศาสตร์ทางใจ แต่ตอนนี้ความละเอียดของเรายังไม่ถึง **ซึ่งมีเตอร်วัดเราก็มียอยู่แล้ว ความสุข ความบริสุทธิ์ ความชัด ใส สว่าง มันจะมาพร้อมๆ กัน** เอาให้ละเอียดๆ ให้ได้โดย เราต้องเป็นที่พึ่งของตัวเองให้ได้ ต้องพึ่งตัวเองได้ถึงจะไปได้

ของขวัญวันเกิดที่หลวงพ่อยากได้ : เรานั่งมาได้วันแล้วไม่สำคัญเหลืออีกกี่วันจะถึงวันที่ ๒๒ เมษายนนี้ ลูกจะให้ของขวัญวันเกิดที่หลวงพ่อยากได้ ไม่ใช่ทรัพย์สินเงินทอง ไม่ใช่ภูเขาทอง ไม่ได้ให้ไปขุดทองทำเหมืองอะไรให้ลูกทำเฉยๆ เอาผลจากการทำเฉยๆ มาให้หลวงพ่อ เส้นชัยมีเอาไว้ให้เตะ เส้นชัยมันอยู่เฉยๆ นักกีฬาต้องวิ่งไปเตะมัน แต่ลูกอยู่เฉยๆ ได้ไหม แค่นี้เหลือเฟือ คำนี้ไม่ได้พูดลอยๆ

พูดแล้วโป้ง : ภาษาประสบการณ์ภายในมันจะพอดีๆ พูดแล้วมันจะโป้ง ทุกคนฟังแล้วเหมือนดันทุกคนเข้าประตูไปได้ มันจะพุ่งเข้าไปเลย แต่ถ้าพูดออกมาแล้วคนฟังไม่เข้าใจ แสดงว่ายังไม่ใช้ พวกเรายังสุขภาพแข็งแรง หลวงพ่อยากนั่งได้อย่างนี้ และมีร่างกายแข็งแรงอย่างนี้ อย่างอื่นไม่อยากจะ ถ้าหยุดแรกได้อย่างสมบูรณ์ **หยุด ๒ หยุด ๓ มันจะเร็วแรง** พอถึงตรงนั้นแล้วไม่เร็วไม่ได้

คุณครูไม่ใหญ่



๘๔ " ภาวนาวิสุทธิญาณ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๔

เราอยู่ในวงบุญผู้รู้: ลูกมีบุญมีบารมีมาก มีมากในระดับที่มาอยู่ในเส้นทางของพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ได้ บารมีอ่อนๆ น้อยๆ จะมาไม่ถึง แม้ไม่เจอตัวท่าน แต่ก็เจอสายวิชา แปลว่า เราอยู่ในวงบุญผู้รู้ที่กำลังจะรู้ เพราะพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านบอกเอาไว้หมด จะรู้ คือ **"หยุดเป็นตัวสำเร็จ"** มีอยู่ทางเดียวที่จะรู้และหลุดพ้นได้ มีรู้ทางเดียวที่จะเอาตัวรอดได้เป็นยอดดี ต่อไปเราจะเดินตามทางที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านไปรู้ไปเห็น การไปรู้ไปเห็นเป็นธงชัยของผู้ไม่รู้ และเป็นความหวังของผู้ที่ไม่รู้ ผู้ที่ไม่รู้กำลังคอยความช่วยเหลือจากผู้รู้ อยู่ ถ้าไม่รู้จะอันตราย ถ้ารู้แล้วไม่อันตราย เรากำลังฝึกเป็นผู้รู้ เมื่อไปถึง ณ ตรงนั้นได้ เราจะเป็นที่พึ่งของทั้งหมด

ช่างนอกพูดเป็นอัด แต่ไม่เป็นธรรม : พระพี่เลี้ยงไปไหน? (พระลูกชาย: ป่วยครับ เป็นไข้ชนิดน้อยๆ วันนี้ป่วย ๔ รูป เพิ่งเริ่มเป็นก็เลยพักก่อนครับ) ดีแล้ว พอรู้ตัวปั๊บก็ปลีกวิเวกเลย แยกพักจะได้ไม่ติดกัน ใครสามารถเข้าไปถึงจุดตรงนั้นได้เร็วขึ้น เช่น ๑ ชั่วโมง หรือครึ่งชั่วโมง หรือ ๑๕ นาที หรือหลับตาปั๊บก็ไปถึงได้เลย ทำยังไงถึงได้อย่างนี้? (พระลูกชาย: เตรียมตัวตั้งแต่เรื่องอาหารครับ แล้วก็เรื่องการพูดคุย จะสงบปากสงบคำ พอมานั่งมันก็จะปั๊บไปได้เลย) จ๊ะ! นี่ไม่ได้ห้ามพูดกันนะ แต่ให้พูดจาเป็นอรรถเป็นธรรม **ช่างนอกพูดเป็นอัด แต่ไม่เป็นธรรม** มันจะอัดเราเรื่อย หรือบางทีเห็นเงิบๆ ไม่พูด ก็เข้าใจผิดนึกว่าอย่างนั้นอย่างนี้บ้าง ต้องปล่อยวางจริงๆ ไม่เอาอะไรอีกแล้ว จะได้ก็ได้อะไรก็ได้ก็ช่างมัน

“ ๐๖๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





คุณค่าของชีวิต : คุณค่าของชีวิตอยู่ตรงที่ใครได้ทุ่มเทสร้างบารมีมากกว่ากัน ได้ปรับปรุงแก้ไขฝึกฝนอบรมตนเอง จนกระทั่งสามารถเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเองได้ แล้วก็ทำหน้าที่เป็นผู้ให้แสงสว่างแก่โลก เป็นผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตร นำพาเพื่อนมนุษย์ให้เข้าไปถึงจุดแห่งความสมปรารถนา ให้เขาได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริงที่เกิดจากการได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเอง ได้รู้จักเป้าหมายชีวิตที่แท้จริง และมีกำลังใจที่จะก้าวเดินต่อไปสู่เป้าหมายนั้นได้ตลอดรอดฝั่ง โดยไม่หวาดหวั่นต่ออุปสรรคใดๆ กระทั่งมีชัยชนะถึงจุดหมายปลายทาง

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๕

ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้ง : เราต้องปลูกจิตสำนึกตัวเราบ่อย ๆ ว่า เราต้องรู้แจ้งเห็นจริงให้ได้ให้เกิดความอยากที่จะไปรู้ไปเห็นด้วยตัวเองอย่างมีความสุข เหมือนพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ที่รู้แจ้งเห็นจริง **ต้องทั้งรู้ทั้งเห็นพร้อมกัน ซึ่งผู้รู้ก็ไม่เอา เพราะหลวงพ่อก็ไม่เอาเหมือนกัน** ความรู้เกิดขึ้นแต่ไม่มีภาพก็ไม่เอา เหมือนอยู่ในที่สลัว ๆ มันต้องเห็นชัด ๆ เหมือนดิ่งของออกมาในที่แจ้ง **เพราะตรัสรู้ คือ ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้ง** เพราะเราทิ้งทุกอย่างมาแล้ว เราต้องรีบชิงช่วงตอนนี้ ตอนที่เรายังอยู่ในวัยที่แข็งแรง เพราะว่าความแข็งแรงของเราก็ตกลงไปทุกวัน เรารู้ตัวเราอยู่ และในสถานการณ์หลายอย่างที่ไม่สงบตอนนี้ แต่ก็ยังไม่ถึงกับมาปิดกั้นเราได้ มีช่องว่างอยู่พอที่เราจะทำความเพียรได้อย่างพอเหมาะ แม้จะไม่ดีเลิศก็ตาม เราต้องแข่งขันกับอะไรหลาย ๆ อย่าง เราต้องสอนตัวเองให้ได้ ให้อยู่ด้วยตัวเองได้ ควบคุมตัวเองได้

แขกพิเศษ : เราทำเพื่อตัวเราเองนะ คนอื่นยังอ้อม ๆ จิตใจต้องจดจ่อ หลวงพ่อรับแขกพิเศษต่างประเทศ ๒ ท่าน เป็นชาวต่างศาสนา เขานั่งห้อยเท้านะ นั่งแป็บเดียวเขาบอกเห็นพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ เหมือนองค์ที่อยู่ในวิหาร ยังไม่ได้บอกอะไร แค่นั่งให้นั่งนิ่ง ๆ เฉย ๆ อีกคนหนึ่งบอกว่า เขาหลุดเข้าไปในคนที่ตัวโต ๆ นี่คำของเขานะ แล้วในคนนั้นก็ยังมีอีกคน แต่คนหลังนี้เหมือน

“ ๐๖๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ เรามีความสุขมากไม่เคยมีความสุขอย่างนี้
มาก่อนเลยในชีวิต พอไปถึงที่ปฏิบัติธรรม ก็จะทำให้เขาพักผ่อน
กันก่อน เขาบอกว่ามาที่นี่เพื่อนั่ง ไม่ต้องการพัก ก็นั่ง ๒ รอบ ๆ ละ
๒ ชั่วโมง รอบคำก็ดู DMC แล้วก็แยกย้ายกันกลับที่พักนอน ซึ่ง
ส่วนใหญ่ก็จะเป็นคนไทย แต่ ๒ ท่านบอกขอนั่งต่อได้มัย เขาบอก
ว่าเรามีความสุขมาก คือ เนสัชชิกังคัง นั่นเอง ไม่นอน

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญกุศลบุญคุณ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๖

ยกขึ้นในการศึกษาวิชาธรรมกาย : ปีนี้ให้เป็นปีแห่งการยกขึ้นในการศึกษาวิชาธรรมกาย ของนักศึกษาวิชาธรรมกาย ของนักรบกองทัพธรรม ให้เชี่ยวชาญ มีรู้ญาณแม่นยำ บริสุทธิ บริบูรณ์ ประพฤติพรหมจรรย์ได้ตลอดรอดฝั่ง ให้ทำไปอย่างช้าๆ ชัดๆ มีความสุข มีความบริสุทธิ์ ละเอียดกันขึ้น นั่งกันดีขึ้น นั่งตามสูตร สุข บริสุทธิ เกลี้ยงเกลา เห็นแจ้ง รู้แจ้ง

สันนิษฐานวิทยาไม่ใช่วิชาธรรมกาย : ให้เขียนประสบการณ์ที่เข้าถึงจริง สันนิษฐานวิทยาไม่ใช่วิชาธรรมกาย เพราะเราต้องศึกษาเรื่องที่เรายังไม่รู้อีกเยอะ เราเรียนเพื่อรู้แจ้งเห็นจริง เรามาเอาของจริง ไม่งั้นจะมานั่งเมื่อยอยู่ตรงนี้ทำไม ไม่เกิดประโยชน์ ยังไม่มีใครที่หยุดได้สมบูรณ์เลย ต้องฝึกฝน ฝึกหยุด ฝึกนั่งกันไป เอดิสันกว่าจะคิดค้นหลอดไฟได้ มีคนบอกว่าเขาผิดพลาดถึง ๒,๐๐๐ กว่าครั้ง แต่เขาบอกว่า เขาไม่ได้ผิดพลาดเลย แต่เป็นการทดลอง ทดลองครั้งที่ ๑ ๒ ๓ ไปเรื่อยๆ จนถูกต้องของเรา ก็ทดลองเหมือนกัน ของเรามีหลักคือหยุด แต่ของเขาไม่มีหลัก มีแต่เป้าว่าต้องเอาแสงสว่างไปทั่วโลก โดยเริ่มจากความรู้ของเขาออกมา ของเรากำลังพัฒนาอยู่ ดูว่าเรากับเอดิสันใครจะชนะ เราต้องตั้งใจ มุ่งมั่น ฝึกฝน เอาให้ได้ ที่ผ่านมา หลวงพ่อไม่ค่อยได้มาเพราะติดภารกิจเยอะ ให้ใช้โอกาสที่เราแข็งแรงอยู่ และสังฆารของหลวงพ่อก็ยังพอไหวที่ยังมานั่งตรงนี้ได้ ให้ฝึกฝนทำทุกอิริยาบถ นั่ง นอน ยืน เดิน

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





มิเตอร์เป็นตัววัด : ต้องทำให้ถูกหลักวิชา ขอให้มีความเพียร ทำให้ถูกวิธีเดียวกันก็ได้ ถ้ามีความสุข ความบริสุทธิ์ ความเพียรมันก็จะเกิดขึ้นเอง **“ถ้าไม่มีตรงนี้มันก็นั่งไปนั่งๆ เอง”** ให้เอามิเตอร์เป็นตัววัด ความชัดใส สว่าง สุข บริสุทธิ์ หลวงพ่อคอยได้ ดูเหมือนช้าแต่ไม่ช้าหรอก คอยดูนะ เดี่ยวพอได้แล้วมันจะฉิวเลย ความสุข ความบริสุทธิ์ ความปิติ ภาควมมีใจ มโนปณิธาน เป้าหมายชีวิต มันจะมันคงเลย ตอนนี้มันมันคงบ้าง ไม่มันคงบ้าง

ปิยวาจา : คำพูดนี้สำคัญ แม้เป็นคำจริง เกิดประโยชน์ แต่ถ้าพูดไปแล้วไม่เป็นที่รัก...ก็ต้องปรับ หลวงพ่อว่าการพูดให้เป็นที่รักนั้น... ไม่ยาก สิ่งเหล่านี้เราฝึกได้เพราะถ้อยคำในโลกมีเหลือเฟือ และเป็นของฟรีด้วย เหมือนกับอากาศที่เราหายใจอย่างนั้น ใครมีปัญญา ก็เอามาใช้ ขึ้นอยู่กับการฝึกฝนและนำมาใช้บ่อยๆ นะลูกนะ

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๗

ง่ายมากไปสู่ง่ายมากมาก : ณ วันนี้ ลูกแยกออกมาใหม่ที่ไม่สนิท เพราะอะไร แค้นภาพหรือตั้งใจมาก ลูกต้องหาให้เจอ ถ้าหาให้เจอ แล้วก็แก้ได้ เส้นทางภายในมีแต่ง่าย ง่าย มันต้องง่าย ง่ายมาก ไปสู่ง่ายมากมาก ยากมีแต่ข้างนอก มันกลับตาลปัตรกัน ง่าย ง่าย ง่ายไปเรื่อย ๆ ง่าย ถ้ายังไม่นิ่งแน่นและยังควบคุมไม่ได้ ต้องทำให้มันคล่อง

ต้องย้ำ basic ให้แน่น : เราอยากได้ความปิติใจมั๊ย? (พระลูกชาย: อยากครับ) พอถึงตรงนั้นมันจะเกิดความปิติภาคภูมิใจขึ้นมาเลย ตั้งแต่ที่เราตัดสินใจสละทางโลกมา เรื่อยมาเลยจนกระทั่งถึงวันนี้ แต่มันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ นะ มันก็มีติดกับหย่อน แต่ก่อนติดเรายังไม่รู้เลยว่าติด ตอนนี้พอติงปั๊บเรารู้ตัวแล้ว พอหย่อนปั๊บเรารู้ตัวแล้ว **ความสุขก็มากขึ้นต้องย้ำ basic ให้แน่น ให้นิ่งแน่นตลอดเวลา** ต้องให้แจ่มแจ้งแล้วมันจะมั่นใจ ถ้าตรงนี้ได้ อย่างอื่นง่ายหมด

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๘

เรื่องหลัก คือปราบมาร อย่างอื่นเป็นเรื่องรอง : นั่งกันดีมั๊ยจะ? ต้องมีจิตตะ จดจ่ออยู่กับศูนย์กลางกาย หลวงพ่อถึงต้องให้ย่ำ basic นี่ไง มิเตอร์วัดก็มีอยู่แล้ว ความสุข ความบริสุทธิ์มันจะมาเอง เราต้องรู้ว่าอะไรคือเรื่องหลัก อะไรคือเรื่องรอง **เรื่องหลัก คือ เรื่องปราบมาร** แต่ทีนี้เรามักจะเอาเรื่องรองมาเป็นเรื่องหลัก แล้วก็มีเรื่องรองที่ ๑.๑-๑.๒ ไปเรื่อย ๆ เราจะได้ดูตัวเองว่า **เรากำลัง คุยในเรื่องหรือว่านอกเรื่อง ถ้าในเรื่องคือในเรื่องปราบมาร อย่างอื่นไม่ใช่** ไปดูกันนะจะ ถ้าจะคุยก็เรื่องอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน อะไรอย่างนี้ นอกนั้นถือว่านอกเรื่อง พุทธบุตรต่างจังหวัดบางแห่ง มักเอาเรื่องหลักมาเป็นเรื่องรอง ถึงได้มีกรฐินตกค้างกัน ไม่ใช่ค้างปีนะ ค้างเป็นร้อยปี ๗๐ ปีบ้าง ๕๐ ปี ๒๐ ปี ๑๐ ปี ไม่ถึง ๑๐ ปีบ้าง เพราะไปเอาเรื่องหลักมาเป็นเรื่องรอง ไปเอาเรื่องไทยธรรมมาเป็นเรื่องหลัก คือก็มีความตั้งใจดี จะได้เอามาเป็นสมบัติพระศาสนา จึงลืมเรื่องหลักไป ชาวบ้านแถวนั้นก็เหมือนกัน **เรื่องหลักของกรฐิน คืออะไร คือผ้า แต่เป็นห่วงเรื่องไทยธรรม** จึงไม่ได้ทั้งสองอย่าง หลวงพ่อถึงต้องพูด เรื่องหลักของกรฐินคือผ้า เพราะต้องเปลี่ยน ทุกปี มันเปื่อย แต่ของโยมนะเปลี่ยนทุกวัน วันละหลายชุด นี่มันอย่างนี้นะจะ แล้วท่านก็มาขอบคุณหลวงพ่ที่ได้ช่วยเหลือวัดจน ๆ หลวงพ่อบอกว่า ไม่ใช่ ๆ จึงต้องทำความเข้าใจใหม่ พระไม่มีคำว่า จน ไม่มีคำว่ารวย เพราะเรามีเท่ากับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บริหาร ๘ ใช่มั๊ยจะ? มีผ้า ๓ ผืน **ของเราชีวิตสมณะ ไม่ใช่อนาถา**



" ๐๔๔๔๔๔๔๔๔๔๔ " ๒





เราเท่ากันนะ ไม่มีเงิน ไม่มีรวย เราผ่านจุดนั้นมาแล้ว เพราะฉะนั้น
ต้องดูว่าอะไรเรื่องหลัก อะไรเรื่องรอง เหมือนชั้นน้ำกับพานรอง
ชั้นน้ำอยู่ข้างบน พานอยู่ข้างล่าง ไปดูกันนะจะเราคิดเรื่องอะไร
เราพูดเรื่องอะไร คิดกันในเรื่องปราบมาร พูดกันในเรื่องปราบมาร
แล้วจะได้รู้ว่า ใครมีหัวใจนักรบที่แท้จริง ไปดูนะว่า ถ้าอยู่คนเดียวแล้ว
พูดนอกเรื่อง อย่างนี้ต้องนัตถุยาแล้ว นั่นสมัยหลวงปู่จะจี๊ ถ้าเรารัก
วิชาธรรมกายจริง เราต้องอยู่ที่ศูนย์กลางกายตลอดเวลา คุณกัน
แต่เรื่องปราบมาร หยุดกับนั่งตั้งเข้ากลาง

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๙

ทหารต้องมีวินัย : เรากำลังฝึกทหารไม่ใช่พลเรือน พลเรือนมักต้องการเหตุผลว่าทำไมต้องอย่างนั้นอย่างนี้ มันเป็นเรื่องสากลไม่ว่าจะฝึกทหารทางธรรมหรือฝึกทหารทางโลกก็ต้องมีวินัยแบบทหาร อย่างเช่นทหารอเมริกันขนาดประเทศเปิดเสรี เวลาฝึกเขาจะทิ้งอิสรภาพ เสรีภาพทุกอย่างไว้หน้าประตู **ทหารกองทัพธรรมหนักกว่านี้ หลวงพ่อยึดหยุ่น สบายๆ เบิร์ดๆ เพื่อให้ทุกคนสบาย นั่งธรรมะได้ดี** บางทีอาจไม่เห็นคุณค่าของการยึดหยุ่น หลวงพ่อก็อิสบายๆ ใครเข้าถึงธรรมหลวงพ่อก็คือใจ ใครรักจะศึกษาก็จะสอนให้

สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ลำบาก แต่กลับมีความสุข : เวลาหลวงปู่เรียนกับคุณยายอาจารย์ฯ หลวงปู่เจอคำนี้เป็นปกติ **“อ้าว! คุณนั่งไป คุณนั่งไป”** ตอนไปนั่งใหม่ๆ จนกระทั่งคุณยายเห็นว่าถึงเวลาที่จะศึกษาเรียนรู้ สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ก็อย่างนั้นเหมือนกัน ถ้ามโนศาลา ใครเห็นธรรมะก็สอนแยก ชักไปถามไป ไปค้นหาคำตอบ มีคนมาเล่าให้หลวงปู่ฟัง สมัยนั้นที่อยู่อาศัยลำบาก แต่ทุกคนไม่อึดอัด กลับมีความสุข



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





การค้นพบที่ยิ่งใหญ่ : การที่เราค้นพบว่าตัวเราเองมีข้อบกพร่อง
ข้อควรปรับปรุงตรงไหน หลงพ้อถือว่าเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่
และน่าอัศจรรย์ยิ่งกว่าการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ แล้วจะอัศจรรย์
ยิ่งกว่านั้นเข้าไปอีก ถ้าค้นพบแล้ว ลด ละ เลิก แก้ไขปรับปรุงตัวเรา
ให้ดีขึ้น ซึ่งผลที่ได้ก็คือตัวของเราดีขึ้น เราจะเป็นมนุษย์วิเศษ มนุษย์
อัศจรรย์ทีเดียว

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญผลบุญ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๐

ช่วยแค่ ว่าไงว่าตามกัน : เพื่อให้ง่ายต่อการเรียนธรรมะ หลวงพ่อ ก็หาวิธีง่าย ๆ จึงมีวิธีการเรียนบอกเป็น step เป็นขั้นเป็นตอน ลูกแค่ตั้งใจเรียน เมื่อตัดสินใจมาแล้ว ๑. เมื่อเราตัดสินใจทั้งทาง โลกมา เพื่อมาสร้างบารมีทุกรูปแบบ ๒. ตัดสินใจสมัครเป็นทหาร นักรบแนวหน้า **เพื่อไปสู่กับพญามารที่เป็นศัตรูที่แท้จริงของเรา ต้องฝึกหยาบและละเอียดไม่ให้เกิดการกระทบกระทั่งกัน เราไม่ได้กระทบกระทั่งกับหลวงพ่อ แต่พวกเรากระทบกันเอง** ซึ่งจะมีผลทางอ้อมมาถึงหลวงพ่อ คือเวลากระทบกระทั่งกัน จิตจะไม่ละเอียด ชุ่มฉ่ำ ต้องมีความรับผิดชอบร่วมกัน สามารถส่งทอด หน้าที่กันได้ ภารกิจชุดนี้ส่งทอดให้ชุดใหม่ต่อ ๆ กันไป

ไปอย่างผู้ชนะ : ถ้าชาตินี้...เราอดทนสร้างบารมี จนกระทั่งถึงวาระ สุดท้าย เราจะยิ้มอย่างผู้มีชัยชนะ เป็นยิ้มสุดท้ายที่สง่างาม ว่าเรา ได้ใช้ร่างกายนี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เราจะจากกายนี้ไปด้วยความ ปิติเบิกบานเหมือนพระราชาที่รบชนะศึก แล้วออกจากแวนแคว้น ที่พระองค์รบชนะด้วยใจที่มีปิติ เบิกบาน แท้จริง ถ้าชนะชาตินี้ได้ ชาติต่อไปก็ชนะตลอด

คุณครูไม่ใหญ่



“ บัณฑิตผู้รู้ตนและตน ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๑

เรียงอย่างเป็นระเบียบ : ผู้ที่เราจะไปทะเลาะด้วย คือ พญามาร เป็นมารตัวจริงไม่ใช่พวกเดียวกันเอง ถ้าหันหน้าไปเจอว่าเป็น มนุษย์ ก็อย่าไปทะเลาะกับเขา ที่หลวงพ่อบุญถึงมาร มารเราต้อง ไปเห็นก่อนว่า มารมันเป็นยังไงถึงจะไปสู้กับเขาได้ถูก อย่างนี้ใจ ลูกถึงจะมีความสุขในการเรียนวิชาธรรมกาย ไม่อึดอัดในระบบ ระเบียบเหมือนของที่จัดเป็นระเบียบในกล่อง มันก็ไม่อยากออกจากกล่องไม่อึดอัดเลย หนังสือในห้องสมุดเรียงอย่างเป็นระเบียบ สบายให้อยู่เป็นร้อยปีก็อยู่ได้ เราต้องทำตัวเหมือนหนังสือในห้องสมุด ใจจะได้ใส ๆ มุ่งแต่จะเรียนรู้อย่างเดียว

ชาตินี้เอาให้ได้ชะก่อน : สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ แค้กินอาหารกันไปมือ ๆ กินไปอย่างจั้น ๆ แหละ ที่ขับถ่ายก็เป็นตุ่มสามโคก นี่เรายังไม่เจอสภาพขนาดนั้น เขาก็สู้กับไอ้ดำได้ **ลูกต้องปลุกฝังอริยาศยานี้จะได้ติดไปข้ามชาติ ชาตินี้เอาให้ได้ชะก่อน** ลูกก็จะได้สุขใจ เราก็จะได้สุขไปด้วยกัน

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ่แพ้กิเลสและคน ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๒

หยาบที่สุดของเราต้องให้ได้แบบนี้ละ : หยาบที่สุดต้องให้ได้
แบบนี้ละ ต้องให้เห็นดวง หรือองค์พระชัด ไส สว่าง เหมือนแปะ
กาบติดอยู่อย่างนั้นเลย อย่างคุณยายอาจารย์ฯ เวลาท่านทำโน่น
ทำนี่ทำอะไรต่าง ๆ ทำงานในครัว หลวงพ่อจะชอบเข้าไปถามท่าน
“ยาย ๆ ยายทำงานหยาบอย่างนี้แล้วไม่หยาบหรือ?” คุณยาย
อาจารย์ฯ บอก “ยายทำจนคุ้นแล้ว พอถึงเวลา ยายก็ทิ้งหมด” คือ
ว่าหลวงพ่อก็จะไม่อยากให้คุณยายท่านทำงานหยาบ เป็นห่วงท่าน
จะพยายามหาวิธีให้ท่านไม่ต้องทำอะไร เพราะฉะนั้น หยาบที่สุด
ต้องให้ได้แบบนี้ละ อย่างตอนคุณยายกำลังถางหญ้า หลวงพ่อ
ก็เข้าไปถาม คุณยายท่านบอก “ยายทำจนชำนาญแล้ว” คุณยาย
ถางหญ้าไปก็ระลึกละลึกชาติไป เพราะฉะนั้น หยาบที่สุดของคุณยาย
อาจารย์ฯ ไม่ใช่เห็นดวงหรือองค์พระเฉย ๆ แล้ว หยาบที่สุดของท่าน
คือระลึกละลึกชาติ จนถึงไปปราบไถ่ดำ

โยมแพ้ว : คำว่า “ใครจะไปนิพพานก็ไปเถอะ ยายไม่ไปหรอก...
นิพพาน ยายจะไปปราบไถ่ดำ” คำพูดนี้ในชีวิตหลวงพ่อก็ได้ยิน
จากปาก ๓ ท่าน คือ คุณยายอาจารย์ฯ โยมแพ้ว และคุณยายปุก
โยมแพ้วช่างเจรจา โยมแพ้วนี่นั่งเห็นดวงติดอยู่ตลอดเวลาเลย มาถาม
หลวงพ่อดอนั้นยังอยู่วัดปากน้ำ “ท่านอาจารย์ เนี่ย เห็นดวง
ติดอยู่ตลอดเวลา ทำไงดี?” หลวงพ่อก็ถามว่า “เห็นติดตลอดเวลา
หรือ” โยมแพ้วบอก “ใช่ เห็นตลอดเวลา” และก็เล่าให้หลวงพ่อ



“ บำเพ็ญกุศลแล้ว ” ๒





ฟังว่า มีอยู่คราวหนึ่ง โยมแ้วขอพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ไปเดินธุดงค์
ตอนนั้นยังเป็นแม่ชีอยู่ หลวงปู่ถามว่า “เอ็งจะไปทำไมวะ?”
โยมแ้วตอบ “ลูกจะไปแสวงหาโมกขธรรม” ท่านก็บอกว่า “เออ!
เอ็งไปได้เท่าไร? กลับมาเอ็งก็ได้เท่าเดิม” ตอนนั้นไม่เข้าใจ
ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ พูดว่า “ได้เท่าเดิม” โยมแ้วเล่าให้
หลวงพ่อฟังว่า “ไปเดินธุดงค์ในป่าคนเดียว...เจอโจร” หลวงพ่อก
ถาม “แล้วรู้ได้ไงว่าเป็นโจร” โยมแ้วบอกว่า “โจรมันบอก” นั้น
อุบาสิกาคณเดียวนะ ไปเดินธุดงค์ในป่า โจรก็ถามว่า “แม่ชีฯ มา
เดินธุดงค์คนเดียวหรือ?” โยมแ้วตอบว่า “ใช่” โจรถาม “แม่ชีฯ
แล้วไม่กลัวเขาปล้ำเอาหรือ?” โยมแ้วบอก “ก็ถ้าฉันเคยปล้ำ
เขามาก่อน เขาก็ต้องมาปล้ำฉันสิ มันเป็นเรื่องของเวรกรรม”
โจรศรัทธาเลย โจรที่เข้ามาคุยด้วยศรัทธาเลย เพราะฉะนั้น หยาบ
ที่สุดของเราต้องให้ได้แบบนี้ละ ต้องให้เห็นดวง หรือองค์พระ
ชัด ใส สว่าง เหมือนเอากาวแปะติดไว้เลย

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๓

ดูเฉยๆ จนความสุขมาติด : ถ้าชุดเราทำได้ ชุดที่มาที่หลังเขาก็ไม่มีเหตุผลอันใดเลยที่จะทำไม่ได้ เราต้องฝึกตัว เพราะเรามีวิชาเป็นเป้าหมาย เราเป็นทหารกองทัพธรรม ลูกต้องสู้นะ ตั้งใจศึกษาฝึกฝน ถวายทอด และแนะนำต่อไป ถ้าตัวเรายังเป็นความลับสำหรับตัวเรา มันก็เกินไป มันไม่เป็นประโยชน์สำหรับตัวเอง เราจะต้องไปเปิดเผยตัวเราด้วยวิชาธรรมกาย ซึ่งไม่หนีหลัก **ดูเฉยๆ จนความสุขมาติดเรา และมีความสุขในการดู** สมัยก่อนใช้ตะขะๆ แต่กลายเป็นกด จึงต้องมาเรียนภาษาไทยกันใหม่ คือให้ดูเฉยๆ จนได้อารมณ์เฉยและสุขมาด้วยกัน เกิดความสว่าง เกิดภาพ เกิดความรู้ เกิดความเห็นความเป็น ความรู้แจ้ง เกิดแล้วก็ไปเอง แค่นี้เองทำไมไม่ได้หรอก ลูกทำมาตั้งเยอะแล้ว ดูเฉยๆ ให้เฉยกับสุขมาด้วยกัน ดูไปเรื่อยๆ เดี่ยวเป็นไปเอง ที่ลูกทำมามันดีมาก ๆ แต่ให้ดีกว่านี้อีกให้ดูไปเรื่อยๆ แล้วจะดีกว่านี้

อย่าเขียนตามกัน : การเขียนประสบการณ์ให้เขียนตามความเป็นจริง อย่าเขียนตามกันเพราะมันไม่เกิดประโยชน์ แต่ถ้าเขียนแล้วประสบการณ์ตรงกันก็ไม่ใช่ไร นี่คือข้อสอบของชีวิต ลูกทั้งทุกอย่างในชีวิตทางโลกมาเพื่อมาเอาความจริง เพื่อช่วยให้เราพ้นทุกข์ ฉะนั้นเราต้องเอาเรื่องจริง ๆ มาตอบหลวงพ่อก็เพราะหลวงพ่อก็ไม่มีเวลา



" บำเพ็ญบุญด้วยใจ " ๒





ดีที่สุด คือสอนตัวเองได้ : งานพุทธศิลป์เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ที่จะพลิกโลกใบนี้ เพราะทุกศาสนาเขาก็พูดถึง นรก-สวรรค์ แต่ยังไม่มีใครเห็น ส่วนของเราทำเป็นทิมจึงออกมาอย่างนี้ สวรรค์สำหรับคนฆ่าพระ ทำร้ายพระ กับสวรรค์ของผู้ที่เลี้ยงพระ บวชพระ ชวนคนบวชพระ เพราะเขาเชื่อว่าการฆ่าพระได้ไปสวรรค์ ให้เขาดูว่าต่างกันอย่างไร แต่ทั้งหมดมันมีเหตุทั้งนั้นแหละ ว่าทำไมมนุษย์ถึงเป็นอย่างนี้ เราจะไปแก้ที่ต้นเหตุ ถ้าเราเข้าถึงวิชาธรรมกายจะไปแก้ไขกันได้ ถ้าทำคนเดียวเพียงลำพัง ก็ได้ระดับหนึ่ง แต่ถ้าเราทำเป็นทิม สถานการณ์ของโลกและจักรวาลจะแก้ไขได้ด้วยวิชาธรรมกายอย่างเดียว ให้ตระหนักและสอนตัวเอง **ดีที่สุด คือสอนตัวเองได้**

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญผลบุญ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๔

อินโนเซ็นท์ : อารมณ์สมัยเด็กๆ อินโนเซ็นท์ แต่ตอนนี้ลูกลืมอารมณ์นั้นไปแล้ว เพราะกาลเวลาผ่านไปใจจึงไม่อินโนเซ็นท์ ถ้าลูกอินโนเซ็นท์ก็จะได้โดยวันนี้ เพราะความอินโนเซ็นท์ของเราหายไป เราจึงสูญเสียความนิ่งแน่น เราไปใช้ความคิดแบบผู้ใหญ่ เราคุ้นเคยกับการทำอะไรให้สำเร็จ คือ ต้อง Force ต้องต่อสู้ กดดัน เพราะเราทำบ่อยๆ ทั้งๆ ที่รู้ เราเอาวิธีการข้างนอกไปใช้กับข้างในไม่ได้ เพราะฉะนั้น ลูกต้องปรับปรุงให้ได้ ไปถึงจุดของความนิ่งแน่น แล้วลูกจะมีความสุขและสนุกกับการศึกษาเรียนรู้ภายใน มันไม่มีทางลัดทางไหน ถ้าลูกอยากเป็นอย่างคุณยายอาจารย์ฯ ลูกก็ต้องทำอย่างท่าน ไม่มีทางลัดอื่นใด ลัดที่สุดคือทำตามท่าน คือเอาทั้งชีวิตศึกษาเรียนรู้ฝึกฝน แล้วลูกจะได้ไปถึงจุดนั้น สิ่งที่คุณพ่ออยากได้มากที่สุด คือ อยากให้ลูกๆ ได้ศึกษาวิชาธรรมกายกันทุกคน ให้ย้อนวัยกลับไปเป็นเด็กใหม่ ทำใจอินโนเซ็นท์ ยกเว้นใบหน้า **เรื่องมหัศจรรย์ที่เกิดจากภายในมีเยอะแยะ** คุณยายอาจารย์ฯ ท่านอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เราเป็นหลานคุณยาย เดินตามบุคคลที่เป็นหนึ่งไม่มีสองอย่างนี้ จะทำให้เราอยู่ในร่องรอยที่ท่านได้เดิน เราเป็นลูกหลานท่านต้องทำให้ได้ เพราะฉะนั้น เอาจริงก็ได้ เอาจังก็ฟัง ปรับใหม่ละ ทบทวนเอา ณ จุดที่เราคล่องก่อนนะ ช้าๆ ทำช้าๆ เอาให้ชำนาญ เอาลุยเลยลูก

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๕

ฝึกทวารทางธรรม : เราเลือกเองว่าจะจะเป็นทหารหรือพลเรือน ทหารทางโลกยังต้องมีระเบียบ ทหารทางธรรมก็เหมือนกัน หลวงพ่อหรือหลวงปู่ที่ท่านอยู่ในป่าในเขา สถานที่ที่ไม่สะดวก แต่ท่านชอบ เพราะสบายใจ อาหารแต่ละมื้อที่ได้มายากลำบาก เดินบิณฑบาตที่หลายกิโลกว่าจะถึงชาวบ้าน บางบ้านรู้จักเขาเข้าใจพระ บางบ้านก็ ไม่รู้จัก กว่าที่จะเดินไปถึง ก็จะมีเจตส์ร้าย เทียบหลวงปู่ในป่าในเขากับเรา เราสบายกว่าท่าน แต่ทำไมท่านถึงนั่งดีกว่าเรา สิ่งแวดล้อม โรค สัตว์ร้าย อากาศ สิ่งแวดล้อม เปลี่ยนแปลงเยอะ ท่านก็เป็นมนุษย์ มีข้อจำกัดมากกว่าเรา แต่ทำไมท่านนั่งอยู่ภายในได้ ให้บททวนตัวเรา เราทำอย่างท่านได้หรือเปล่า กาลเวลาผ่านไปขนาดนี้ **ลูกต้องนั่งในขนาดที่เราควบคุมตรงกลางได้ ตรงกลางยึดจุดเล็กใส ต้องได้ตลอดเวลา** ถ้าได้ตลอดเวลา อะไรก็ทำได้ อะไรก็ง่าย ลูกต้องควบคุมให้ได้ รู้จักครอบครอง รู้จักความพอดี ซึ่งเป็นจุดเล็กๆ กลางกาย ซึ่งเป็นที่ตั้งของทุกสิ่ง ของดวงขององค์พระ ถ้าตรงนี้ได้ อะไรก็ง่าย เห็นเป็นถนนเพราะเป็นถนน พุทธวิธี วิถีพุทธ พระสัมมาพุทธเจ้าท่านใช้เส้นทางนี้เดิน เห็นชัดเดินตามนี้ไป หลวงพ่อแปลกใจว่า เดี่ยวมันคง เดียวก็ไม่มันคงเป็นอย่างไร **ลูกรักที่จะศึกษาวิชาธรรมกายมั๊ย ถ้ารักต้องฝึกและครอบครองให้ได้ ต้องนั่งอย่างเดียว นั่งอย่างเดียว ต้องง่าย ๆ มันต้องง่าย ๆ โลกภายในต้องง่าย ถ้ายากไม่ใช่ หยุดไม่สนิท**

“ บ๊ายบายลูก ” ๒





คุณยายทองสุข : อย่าลืมว่าคุณยายอาจารย์ฯ ท่านไม่รู้หนังสือ ถ้ามันยากจะมาตอบพระเดชพระหลวงปู่ฯ ได้อย่างไร คุณยายทองสุขท่านก็ไม่ได้รู้หนังสือเหมือนกัน ท่านหนึ่งเป็นแชมป์ในโรงงานทำวิชา อีกท่านหนึ่งเป็นแชมป์ในการเผยแพร่ ท่านไปได้ทั่วประเทศ การส่งไปเผยแพร่ เจอมาสารพัดปัญหา คำถามต่าง ๆ ตอบได้หมด กลางวันสอนคน กลางคืนสอนเทวดา คนไม่รู้หนังสือแต่สอนได้หมด เพราะท่านครอบครองตรงกลางได้มั่นคง มีมนุษย์ก็คนในโลกที่สอนได้ทั้งมนุษย์และเทวดา บางทีมนุษย์ด้วยกัน ยังสอนกันไม่ได้เลย ทำให้เรามั่นใจในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สอนได้ทั้งมนุษย์และเทวดา คุณยายทองสุขสอนได้ ท่านเอามาจากตรงไหน ท่านไปเอามาจากตรงกลาง **ถ้าไม่หยุดนิ่งสนิทจริง ๆ ไม่เห็น ไม่เห็น ก็ไม่รู้ เอามาตอบไม่ได้** การเรียนวิชาตอนนั้นลำบากกว่าตอนนี้เยอะ ไปเผยแพร่ก็ลำบากกว่านี้เยอะเหมือนกัน เจอคนทรงเจ้า เข้าทรง หมอเสน่ห์ เล่ห์กล มนต์คาถา เจอมาหมด ยังเอาท่านไม่อยู่ ถ้าครอบครองศูนย์กลางฐานที่ ๗ ได้ ถ้าลูกตั้งใจจริง ๆ ทั้งทุกอย่างจริง ๆ ก็จะได้จริง ๆ ลูกตั้งใจจริง ๆ ไหม ให้สังเกตตั้งแต่การฝึกหยาบ ลูกรู้สึกลำบากใจในการฝึกหยาบไหม ฝึกละเอียดให้สังเกตว่ามันสอดคล้องกันไหม

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๖

ต้องฝึกให้ได้ : เราทั้งชีวิตมาแล้ว ลูกยังแข็งแรงอยู่นะ หลวงพ่ออยากได้ความแข็งแรงของลูกในตอนนี้ ลูกต้องฝึกให้ได้ ไม่ได้ให้รู้ไป ลูกสับสน ตอนนี้ลูกก็ทำถูกต้องในระดับหนึ่งแล้ว เหลือแต่ทำให้สมบูรณ์

หลับตา ลืมตา : ลูกอย่าฝืนผลามในการหลับตา ลืมตา อย่ากดดัน ถ้าไม่กดดันก็จะเข้าไปได้อย่างง่าย ๆ ถ้าตื่นตื่นแปลว่ากดดันนิด ๆ ตั้งใจนิด ๆ มันง่ายขึ้นไหม เราเป็นลูกหลานคุณยายอาจารย์ฯ ให้นึกเสมอว่า **เราลูกหลานคุณยาย เราต้องทำให้ได้อย่างท่าน** ลูกต้องฝึกหยาบ ฝึกละเอียด ให้คล่อง ๆ จะได้เข้าถึงเร็ว ๆ ลูกจะได้ศึกษาวิชาธรรมกายกันเร็ว ๆ สักที ทำใจนิ่งติดกับกลางปล่อยไปง่าย อย่ากดดัน อย่าตั้งใจมากเกินไป

เราเรียนเพื่อตัวเอง : ต้องนิ่งกว่านี้อีก นิ่งให้หลุดเข้าไปเลย หลุดเข้าไปข้างใน ต้องนิ่งกว่านี้อีก อย่างนี้ยังไม่หลุด ต้องหลุดเข้าไปเลย นิ่งได้ ๗๐-๘๐ % แล้วให้นิ่งไปอีก นิ่งไปเรื่อย ๆ เราเรียนเพื่อตัวเอง **เพราะฉะนั้นต้องฝึกตรงนี้ให้คล่อง ๆ** ลูกต้องรู้ตัวเองว่าเราเรียนเพื่อตัวเราเอง ให้รู้แจ้ง เห็นแจ้ง ทางตลอดจริง เพื่อการหมดทุกข์ เพื่อการหลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของเขา และอย่าไปเอาคำพูดในอนาคตมาใช้กับประสบการณ์ในปัจจุบันที่ยังไปไม่ถึง ไม่เอานะ ต้องเอาคำตอบและประสบการณ์ปัจจุบันมาตอบ หลวงพ่อฟังออกนะ

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ่แพ้รู้ละลูก ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๗

จากเรือนเหมือนนกที่จากคอน : เราไม่มีทางเลือกอื่นนอกจาก
ทิ้งทุกอย่าง ออกจากเรือนเหมือนนกที่จากคอนให้มันหลุดไปเลย
ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ได้ซีเดี๋ยววันนี้ก็ได้

งานที่แท้จริง : งานภายใน คืองานทางใจ เป็นงานที่แท้จริง
ใจละเอียดบริสุทธิ์ มีบุญบารมีเพิ่มขึ้น ใจยิ่งละเอียด บารมียิ่งเพิ่มขึ้น
วันใดที่มีความพร้อม บริสุทธิ์ หยุตนิ่งแนบ นุ่มนวลควรแก่การงาน
เราจำเป็นต้องทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่งจริง ๆ จึงจะทำงานของผู้มี
บารมีที่แท้จริง

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญภาวนาเถลิง " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๘

ของขวัญวันเกิดหลวงพ่ : ไกล้ววันเกิดหลวงพ่แล้ว ทำที่หลวงพ่
ขอบสิ ลูกก็รู้ว่าหลวงพ่ชอบอะไร หลวงพ่ชอบให้ลูก
ทุกคนเข้าถึงพระธรรมกาย รู้แจ้งเห็นแจ้งในวิชาธรรมกาย
ก็หลวงพ่ชอบแบบนี้ ลูก ๆ ทำให้ได้มั้ยะ ถ้าลูกทุกคนได้ไปรู้
ไปเห็นวิชาธรรมกาย หลวงพ่ก็มีความสุข แต่คนที่มี
ความสุขก่อนคือตัวลูก ที่มีความสุขเพราะเข้าถึงจริง ๆ คนที่ได้
คนแรกคือตัวลูก ส่วนหลวงพ่ได้ภาพรวม ต่างคนต่างได้
ให้ของขวัญหลวงพ่ได้มั้ยะ ปีนี้ให้เป็นปีที่ดี เราจะได้ไปรู้ไปเห็น
ความจริงของพระอริยเจ้า หลวงพ่จะปีติใจที่ลูก ๆ เข้าถึงจริง ๆ
เมื่อลูกเข้าถึงจริง ๆ เราจะต้องรักษากายหยาบให้หนึ่ง ๆ ไม่เคลื่อน
จากกลาง ให้เราเอาความสุข ความบริสุทธิ์ ไม่ติดอะไรเลย
จริง ๆ ใจต้องเกลี้ยงจริง ๆ ไม่ติดในคน สัตว์ สิ่งของ ถ้าฐานทัพ
หยาบไม่บริสุทธิ์ จะเข้าไปถึงผู้บริสุทธิ์ได้อย่างไร ผู้บริสุทธิ์
ก็อยู่กับผู้บริสุทธิ์ เหมือนฝูงนกก็อยู่กับฝูงนก ฝูงเนื้อก็อยู่กับฝูงเนื้อ
เราต้องทำความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้น ความบริสุทธิ์จะเกิดขึ้นได้
ก็ต้องนิ่ง ๆ เพราะถ้าไม่บริสุทธิ์แล้วก็เป็นมลทินของใจ ถ้าใจเรา
บริสุทธิ์ มันจะนิ่ง อยากอยู่ภายในเอง มันจะไม่อยากไปติดกับ
คน สัตว์ สิ่งของ เรื่องกะโหลกกะลาอะไร เพราะมันไม่บริสุทธิ์
ใจไม่บริสุทธิ์มันจะกระเจิดกระเจิงนะ ถ้าตัวเราไม่บริสุทธิ์แล้ว

“ บ่ละทิ้งละเลย ” ๒





จะเข้าถึงสิ่งที่บริสุทธิ์และผู้ที่บริสุทธิ์ได้ยังไง นับตั้งแต่วันนี้ไป
ให้เป็นวันคืนแห่งความบริสุทธิ์ ยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งนิ่งในนิ่ง จนความ
บริสุทธิ์รวมตัวหยุดนิ่ง เป็นความสว่าง ความบริสุทธิ์จะ
เป็นดวง เป็นกายใจที่บริสุทธิ์จะมีความสุขเพิ่มขึ้น ๆ จนชัด ๆ ๆ ๆ
ลูกก็ทำมาได้ระดับหนึ่งแล้ว ๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์แล้ว ๙๙.๙๙% แล้ว

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญบุญกุศล " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๖๙

ของขวัญให้หลวงพ่ : ให้ลูกดีใจที่ลูกได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี
อย่างนี้ “ทางโลกกลางคืนเป็นคว้น กลางวันเป็นไฟ ของเรา
กลางใจเป็นดวง กลางดวงเป็นองค์พระ” ได้มัยจะ นี้จะได้เป็น
ของขวัญให้หลวงพ่ กิจวัตรกิจกรรมลงตัวแล้ว เรื่องอื่นเป็น
เรื่องเล็กน้อย ทำอย่างคุณยายก็จะเป็นอย่างคุณยาย ลูกฝึก
ตัวมาระดับหนึ่งแล้ว ให้ตั้งใจและช่วยกันรักษาข้อวัตรปฏิบัติให้ดี
ให้พร้อมที่จะเป็นต้นบุญต้นแบบสำหรับผู้ที่จะตามมาในภายหลัง
เพราะพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านมองดูอยู่ ท่านจะได้ปลื้ม
อุตสาห์ส่งลงมาเกิด

เส้นแห่งชัยชนะไม่มี deadline : เส้นแห่งชัยชนะไม่มี deadline
ของเขาเส้นแห่งความตาย ใครจะตายก็เป็นเรื่องของเขา แต่ของ
เราไม่มีเส้นแห่งความตาย มีแต่เส้นแห่งชัยชนะ ในสมัยพระเดช
พระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ คุณยายอาจารย์ฯ ท่านอยู่ในเนื้อที่จำกัด
๑ ไร่ พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านสร้างแค่ว่าพอกันแดดกันลมกันฝน
สร้างแค่ว่าพออยู่ได้ ฝาผนังกับพื้นก็เอาไม้มาจากโกดัง **เพราะท่านมุ่ง
ทำความบริสุทธิ์สู่ภายใน** และอยู่แบบนี้ไม่ใช่เป็นวัน เป็นเดือน
หรือเป็นปี แต่หลายสิบปี จนตายจากกันไปเลย

“บารมีรัตนวงศา” ๒





ใจสู้หรือเปล่า : ลูกต้องแสวงหาความหยุดนิ่งในการเข้าสู่
ภายในของพระอริยเจ้า อย่าให้ใจแว็บไปเรื่องอื่นนะ ตั้งแต่
วันนี้เลย จนถึงวันเกิดหลวงพ่อ ให้เป็นปีทองที่ลูกๆ ทุกคนเข้า
ถึงวิชาธรรมกาย สำคัญที่ “ใจสู้หรือเปล่า”

มีดแล้วกว้าง : (พระลูกชาย: นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ไป
เรื่อย ๆ พอนึกไป ท่านไม่มาให้เห็น เหลือแต่ความนิ่ง นิ่งจนไม่มี
ความคิดอะไร แต่มั่นกว้าง โล่ง ยิ่งนิ่ง ยิ่งกว้าง ยิ่งโล่ง) ลูกลองไป
นั่งตอนกลางคืนสิ มันมีดแล้วมันกว้างด้วย เห็นดวงดาวในที่มืด

คุณครูไม่ใหญ่



“ บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๐

เส้นทางสายกลาง ไม่มีล้น ไม่มีมืด ไม่มีทุกข์ ไม่มีสิ่งที่ไม่ดีในโลกมี :
นั่งกันเป็นยังงั๊บบ้าง (พระลูกชาย: ทำใจเย็น ๆ ครับ ใจเย็นเป็นพื้น
จุดสำคัญที่จับได้ คือ ต้องทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นั่งอย่างเดียว
นั่งไปตรงกลางจะมีกระแสความสุข มีความสว่าง เพิ่มขึ้นครับ)
จับจุดได้แล้วจะพบจุดจบ จับได้มันต้องอยู่ดี ยกเว้นจับไม่ได้จึงไม่อยู่
ต้องฝึกให้คล่องให้ชำนาญ เส้นทางสายกลางจะไม่มีล้น ไม่มีมืด
มีแต่สว่าง ไม่มีทุกข์ ไม่สุขไม่ทุกข์ก็ไม่มี อทุกข์มสุขไม่มี ถ้าเข้าเส้น
ทางถูก ไม่มีล้น ไม่มีหลับ ให้มันสังเกตดู คับแคบไม่มี ถ้าแคบ
ไม่ใช่ ที่นี้ไม่คับแคบ มันจะกว้าง กว้างขึ้นกว้างขึ้น กว้างขวาง
ขึ้นไปเรื่อย ๆ ขัดข้องไม่มี มันจะไหลลื่น ไม่รู้ไม่มี ไม่มีเดา
ถ้าเดาไม่ใช่ สันนิษฐานวิทยาไม่มีในเส้นทางสายกลาง มีแต่
แทงตลอด ครอบคลุมหมด นี่เรายังแทงไม่ตลอด ยังแทงขยี้ ๆ
ขยี้คือแทงไม่ตลอด ที่พูดนี้ลูกต้องจำนะ ถ้าแทงตลอดวอกแวก
ไม่มี มันจะไปเรื่อย ๆ ให้สังเกตดู ที่หลวงพ่อบอกพูดนี้แค่ Sample มลทิน
ไม่มี มีแต่ความสุข ความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยปกติไม่มีช้า
เว้นแต่เราเจตนาให้ช้า โดยปกติแล้วไม่มีช้า มีแต่เร็วเพิ่มขึ้น ที่พูด
ก็เพื่อให้เราสังเกตตัวเองที่ความสุข ความบริสุทธิ์

“ ว่างที่รู้และรู้ว่าง ” ๒





สูตรสำเร็จ : ในกลางไม่มีเดา มีแต่รู้แจ้ง แจ่มแจ้ง สันนิษฐานวิทยา
ไม่มี ถ้ายังมี ไม่ใช่ แสดงว่าเราเข้าข้างแล้ว ไม่ใช่เข้ากลาง เราต้อง
ทำความเข้าใจจะได้สมบูรณ์ขึ้น ได้ลึกลง ให้มันนิ่งแน่น โดยหลัก
การคร่ำๆ โดยย่อๆ สูตรสำเร็จ ต้องสุข บริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง
นี่ย่อๆ เมื่อเรามี เราจึงรู้ อะไรที่ไม่มี จับจุดยังไม่ได้ เรายัง
นิ่งแน่นไม่พอ จับจุดได้หลวมๆ จับไม่แน่น จึงหลุด จับไม่มั่น
ถ้ามันจะไม่หลุด จะค้นเอาแต่กะทิ แต่เราจวนแล้ว เหลืออีกนิดเดียว

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๑

ใจต้องไม่ติดอะไรเลย : ถ้าใจเราไม่ติดอะไรเลย เราจะทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว ถ้ามีเรื่องกระดูกกระจิกมันจะวอกแวก ทำให้ใจไม่บริสุทธิ์ เข้ากลางไม่ได้ ไม่หลุดพ้น ถ้าได้ตรงนี้ ปัด ม้วนเดียวจบ เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้ เอาให้ได้เลย ให้เป็นของขวัญของหลวงพ่อก็ได้สิน่า ใจสู้หรือเปล่า ถ้าหยาบลงตัวละเอียดจะลงกลาง เป็นธรรมชาติของใจ

ครอบครองฉันท์ได้ อย่างอื่นก็ง่าย : ไม่เข้าหรรอก ดูเหมือนเข้าแต่ไม่เข้าหรรอก ฝึกให้คล่องให้ชำนาญ ต้องมีฉันท์ะ จะมีฉันท์ะได้ ต้องมีความสุขจากสมาธิ ถ้าครอบครองฉันท์ะได้ อย่างอื่นก็ง่ายแล้ว จับให้ได้ฉันท์ะ ไม่เข้าหรรอกลูก เมื่อไหร่ที่ลูกครอบครองทุกดวงทุกกายได้ จะได้ใช้ทำงานได้ ตอนนี้นี้ลูกครอบครองได้ แต่ยังเป็นบางช่วงอยู่ ยังไงหลวงพ่อก็ยังมีความมั่นใจว่าพรรษานี้จะเป็นพรรษาแห่งการเข้าถึงธรรม ถ้าลูกไม่ประมาทปล่อยใจเลือนลอยออกจากศูนย์กลางกาย

“ ภาวนาจิตนโมพุทธายะ ” ๒





สิ่งที่เราชอบ : (พระลูกชาย: พอเห็นองค์พระชัดแล้วค่อย ๆ จางลง
ไปครับ) ก็ทำสบาย ๆ แบบหนุ่มอารมณ์เดียว อารมณ์สบาย อย่า
ไปเอ๊ะ ทำเฉย ๆ (พระลูกชาย: ของผมติดตรงที่เคยได้ประสบการณ์
ดี ๆ ก็อยากได้อย่างเดิมอีกครั้ง) ก็ได้ประสบการณ์ดี ๆ ให้ตลอด
งวดเดียวจบ จะได้ไม่ต้องอยากจะได้ อย่างเดิมอีก ก็เอาให้ได้ทีเดียว
ไปเลย หลวงพ่อไม่เข้าใจ ทำไมเราครอบครองแล้วถึงไม่ห่วงแหน
เอาไว้ จะได้ไม่ต้องอยาก ไม่ต้องกลับมาเริ่มใหม่ ก็ในเมื่อเป็นสิ่งที่
ที่เราชอบและมีความสุข ทำไมถึงปล่อยให้เลือนลอยกับประมาท
ไม่ห่วงแหนเอาไว้

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๒

ติดแต่ที่สุดแห่งธรรมอย่างเดียว : นั่งกันเป็นยังงี้บ้าง นั่งกันดีมัย (พระลูกชาย: รู้สึกละเอียด บริสุทธิ์ขึ้นทั้งนอกรอบในรอบ ใจจะไม่ ยินดียินร้ายในเรื่องราวคน สัตว์ สิ่งของ ใจจะเกลี้ยงๆ โลง โปรง เบา สบาย มีความสุขเป็นปกติ มีปีติ ความภูมิใจ นัตถิ สันติประจักษ์) ใจนิ่งๆ ก็ดีเหมือนกัน นัตถิ สันติ ถิรสันโต ต้องนั่งกว่านี้อีก แล้วนอกนั้นเป็นยังงี้บ้าง (พระลูกชาย: เอาโอวาทหลวงพ่อที่ว่า ทั้งทุกอย่าง วางทุกอย่าง นั่งอย่างเดียว เอามาทำให้ได้จริง ๆ ทำให้ สามารถเข้าถึงกลางโดยที่หลุดจากกายมนุษย์หายได้ครับ) ดีนี้ ดี มากจะ ได้บ่อยมัย (พระลูกชาย: เพิ่งได้ครั้งเดียวครับ) ไม่เป็นไร จำได้มัยว่าทำยังงี้ (พระลูกชาย: ได้ครับ ใจต้องเกลี้ยงจริง ๆ ครับ) ข้อสังเกต คือ เราก็ไม่ได้ไปติดใจในอารมณ์นั้น แต่เราก็พร้อมที่จะ เริ่มต้นใหม่อย่างง่าย ๆ นี่ในกรณีที่เราหลุดนะ อย่าไปติดใจมันนะ ถ้าหลุดเราก็เริ่มต้นใหม่ เราทำเพื่อตัวเราเอง ดังนั้น ใจต้องไม่ติด อะไรเลย ติดแต่ที่สุดแห่งธรรมอย่างเดียว ติดที่ศูนย์กลางกาย พยายามจับตรงนี้ ฝึกซ้ำๆ เส้นทางสายกลางให้มันคล่องๆ ฝึกไปเรื่อย ๆ ต้องมีความสุข บริสุทธิ์เพิ่มขึ้น จันตะจะเพิ่มขึ้น จันตะมันจะเกิดขึ้นเอง เพราะว่ามีความสุข ความบริสุทธิ์ แล้วเราจะชอบ ชอบมากต้องเกิดขึ้น ถ้าอารมณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อไร เราประสบความสำเร็จ บางช่วงที่ใจหายบ เรายังมีความพอใจอยากได้แบบนี้ ชอบกับพยายามชอบมันคนละอย่างกันนะ ระดับมันต่างกัน ชอบเพราะใจหยุดนิ่ง ถ้าอย่างนี้จันตะเกิด

“ ว่างที่รู้ละ หละ ” ๒





ถ้าติดหยาบมันก็หลุดจากละเอียด : ถ้าหยาบลงตัว ละเอียด
จะลงกลาง เป็นปกติเลย สิ่งที่จะดึงดูดให้ใจหลุดจากความ
ละเอียด คือ ความหยาบ ใจละเอียดได้ต้องหลุดจากของหยาบ
ใจติดของละเอียดก็สู่ความละเอียด ถ้าติดหยาบมันก็หลุดจาก
ละเอียด ถ้าติดละเอียดมันก็หลุดจากหยาบ มันอย่างนี้นะ ถ้านั่ง
ฝั่งหนึ่งต้องไปสู่อีกฝั่งหนึ่ง ข้ามไปอีกฝั่งให้ได้ ทั้งฝั่งนี้เพื่อไปถึงฝั่ง
โน้น ทั้งฝั่งนี้เพื่อไปติดฝั่งโน้น เราต้องไปสังเกตดู ถ้ามีอะไรจุกจิก
กวนใจ แสดงว่าใจยังติดของหยาบอยู่ ในละเอียดไม่มีอะไร
จุกจิกกวนใจ มีแต่ชอบมาก ชอบ ชอบ ให้สังเกตนะ ไม่มีดับแคบ

คุณครูไม่ใหญ่



" บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๓

ให้เวลากับศูนย์กลางกายมากกว่าอย่างอื่น : นั่งกันดีมัย
(พระลูกชาย: ทุกคนมีความตั้งใจกันดี มีความขวนขวายหาเวลานั่ง
ตั้งใจฝึกทั้งหยาบและละเอียด เวลารับบุญเสร็จจะรีบมานั่งกัน)
ฉันทะเกิด เหมือนคุณยายอาจารย์ฯ จะรีบ ๆ ทำงานหยาบให้เสร็จ
สมัยอยู่บ้านคุณนายเลียบ ทำงานเสร็จแล้วแอบไปนั่งห้องพระ
นี่ฉันทะแบบแอบ ๆ นะ ช่อนเร้นทำความดี จะเป็นแบบนั้น
ตอนเข้าวัด คุณยายอาจารย์ฯ ท่านรีบ ๆ ทำแล้วไปค้นดูสิ่งที่จะไป
ตอบคำถามพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านกลัวตอบคำถามไม่ได้
กลัวพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ จะดุ เพราะท่านเห็นพระเดชพระคุณ
หลวงปู่ฯ ดุคนอื่น ท่านจึงไม่อยากจะให้ท่านดุ นิสสัยคุณยายเหมือน
ม้าอาชาไนย เห็นเขาตีม้าตัวอื่น เห็นพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ
ดุคนอื่น ก็แปลว่าไม่ให้ทำอย่างนั้น ท่านจะบอกกับตัวเอง เรา
จะไม่ให้โดนอย่างนั้น เราอย่าไปเป็นแบบนั้น ถ้าหลวงปู่พูดว่า
“ต้องอย่างนั้นซิวะ” ก็คือ ให้ทำอย่างนี้ ต้องให้เวลากับ
ศูนย์กลางกายมากกว่าอย่างอื่นให้มาก ๆ เลย และถ้าเราไป
ติดตรงสุขจริง ๆ ได้ มันจะอยากได้สุขที่เพิ่มขึ้น ดำดิ่งลงไป
เรื่อย ๆ มันจะบริสุทธิ์

เราต้องชิงช่วงในขณะที่ยังแข็งแรงอยู่นะ : เลือดลมเดินได้สะดวก
อย่างนี้ หรือยังพอเดินสะดวก ถ้าเดินไม่สะดวกเส้นมันยึด เลือด
ลมเดินไม่สะดวก ก็ส่งอาหารไม่สะดวก อาหารมันไปหล่อเลี้ยงไม่

“ บ๊วยรุ้งและบ๊วยดำ ” ๒





สะดวก มันก็มารวมกันเป็นก้อน พอเป็นก้อนมันก็อักเสบ เชื้อโรค
ก็มา พอเชื้อโรคมา เนื้อก็งอกได้ กระดูกงอก เหนียงงอก หนังงอก
อะไรมันก็ได้ทั้งนั้น แคลงเทียมไปเกาะเป็นสันดอน

ปรับอินทรีย์ให้ดี : เราต้องชิงช่วงในขณะที่กล้ามเนื้อเรายังยืดหยุ่น
คือ ยืดไปแล้วมันหยุ่นกลับมา เลือดลมยังเดินดี แต่ถ้ายืดไปแล้ว
มันปึกอยู่อย่างนั้น ไม่กลับ มันไม่ไหวนะ อย่าลืมปรับให้พอเหมาะ
พอดี ใหเวลากับตรงนี้ให้มาก ปรับอินทรีย์ของเราให้ดี ให้มีเวลา
exercise

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญบุญกุศล " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๔

ความแข็งแรง สดปรารถนา : คุณยายอาจารย์ฯ เตือนหลวงพ่อดอนที่หลวงพ่อยุขขนาดนี้ (ชี้มาที่พวกเรา) แล้วคุณยายอายุขนาดหลวงพ่อ ท่านบอกว่า “ท่านๆ รีบทำธรรมะให้ละเอียดๆ นะ เดี่ยวอายุมากแล้วจะนั่งไม่ไหว” ตอนนั้นก็เข้าใจระดับหนึ่งนะ แต่ตอนนี้เข้าใจแล้ว หลวงพ่อไม่อยากได้อะไร อยากได้ความแข็งแรง สดปรารถนาเลย ต้องรีบหาความละเอียดของเราให้เจอ ลูกรู้สึกขี้เกียจนั่งบ้างมัย (พระลูกชาย: ไม่ครับ มีฉันทะเพิ่มขึ้นครับ) ไม่ใช่ฉันทะอย่างเดียว

เราทิ้งจริงรี : ธรรมชาติของภายในกลางจะขยายไปรอบตัว แล้วมันจะเห็นรอบตัว ยังไม่พอ จะรู้รอบตัวด้วย ความไม่รู้ไม่มีในกลาง ถ้ามีความไม่รู้อยู่แสดงว่ายังเข้ากลางไม่ถูก ยังเข้าข้าง แสดงว่าเราหยุดไม่สนิท ที่หยุดไม่สนิทเพราะใจเรายังไม่ทิ้งหยาบ เราคิดว่าเราไม่ติดอะไรแล้ว ดูเหมือนไม่ติด ถ้าไม่ติดอะไร มันต้องติดกลาง เราคิดว่าเราทิ้งทุกสิ่งแล้ว ดูเหมือนจะทิ้ง และคิดว่าทิ้งแล้ว เราทิ้งจริงรี มันมีทรัพย์ อวัยวะ ชีวิต ตั้งแต่สิ่งของภายนอกตัวถึงภายในตัว ทิ้งชีวิต ถ้าเข้าไม่ได้ แสดงว่ายังไม่ทิ้ง ถ้าทิ้งตรงนั้นเข้าตรงนี้ เดี่ยวได้หมด ถ้ายังมีจุๆ จิกๆ อยู่ แสดงว่ายังติดอยู่ ถ้าเราสังเกตแล้วฝึก เดี่ยวได้ มันกำลังจะดีแล้ว แต่ยังไม่สนิท

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





วันแห่งชัยชนะ : ต้องจดจ่อทั้งวันทั้งคืน ถ้าจดจ่อได้ วันแห่งชัยชนะ
ถ้าชนะมันต้องชนะตั้งแต่วันนี้เลย หลวงพ่อไม่ต้องการของขวัญ
อย่างอื่น ต้องการอย่างเดียว ให้ลูกทุกคนทำวิชาได้ จะได้ Happy
Birthday หลวงพ่อ จะได้เป็นวันแห่งชัยชนะจริงๆ วันคุ้มครองโลก

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญบุญอย่างเต็มที่ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๕

ได้สิเน่า : เราต้องไม่ติดอะไรเลย **ติดที่สุดแห่งธรรมอย่างเดียว** ทำไมนะ เมื่อเราปรารถนาจะไปที่สุดแห่งธรรม แต่มันติดอะไร ทำไมมันมีอะไรขัดข้องหนอ อะไรยังวุ่นวายหนอ ลูกก็ไปดูว่ามัน ติดอะไร พอรู้ปั๊บก็ชั่วะ ให้คิดวนๆ อย่างนี้ จดจ่อทั้งวันทั้งคืนเลย ให้ไปดูตัวเราเอง คนอย่างเราทำให้มันบริสุทธิ์หยุดนิ่งไม่ได้ เข้า กลางไม่ได้ ให้มันรู้ไป ลุยเลย ได้สิเน่า

เอาศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ คืบมาเป็นภารกิจแรก : นั่งกันเป็น ยังไงบ้าง นั่งกันดีมั๊ย ไหนใครยึดดวงได้แล้ว ต้องเอาตรงนี้ให้ได้ ถ้าได้ ม้วนเดียวจบ เรายังแข็งแรงกันอยู่นะ **ต้องรีบชิงช่วง อย่าให้ความ แข็งแรงผ่านไปฟรี ต้องรีบกอบรับโกย ยึดให้ได้ที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗** ถ้าผ่านวัยนี้ไปแล้วก็ จะได้อีกทีที่ต้องกลับมาเกิดใหม่ ก็ไม่รู้ ว่าเมื่อไหร่ คิดแล้วแปลก ไม่คิดไม่แปลก มันได้ทีเดียว วัยแข็งแรง แบบนี้ได้ทีเดียว เอาโอกาสที่ดีที่สุดลุยเลย ชาวโลกหลายพันล้าน แข็งแรงฟรีๆ ลูกเอาให้ดี ยึดให้ได้ เอาให้ได้ก่อนวันเกิดหลวงพ่ **ช่วงนี้ต้องเพิ่มการนั่งให้เยอะๆ** อยากให้ได้ในระดับหกคะเมน ตีลังกาก็ยังอยู่ ถ้าได้ในระดับผู้นำบุญที่พนาวัดมัน เหลียวซ้ายแลขวา กระโดดก็ยังอยู่ วิ่งก็ยังอยู่ นอนหงายในห้อง ลองยกเท้าก็ยังอยู่ ติดเลย คล่อง ถ้าฝึกตรงนี้ได้ อย่างอื่นก็ง่าย

“บารมีรู้และเห็น” ๒





ยัดให้ได้ : พญามารมันยัดมานานแล้ว เราจะเอาคืน เราถูกมันยัด
ใจของเรา ทำให้ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เราจึงหมดสภาพของผู้รู้ผู้มี
อำนาจ ถ้าใจอยู่กับเนื้อกับตัวได้ ไปยัดให้ได้ ถ้าตรงนี้ได้จะสนุก
ต้องไปเอาให้ได้นะ

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญประโยชน์ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๖

วันที่ ๒๒ เมษายน ดีเดย์: ไหนใครเบื่อนั่งสมาธิกันบ้าง (ไม่มีครับ/ค่ะ)
ชีวิตช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่ดีที่สุดกว่าใครๆ ในโลก กว่าใครๆ เลย
ลูกๆ เอาให้ติดดวง ติดองค์พระ ติดศูนย์กลางกาย ให้ตลอดเลย
ถ้าลูกเอาตรงนี้ได้จะเป็นของขวัญอันประเสริฐของหลวงพ่อ ตรง
นั้นที่มัน ที่นั่นเป็นที่มันอันประเสริฐ ยึดมันให้ได้ ยึดเอากลับคืนให้
ได้ เราโดนยึดมานานแล้ว มันยึดมาข้ามชาติแล้ว รู้ว่ามีมัน แต่เรา
ยังไม่เห็นมัน จะให้มันส์ต้องเห็นมัน เพราะฉะนั้นไปยึดให้ได้นะ
เข้าสู่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ ไม่ได้ไม่เลิก เอาศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ คืนมา นี่เป็นภารกิจแรก เอาคืนมา ตอนนี้เป็นของเค้า
เอามาเป็นของเราให้ได้ เดี่ยวก็เป็นของเค้า เดี่ยวก็เป็นของเรา
เหมือนเล่นชักเย่อกันอยู่ ตอนนี้มันผลัดกัน แต่เดิมเป็นของเรา
เพราะฉะนั้น วันที่ ๒๒ เมษายน ดีเดย์ กำลังจะยึดตรงนี้ได้
ต้องยึดให้ได้ หลวงพ่อจะปีติขนาดไหน เป้าหมายแรกคือศึกษา
วิชาธรรมกาย วันที่ ๒๒ เมษายน วันคุ้มครองโลก ให้เป็น
วันคุ้มครองโลกจริงๆ หลวงพ่อมาเกิดอย่าให้เขาตั้งชื่อฟรีๆ ถ้าได้
จะสะท้อนไปทั่วโลกทีเดียว เพราะฉะนั้น กิจวัตรกิจกรรมลงตัว
เพิ่มเวลาในการทำสมาธิให้ได้ตลอดเวลา ให้ถึงทุกอย่าง
วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว ลุยเลย เอ้าหลับตาลุย

คุณครูไม่ใหญ่

“ ๐๖๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๗

เราเกิดมาเพื่อการนี้ : นั่งในนั่ง ทั้งทุกอย่างจริงๆ ปล่อยทุกอย่าง ต้องปล่อยจริง ๆ วางทุกสิ่งต้องวางจริง ๆ เราเกิดมาเพื่อการนี้ กว่าจะมาเกิดได้ไม่ง่าย ต้องชิงช่วงในวัยที่ยังแข็งแรง เพราะมันมีแค่ช่วงเดียว ใช้ความแข็งแรงนี้ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด **เพื่อตัวของเราเองและมวลมนุษยชาติชาวโลก** เอาให้ละเอียด ๆ ให้นิ่ง ให้ง่าย ถูกหลัก ให้ง่ายขึ้น ให้ถูกหลักวิชา สุข บริสุทธิ์ เพิ่มขึ้น

อยากได้กันจริงๆ หรือเปล่า : รักวิชาธรรมกายกันจริงๆ หรือเปล่า เอาจริงกันหรือเปล่า (*เอาจริงครับ/ค่ะ*) อยากได้กันจริงๆ หรือเปล่า หลวงพ่อถามตรงๆ นะ ไม่ต้องเกรงใจหลวงพ่อ เพราะ หลวงพ่อไม่อยากเสียเวลา

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๘

เลือกเอาว่าจะเอาแบบไหน : ต้องเจ็บกับสุข ความเจ็บกับความสุข จะมาพร้อมกัน คือ ดูสบายๆ นั่นเอง สบายๆ ยังไม่ขัดตอนแรก มันจะขัด ขัดขึ้นๆ มันมีความสุขเต็มทีก็ขัดเอง ส่วนใหญ่ที่ไม่ได้กัน เพราะไปคาดหวังตั้งใจ เน้นคุณภาพของภาพ ต้องให้ perfect ถ้าไปเน้น มันจะหริ่ง ภาพก็ไม่ชัด จึงมาเน้นวิหิเลาใจโดย ย่อ-ขยายดวง ในที่สุดก็หยุดนิ่งสนิท เพราะมันต้องเป็นแบบนี้ ผิดจากนี้ก็ไม่ได้ ถ้าไม่ทำอย่างที่ว่า มันยาก เหมือนกับอาจารย์ท่านหนึ่ง ท่านเห็นธรรมะก่อนตาย ๔ วัน หลวงพ่อไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล บอกว่า “โอ้ หลวงพ่อไม่ต้องมาหรรอกคะ ตอนนี้อยู่เห็นองค์พระแล้ว” บอก “อ้อ มันอย่างนี้เอง มันต้องถูกส่วน อ้อ ถูกส่วนเป็นอย่างนี้เอง” ท่านเพิ่งเข้าใจ เพราะฉะนั้น ขึ้นอยู่กับลูกว่า อยากได้ตอนนี้ หรือตอนนั้น หรือจะรอไปได้เอาตอนใกล้ตาย ให้ลูกเลือกเอาว่าจะเอาแบบไหน

เหลาใจ : มีพระลูกชายท่านหนึ่ง บางที่ท่านเผลอไปเน้นภาพว่าต้องชัดก่อน ทำให้ไปเค้นภาพโดยไม่รู้ตัว พอตอนหลังท่านมาทำตามที หลวงพ่อบอก ก็ทำได้ โดยไม่ต้องทำอะไรเลย ท่านพูดว่า “อ้อ แค่อุญแจๆ แต่เดิมดูเอาทั้งซ้ายขวา แต่ตอนนี้ดูตรงกลางอย่างเดียว” พอเผลอไปตั้งใจ พอรู้ตัวเขาก็มาเหลาใจใหม่ ถ้าไปดูเน้นคุณภาพ ก็มาเหลาใจใหม่ ย่อ-ขยายใหม่ ภาพจะเกิดขึ้นมาพร้อมความสุข จะชัดอย่างที่ไม่เคยเห็น หลวงพ่อก็ถาม แล้วลูกทำงานหยาบไปด้วยได้หรือ “ได้ครับ เพราะผมชอบอยู่ที่ตรงนี้ ทำงานไปมองไปครับ”

คุณครูไม่ใหญ่

“ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๗๙

ดื่มกินความสุขทุกขั้นตอน : ฝึกช้าๆ ชัดๆ นะลูกนะ ให้ดื่มกินความสุขทุกขั้นตอนให้แจ่มแจ้งทุกขั้นตอน เหมือนนักยูโดสายดำมี ๑๐ ขั้น ขั้นสุดท้ายเป็น Professional เป็นปรมาจารย์ ปกติเราจบด็อกเตอร์ไม่ต้องย้อนกลับมาเรียนชั้นอนุบาล แต่นักยูโดสายดำต้องย้อนกลับมาเรียนท่าที่ ๑ ใหม่ ต้องย้อนกลับมาทำท่าแม่บทให้ช้าๆ เพื่อให้งามั่นคงขึ้น เราต้องย้อนกลับมาเริ่มจากจุดใสเล็กๆ เห็นอย่างง่ายๆ จุดใสเล็กๆ เหมือนเราค่อยๆ จิบชาทีละนิดๆ ไปเรื่อยๆ แล้วอมไว้ในปาก เพื่อให้ลิ้นสัมผัสกับความอร่อยก่อนกลืน แล้วเรอกลับออกมาเป็นกลืน เพื่อทำความเข้าใจของใจ จะต้องจิบทีละนิด ไม่ใช่ชดนะ ที่ผ่านมาราชดกันมาเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้เราจะย้อนกลับไปใครทำได้บ้าง ได้อย่างง่ายเมื่อไรก็ได้ทั้งนั้น เราต้องได้ออย่างนี้ะ

รสแห่งธรรมชนะกว่ารสทั้งปวง : จุดเล็กใส ขยายออกมาเองใหญ่กว่าตัว ขยายไปสุดฟ้าครอบ ย่อลงมาใหม่ ช้าๆ ชัดๆ ให้รู้ว่าให้อร่อยทุกดวง ทุกกาย ทุกคำกลืน กลืนทางใจ เข้าไปสู่ภายในกลาง ไม่เช่นนั้นเราจะรู้ได้อย่างไรว่า รสแห่งธรรมชนะกว่ารสทั้งปวง ต้องอร่อยทุกหยาดหยดในกลาง จากจุดเล็กๆ ขยายออกมาเป็นดวง เป็นกาย จากจุดเล็กๆ ช้าๆ อย่างนี้ เราผ่านมาแล้วเอาให้เจียบคมอีกหน่อย เราจะรู้ว่าภาซีเข้าฌานกันอย่างไร รสแห่งธรรมต้องชนะเลิศกว่ารสทั้งปวง เดี่ยวลูกจะสนุกกับการศึกษาวิชาธรรมกาย



๑๒๖ " ภาณีระกมฺมมฺ " ๒





ตื่นในอุททะเลขุญ : ตื่นเข้ามาให้มองไปตรงกลางกายก่อน ดูดวง
ดวงค์พระใสๆ แล้วจึงลูกลม้างหน้า แปรงฟัน อาบน้ำอาบท่า
เสร็จแล้วก็มาสวดมนต์ไหว้พระ เจริญภาวนา ทำอย่างนี้ให้เป็น
กิจวัตร

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญผลบุญ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๐

นักรบแห่งกองทัพธรรม : การสถาปนาลูกๆ ในครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องธรรมดานะ ให้ลูกเป็นนักรบแห่งกองทัพธรรม แล้วมันจะเป็นผังติดตัวไปข้ามภพข้ามชาติ มันจะนิ่งให้ทั้งทุกสิ่ง วางทุกสิ่ง ดิ่งเข้ากลางให้อยู่ในกลางของพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ขอให้ท่านแก้ไขคุณบุญให้เรามีญาณแม่นยำ **เป็นนักรบกองทัพธรรมที่สมบูรณ์ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ติดไปข้ามชาติเลยนะ** ให้มีความแข็งแรง กายหยาบแข็งเกร่ง พร้อมทั้งจะศึกษาวิชาธรรมกายปราบมารประหารกิเลสให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

รสแห่งธรรม : ทำซ้ำๆ ซัดๆ ทุกขั้นตอน เราอาจจะช้าตอนนี้ในความรู้สึกของเรา ต่อไปจะเร็วเอง กว่าจะเกิดเป็นมนุษย์มันยากนะ ชาติหนึ่งมีสั้นเดียว เราต้องใช้สั้นเดียวในการรับรสทุกสิ่งทีเข้าปาก รับรสทุกสิ่งทีเข้าปากต้องละเอียดละไม รู้รสหมดเลย กว่าจะได้อาหารเข้าปากยากไหม ต้องมีเงิน ต้องไปหาเงิน มันเหนื่อยกว่าจะได้อาหารมา ลำบาก เคี้ยวทั้งทีต้องให้รู้รสชาติ ให้มันอร่อยจริงๆ อร่อยทีเดียว ใจก็เช่นเดียวกัน รสแห่งธรรมต้องรู้ณะ **ต้องรู้ทุกรสชาติ ตั้งแต่จุดเล็กๆ ใสๆ เป็นประจุเมล็ดโพธิ์เมล็ดไตรอันเป็นที่รวมของต้นโพธิ์ต้นไทรที่จะแตกกิ่งก้านสาขา** เริ่มจากจุดเล็กๆ ใสๆ เป็นที่รวมขององค์ความรู้ทั้งหมดที่ลูกจะไปศึกษาวิชาธรรมกาย ลูกจะต้องไปครอบครองให้ได้นะ มีความสุข ความบริสุทธิ์ ทุกขั้นตอน



“ บำเพ็ญกุศลเถลิง ” ๒





คลาย...เดียวก็หาย : การฟุ้งซ่าน ไม่ได้หมายความว่า เราจะไม่
สมหวัง เราจะต้องอนุญาตให้ตัวเรา ปล่อยความคิดที่สะสมไว้ใน
ใจให้ผ่านไปบ้าง อย่าไปต้าน อย่าไปรำคาญ และอย่าไปกังวล
ให้มันคลาย เดียวก็หาย เหมือนน้ำกำลังเซียว อย่าเอาเรือไปขวาง
เดี๋ยวจะตึงเครียด

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ๊ายบาย... ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๑

ทำได้ทุกท่า : เราต้องทำได้ตั้งแต่ทำน้อย คือ ทำนั่ง ทำเดียว... เราทำได้ ทำมาก คือ นั่ง นอน ยืน เดิน...ทำได้ ไม่มีท่า เหมือน พระอานนท์ เอนตัวไม่มีท่า ครึ่งนั่ง ครึ่งนอน ท่าเอนๆ หรือท่าท่าอะไรก็ได้ หกคะเมนตีลังกา เราจะได้ทำได้ทุกท่า จะเป็นอย่างนั้น ต่อเมื่อสิ่งนั้นต้องเป็นหนึ่งเดียวกันกับเรา เราจะหกคะเมน จมูกยังติดอยู่ที่หน้า ใบหูยังติดอยู่ที่เราไม่หลุดออกมา ทุกท่า หกคะเมนตีลังกา ดำน้ำ ไปในอวกาศ ถ้าโดนว่าเธอไม่มีท่า อย่าไปหงุดหงิดเขา

โมเลกุลของใจ : เริ่มจากจุดเล็ก ๆ ใส เข้าไปมีดวง เข้าไปจุดหนึ่ง ก็ขยายเข้าไป มีองค์ความรู้ทุกดวงทุกกายที่เข้าไป ตี๋มกินเข้ากัน ไป ตี๋มกินความสุขทุกชั้นตอนของรสแห่งธรรม จากจุดเล็กใส ต่อไปเราจะเรียน เรียนอะตอมใจ โมเลกุลของใจ แต่ละโมเลกุล ใจมีอะตอมอะไรบ้าง ทุกสิ่งที่เห็นรอบตัวมีโครงสร้าง โมเลกุลที่แตกต่าง ไม่เหมือนกัน ชีวิต จิตใจ กายของเรา เนืองไปถึงภพภูมิที่รองรับเหมือนกัน ทั้งหมดลูกจะรู้ได้เมื่อลูกครอบครองจุดเล็กใส

ลูกต้องไม่ติดข้อง : สิ่งต่อไปที่ควรรู้และควรจำ คือ สิ่งที่เราควรติด และไม่ควรติด สิ่งที่เราควรติดในชีวิตทุก ๆ ซาติ คือ เป้าหมายที่สุดแห่งธรรม นอกนั้นในระหว่างเส้นทาง ลูกต้องไม่ติดข้อง ข้อง คือ ที่ขัง เหมือนข้องปลา ตลอดเส้นทางต้องไม่ติดอะไรเลย ไม่ข้องอะไรเลย เหมือนคุณยายอาจารย์ฯ ท่านไม่เคยติดข้องอะไรเลย ติดที่นั่นเป้าหมายของเราที่สุดแห่งธรรม ถ้าทำได้อย่างนี้ตลอดเส้นทางเราจะเป็นนักรบอย่างสมบูรณ์

คุณครูไม่ใหญ่



“ บัณฑิตพึงละอายใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๒

หยุดนิ่งเป็นสิ่งที่พญามารกลัว : จุดเล็กๆ ไสๆ เท่าปลายเข็ม แต่ชัด เห็นรายละเอียด ขยายออกไปรอบตัว ทุกๆ อย่างอยู่ในจุดเล็กๆ ไสๆ นี้อยู่หยุด ยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งนิ่งแน่นมากขึ้น ยิ่งรู้แจ้งเห็นแจ้ง ยิ่งมีความสุข ในจุดเล็กๆ ไสๆ จุดเล็กๆ ไสๆ นั้นนะ ดูซ้ำๆ ชัดๆ รวมทุกสิ่งอยู่ในนั้นทั้งหมด เป็นที่รวมของทั้งดวง ทั้งกาย ภพภูมิ นิพพาน ภพสาม โลกกันต์ หยุดนิ่งเป็นสิ่งที่พญามารกลัวมากที่สุด เพราะฉะนั้น หยุดนิ่งกันให้ดีนะ

ทำไปตามหลักวิชา : ค่อยๆ ฝึกไปนะ อย่ากังวล ทำไปตามหลักวิชา ต้องง่าย สบาย ซ้ำๆ ชัดๆ ทุกขั้นตอนนะ แล้วให้มันเร็วเอง อย่าลืมความบริสุทธิ์ ความสุข ความสว่าง เห็นแจ้ง รู้แจ้ง ต้องไปพร้อมกัน เหมือนตัวเราเดินหัวไปพร้อมกัน ไม่ใช่หัวฝากไว้ที่บ้าน นี่องค์ประกอบภายในขาดอะไรไม่ได้ หน้าตา จมูก หู คิ้ว ต้องไปพร้อมกัน ถ้ายังไม่ได้พร้อมแสดงว่ายังไม่สมบูรณ์ฝึกต่อไป จนกว่าเราจะทำได้ เริ่มจากนิ่ง นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ จนกว่าเราจะทำได้ ควบคุมตรงกลางได้ ครอบครองได้ อย่าไปกังวลว่าคนอื่น ๆ รุดหน้ากลัวไม่ทันเขา อย่างนั้นลูก ซึ่งเป็นความกังวลเล็กๆ เป็นอุปสรรคต่อการที่เราจะก้าวไป ตั้งใจดี ๆ โดยไม่กังวล เดียวก็ทันเอง เดียวจะเร็ว อย่ากังวล

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





ก้าวแรกต้องมั่นคง : จุดเล็กใสสำคัญนะ ถ้าเราทำได้มั่นคง
เราจะมั่นใจในสิ่งที่เราเห็นที่เราเข้าถึง และจะเกิดปิติภาคภูมิใจที่เรา
ตัดสินใจทั้งทุกอย่างมาสร้างบารมีอย่างเต็มที่ โดยมีประสบการณ์
ภายในเป็นรางวัล เพราะฉะนั้นเราต้องรู้รสชาติแห่งความหยุด
นิ่งให้สมบูรณ์ ความปิติ ภาคภูมิใจจึงจะเกิดขึ้น ยิ่งเราต้องไป
ถึงที่สุดแห่งธรรม ก้าวแรกต้องมั่นคง ก้าวต่อไปถึงมั่นใจ มันไม่
ช้าหรอกลูก ดูเหมือนช้าแต่จะเร็ว ถ้าวอก ๆ ดูเหมือนเร็วแต่จะช้า

คุณครูไม่ใหญ่



“ บัวะหัง รุกขะ อญโณ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๓

เห็นดวงอย่างเดียวกันมีความสุข : หลวงพ่อก็บอกเหมือนกันหมด ถ้านิ่งมันจะมีความสุข ถ้าคุณนี้ได้ นี่ก็ได้หมด ถ้านิ่งสนิทความสุขมันจะมาติด นิ่งกับสุข ถ้าได้คุณนี้ทุกอย่างได้หมด มันก็จะมีแสงสว่างมีภาพ ไม่มีเป็นไปไม่ได้ ต้องนิ่งแน่นและนุ่มนวล สำคัญตรงนี้ มันถึงจะมีความสุข พอนิ่งพอถูกส่วนความสุข มันจะมา คุณนี้ต้องตามติดเราหมดเลย ถ้านิ่งได้สุขได้ภาพจะมาเอง มันไม่มาไม่ได้ มันต้องมา เพราะว่ามันมีอยู่แล้ว เหลือแต่เรา ทำให้ละเอียดเท่ากับสิ่งที่มีอยู่ ถ้าตรงนี้ได้ นิ่งในนิ่ง จนนิ่งแน่น นุ่มนวล ความสุขมาแล้วทำให้เราพึงพอใจจะอยู่ตรงนี้ ภาพก็มาเอง จนกระทั่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถ้าไม่ได้เพราะตั้งใจมากเกินไป หรือไม่ค่อยตั้งใจ ปล่อยมันฟุ้งซ่านไปเรื่อยเปื่อย ถ้ามันพอดีๆ มันอยากทำอะไร เราไม่อยากทำอะไรไม่ได้ด้วย ถ้าได้ แม้อยู่คนเดียวมันอยากจงใจให้เราทำ แต่ถ้าไม่ได้ เปื่อ แม้เห็นดวงอย่างเดียวไม่มีเปื่อ บางคนบอกว่าเปื่อ เพราะเห็นดวงอย่างเดียวไม่เห็นมีอะไร แสดงว่าไม่เห็น เห็นแสงสว่างอย่างเดียวก็ไม่เปื่อ บางคนบอกเปื่อ แสดงว่าไม่เห็น เห็นแสงสว่างเห็นดวง ไม่มีเปื่อ เห็นดวงอย่างเดียวก็มีความสุข หรือเห็นแสงสว่างก็นั่งได้ทั้งคืน เขายังนั่งกันทั้งคืนเลย ลูกอย่าไปยอมแพ้นะ ร่างกายสดชื่นปลอดกังวล หมั่นคณะให้อโอกาสเราต้องชวนชวราย ลูกโชคดีที่ได้มานั่งตรงนี้ ต้องรู้ว่าลูกๆ มีบุญมาก พิจารณาทั้งโลก ๖,๐๐๐ กว่าล้านคน ย่อลงมาในประเทศไทย ๖๐ ล้านคน ย่อลงมาเหลือคนในองค์กร

“ ๐๖๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





สัญลักษณ์แห่งคุณธรรม : กำลังใจนี้แปลก ยิ่งให้เขาเท่าไร
เรายิ่งได้เพิ่ม ผู้ให้ย่อมได้รับ ไม่ใช่ยิ่งให้ยิ่งหมด ผู้ให้กำลังใจ
เป็นสัญลักษณ์แห่งคุณธรรม ผู้ที่มีคุณธรรมสูง ย่อมมีความ
ปรารถนาดีต่อทุกๆ คน ที่อยู่รอบข้าง ปรารถนาอยากให้เขา
ได้ดี นั่นเป็นสัญลักษณ์แห่งคุณธรรม สัญลักษณ์แห่งสติปัญญา

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญคุณคุณงาม " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๔

พูดตามภาพ : แค่นิ่งอย่างเดียว นิ่ง-สุข แล้วพูดตามภาพ ภาพแคไหนก็พูดแค่นั้น พูดเกินหรือน้อยกว่าภาพก็ได้ ถ้าเกินกว่านั้นแสดงว่าใช้ความคิดเพราะใจไม่นิ่ง ถ้าพูดน้อยกว่าภาพแสดงว่าเห็นไม่ชัด คำพูดมันจะพอดีกับภาพ ถ้าพูดเกินคือใช้ความคิด แสดงว่าต้องไปอยู่ ณ จุดที่ปลอดความคิด มันต้องนิ่งก็พูดตามที่เห็น ภาพอย่างไรก็พูดอย่างนั้น ถ้าวันนั้นลูกฟังและเข้าใจตามนี้ ก็ทำได้แล้ว ไม่ได้ไม่มี ได้อย่างเดียวก็ได้หมด ถ้าลูกได้คตินี้ พรุ่งนี้หลวงพ่อก็คมานั่งตรึงนื้ออย่างสบายใจ ลูกอย่าเพิ่งท้อเสียก่อนก็แล้วกัน

ติดตรงไหนให้รีบไปแก้ไข : ลูกแค่ยอมนั่ง แต่ไม่ยอมนิ่ง หรือ นิ่งยังไม่พอ ติดตรงไหนเราก็ต้องมาสำรวจตัวเองดู ตั้งใจมาก ตั้งใจน้อย กับปล่อยใจฟุ้งซ่านไปเรื่อย เพราะฉะนั้นลูกแก้ไขซะ ติดตรงไหนให้รีบไปแก้ไข เดี่ยวสักวันลูกต้องทำได้ ต้องทำให้ได้นะลูกนะ

เห็นได้ครอบคลุม : ถ้านิ่งจริงต้องสุข สุขจริงต้องสว่าง ถ้านิ่งนานก็จะเห็นได้นาน ถ้านิ่งไม่นานก็เห็นได้ไม่นาน ถ้านิ่งแน่นก็เห็นทั้งหมด เห็นได้ครอบคลุม

ชีวิต...นับจากนี้ : ชีวิตของเราแต่ละคน ล้วนเคยพลาดพลั้งกันมาทั้งนั้นไม่มากก็น้อย แต่ชีวิตต่อไป อย่าให้พลาดพลั้งอีก

คุณครูไม่ใหญ่

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๕

ตั้งใจมาก กับไม่ตั้งใจ : ดูเฉยๆ ดูธรรมดาๆ สิ ไม่ต้องทำอะไร ถ้าตั้งใจให้ล้มตาหรือบวรีอๆ ตา ให้สังเกตดูนะ มันก็มีแค่ ๒ อย่าง ตั้งใจมากกับไม่ตั้งใจ ไปสังเกตดู ได้ซิ ที่อื่นเขายังทำได้เลย ตั้งแต่ ฟุ้งซ่านถึงมิดๆ จนไปเห็นอะไรมาได้ เราก็น่าจะทำได้ มีความสุข ความบริสุทธิ์ มันไม่เห็นไม่ได้ เพราะสิ่งที่เห็นมันมีอยู่แล้ว เพียง ดูให้เป็น นิ่งๆ สบายๆ ถ้านิ่งต้องสบาย ถ้าไม่มีความสุขจะไม่นิ่ง ถ้ามีความสุข ต้องเห็นไม่เห็นไม่ได้ ไม่มีทางเลือกอื่น เสียอย่างเดียว คือไม่นิ่ง มี ๒ อย่าง คือ **ตั้งใจมากเกินไปกับไม่ตั้งใจ** ก็แค่นี้เอง

เลือกเพศภาวะ : เออ case study นี้ จากพระกลายเป็นผู้หญิง เยอะนะ ชาติที่แล้วเป็นพระบวชตลอดชีวิต แต่ชาตินี้เป็นผู้หญิง ขนาดบวชมาหลายชาติยังเป็นผู้หญิง นี่เรายังมีภารกิจสำคัญเพื่อ ตัวเราเองนะ เห็นมั้ยจ๊ะ เราต้องไปเก็บผั่งนี้ให้หมด มันเป็นเรื่องของตัวเอง สำคัญนะ เรื่องของตัวเอง

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญกุศลบุญ "- ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๖

เฉยกับสุข : นโยบายต้องได้อย่างเดียว ถ้าหยุดนิ่งได้ตอนนี้ก็ได้ตอนนี้ ถ้านิ่งได้วันนี้ก็เห็นวันนี้ ถ้านิ่งวันนี้ทะลุ หนึ่ง ๆ อย่างเดียวเฉย ๆ ต้อง “เฉยกับสุข” ถ้าสุขมันจะนิ่ง ถ้าไม่นิ่งแสดงว่าไม่สุข นิ่งจนเราถูกความนิ่งดื้อนให้เห็น ไม่เห็นไม่ได้ ไม่มีทางเลย เหมือนกับเราถูกความนิ่งดื้อนให้จนมึน แล้วต้องเห็น ไม่เห็นเป็นไปไม่ได้

อธิฐาน : ให้ลูกเริ่มจากจุดที่ง่ายที่สุด ไปถึงจุดที่ละเอียดที่สุดที่ลูกทำได้ นึกพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ให้ไปอยู่ในกลาง อธิฐานขอให้เรามีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อย่าเจ็บอย่าป่วยอย่าไข้ มีอายุช้ายืนยาว ให้ปลอดภัยพลอดจากข้าศึกต่อการกุศลและการประพฤติพรหมจรรย์ ให้มีมโนปณิธานที่จะปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ โดยไม่มีทิฐิมานะ ไม่อยากเด่นอยากดัง ไม่หวังลาภสักการะ ไม่คิดว่าต้องกังวล ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด ถูกต้องแม่นยำไม่คลาดเคลื่อนจากความ เป็นจริง ให้มีปิติสุขในการศึกษาวิชาธรรมกาย

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญกุศลเถลิง ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๗

รีบแก้ไขด่วนจี๋ : ให้ตรีนึกคิดอยู่ตลอดเวลา เราใช้ทั้งวันทั้งคืน เราต้องตรีนึกคิดทั้งวันทั้งคืน ยกเว้นเวลาพักผ่อน เดียวก็ได้เอง ได้อย่างง่ายๆ สบายๆ แล้วก็ให้ทำอย่างมีความสุข เราทำถูกมา ระดับหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่สมบูรณ์ บางช่วงก็ถูกต้องสมบูรณ์ บางช่วงก็ถูกยังไม่สมบูรณ์ ให้สังเกตดู ไปดูซิ อะไรเป็นอุปสรรค และรีบแก้ไขนะ รีบแก้ไขด่วนจี๋ ให้ฉิวเหมือนเครื่องบินนะ

Overload : ลูกๆ ที่ได้แล้วก็ช่วยกันระดับประคองกันสิ แค่นี้ๆ แล้วก็มีความสุข ความบริสุทธิ์ นี่ไม่พูดตามทฤษฎีนะ จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง เราพูดภาษาง่ายๆ ว่า เฉยๆ แต่สุขเกิด ความสว่างเกิด ภาพเกิด ก็พูดตามภาพ พูดไม่เกินภาพ พูดแค่ภาพ เพราะมันมีแค่ภาพ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็เทศน์ด้วยภาพ แล้วมันมีอันสังสของการตอบตามภาพนะ คือ มันจะเห็นชัดขึ้น แล้วภาพก็จะต่อภาพ แล้วก็เห็นชัดต่อๆ กันไปถ้าตอบเกิน overload หรือตอบขาด แสดงว่าใช้ความคิด ยังไม่นิ่งขาดๆ เกินๆ เห็น จำ คิด รู้ ยังไม่รวมเป็นจุดเดียวกัน

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญบุญกุศล " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๘

ดูเฉยๆ อย่าไปกะเกณฑ์ : เห็นแล้วก็อย่าให้หลุดลิ ก็ดูไปเฉยๆ
ดูธรรมดา อย่าไปกำหนดกะเกณฑ์ที่ว่าต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้
เหมือนดูทีวีทัศน์ เห็นภูเขา ดูสบายๆ เฟลีนๆ เดี่ยวก็มีให้ดูเข้าไป
เรื่อย ๆ ของที่จะให้ดูมันมีอยู่แล้ว

หัวใจดวงเดียวกัน : ดูเฉย ๆ ลูกเชื่อเถอะ ทำให้ได้ตลอดเวลา ลูกยัง
แข็งแรงกันอยู่ เดี่ยวจะละเอียดขึ้น ให้มีวินัยดี มีหัวใจดวงเดียวกัน
ละเอียดเราต้องให้ความสำคัญ **หลวงพ่อก็จะไม่พูดบ่อย แต่ลูก**
ต้องสอนตัวเองบ่อยๆ

หอบเข้ามาในกลาง : ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ตั้งเข้ากลาง
ให้ปล่อยไปเลย ทำช้าๆ ชัดๆ ให้บริสุทธิ์เพิ่มขึ้น หยุด นิ่ง นุ่ม
เบา สบาย ให้ลูกๆ ทุกคนได้ศึกษาวิชาธรรมกาย **ให้รู้แจ้ง รู้ถูก**
เห็นถูกในวิชาธรรมกาย ให้ตรงตามความเป็นจริงอย่างง่ายดาย
อย่างสมบูรณ์ แห่งตลอดในวิชาธรรมกาย สามารถศึกษาวิชา
ธรรมกายได้โดยไม่มีอุปสรรคใดใด อุปสรรคต่างๆ ให้มลายหายสูญ
ให้ได้ทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์

ถ้าหยาบลงตัวมันก็จะง่าย : ถ้าหยาบลงตัว หมู่คณะอยู่เป็นสุข
มันก็ง่าย ใจก็สบาย มันก็ไปเลย เหลือปรับเรื่องละเอียด ดูเฉย ๆ
พอถูกส่วน ความสุข แสงสว่าง ภาพ ความรู้ ก็จะมาติดเราเอง
นั่งจนกว่าความสุขจะมาติดเรา

คุณครูไม่ใหญ่

“บ่ให้รู้ละลูก” ๒

๑๓๙





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๘๙

ร่ายกว่าพระเจ้าจักรพรรดิ : นั่งดีขึ้นเยอะไหมลูก ให้ลูกเริ่มจากจุดเล็ก ๆ ทำซ้ำ ๆ ๆ ลูกอยากเห็นแจ้งจริง ๆ ไหม เรามานั่งนี้ทุกที่นั่งก็เมื่อย พอนั่งก็ทุกข์นะ แต่เราต้องหาทางพ้นทุกข์ นั่งให้หายเมื่อยก็ต้องไปสู่จุดที่ไม่เมื่อย ด้วยประสบการณ์ภายในที่เพิ่มขึ้น ตั้งแต่จุดเล็ก ๆ เติมความไม่เมื่อยให้เรา ไม่เมื่อย ม่วน ๆ ไปเรื่อย ๆ ลูกต้องครอบครองตรงนี้ได้แน่ จะแจ่มแจ้งในทุกประสบการณ์ภายในให้ทุกประสบการณ์เหมือนเป็นสมบัติของเรา เราต้องร่ายกว่าพระเจ้าจักรพรรดิ คือมีอริยทรัพย์ มีอริยทรัพย์ภายใน ถ้าครอบครองจากจุดเล็ก ๆ ไปดวงโต ๆ ๆ เหมือนครอบครองสมบัติจักรพรรดิ

ให้หายสงสัยด้วยตัวของเราเอง : เอาให้สมบูรณ์ เมื่อเราเป็นจุดเดียวกับจุดเล็กใส เอาให้นิ่งแน่นกว่านี้ เข้าไปนี่ต้องให้หายสงสัยว่า ๑.มีจริงมั๊ย ๒.เห็นและรู้จริงมั๊ย เราต้องให้หายสงสัยด้วยตัวของเราเอง หลักวิชา คือ ดูเฉย ๆ มีอะไรให้ดูก็ดูไป โดยไม่คิดอะไรทั้งสิ้น ใครทำตามนี้ได้ เลือกเอา ดัดสินที่ใจ (พระลูกชาย: มันดูเฉย ๆ ได้ แต่มันยังไม่ต่อเนื่องครับ ยังเฉยไม่จริง) เราก็ทำให้มันต่อเนื่องได้เนี่ย เราก็ทำซ้ำ ๆ ถ้าแก้ไขมันต้องได้ หลวงพ่อไม่เชื่อว่าที่นี่ไม่เห็น เพราะทำมาขนาดนี้มันต้องเห็นทุกคน ที่อื่นเขายังเห็นเลยที่ไม่เห็นไม่มีหรอก ยกเว้นว่ายังไม่ถึง ที่ไม่ถึงเพราะมีฟุ้ง ตั้งใจมากหรือประมาท ไม่ตรึงตลอดเวลา

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญบุญกุศล " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๙๐

นิกมาเอง : ถ้าไม่เห็นก็คือ ไม่ได้นึก ไม่ใช่นึกเห็นเอง **“นิกมาเอง”**
ไม่ใช่ **“นึกไปเอง”** เวลาเห็นจริงจะตกศูนย์เปลี่ยนมิติ ชัดเจน
แจ่มแจ้งจริงๆ เราดูไปเฉยๆ นิ่งๆ ไปเฉยๆ จะไปตีเมกิน
ประสบการณ์จริงๆ ความสงสัยจะหายไปเลย นิ่งๆ แน่นๆ **จะมี**
ความสุข ความบริสุทธิ์ เป็นฐาน ความสว่าง ชัด ใส สว่าง

เหมือนข้าแต่เร็ว : เราต้องครอบครองจุดเล็กใสให้ได้ ๑๐๐%
ต้องฝึกตรงนี้ก่อน ข้าแต่เร็ว ฝึกนะตรงนี้ ถ้าจุดเล็กใสเรา
ครอบครองได้จะง่าย เหมือนข้าแต่เร็ว

ฝึกซ้ำๆ : เราต้องหยุดแรกให้ได้และต้องสมบูรณ์จนสามารถอธิบาย
ให้ทุกคนในโลกฟังได้อย่างง่ายๆ มีพลัง และอยากทำตาม ฝึกซ้ำๆ
เราต้องมีประสบการณ์ภายในตรงนี้ ฝึกตรงนี้ ฝึกซ้ำ ผู้ที่คล่องแล้ว
ต้องฝึกให้คล่องอีก คล่องเรื่อย ๆ จนกว่าจะค่อยให้สมบูรณ์
หลังจากนั้น ก็นิ่งในนิ่ง นิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ

คุณครูไม่ใหญ่

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๑

ครอบครองจุดเล็กใส : จุดเล็กใสสว่าง ถ้าถูกรอบครองได้ชัดใสสว่าง ต้องยิ่งกว่าลืมตาเห็น ใสกว่าเพชร สว่างกว่าดวงอาทิตย์ ถูกฝึกตรงนี้ นะ basic ให้แน่น ตรงนี้สำคัญๆๆๆ เพราะต่อไปลูกต้องพึ่งตัวเอง **อตฺตาทิ อตฺตโน นาโถ** ถ้าถูกรอบครองจุดเล็กใสสว่างได้ เรื่องนี้เรื่องเล็ก ทะลุไปแค่นี้ก็เรื่องเล็ก ถ้าครอบครองได้ไม่ **สมบูรณ์** ยังไปไม่ได้ ต้องครอบครองให้ได้ มีความชัด ใส สว่าง มีความสุข ความบริสุทธิ์ เบิกบาน นิ่งแน่น อย่างมีพลังเอง เป็นของเราเอง ลูกจึงจะไปตรงนั้นได้ โดยเฉพาะจุดเล็กใสเป็นเครื่อง ยืนยันทะลุปรุโปร่ง ถ้าลูกยังครอบครองสิ่งเล็กๆ ไม่ได้ อย่าหวังครอบ ครองสิ่งใหญ่ๆๆ ไม่อยู่หมัด ก็อยู่มือ อยู่ศอก อยู่เข่า เอาให้ได้ของเรา แค่นี้เฉยๆ เอาให้มันอยู่ให้ได้ในสายตา ไม่ให้คลาดสายตาไปได้ อย่างมีความสุข เบิกบาน บุญบันเทิง แล้วเราจะเข้าถึงสิ่งนั้นเอง เราจะเป็น สิ่งนั้นเอง ไม่ต้องบีบบังคับ ไม่ใช่ล่าอาณานิคม แต่อาณานิคมสมัคร ใจยกสมบัติให้ ไม่ต้องสูญเสียอะไรเลย เหมือนพระเจ้าจักรพรรดิ ยกราชสมบัติให้ ที่ผ่านมา เราได้ครอบครองความรู้สึก เราชนะแล้ว ชิตัง เม อย่างแผ่วเบา ต่อไปเราจะ ชิตัง เม อย่างดังๆ จุดเล็กๆ นี้ เราจะครอบครองให้ได้ จุดใหญ่ๆ ก็สบาย สิ่งเล็กๆ ต้องครอบครองได้ แล้วจะไปครอบครองสิ่งใหญ่ๆ ได้

แสนจริง : ให้เขียนประสบการณ์ภายในมาตามความเป็นจริง เอาจริงๆ เรื่องจริงอิงนิยายไม่ต้องเอามา เอาจริงๆ จริงแสนจริง

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๙๒

ประสบการณ์ภายในมีจริง : เราเริ่มจากจุดเล็ก ๆ สมมุติเราไม่รู้ทฤษฎีมาก่อน ย้อนไปสมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านไม่รู้อะไรเลย เราฝึกจนกระทั่งเราเข้าไปถึงจริง ๆ พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านจะสละชีวิตทำไม ท่านยอมตาย นี่แปลว่าประสบการณ์ภายในมีจริง แล้วบารมีท่านไปถึง แต่ถ้าลูกฝึกจริง ๆ มันจะเป็นจริงอย่างนั้นอย่างสมบูรณ์ จนลูกมั่นใจในธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ สอนอย่างนี้จริง ๆ ถ้าลูกฝึกจนกระทั่งเป็นอย่างนี้ ความมั่นใจจะเกิดขึ้น **ความมั่นใจจะสร้างความมั่นใจต่อ ๆ กัน** อย่างนี้จะง่าย จะเรียนอย่างมีความสุข สนุกกับการเรียน ถ้าลูกก้าวไปถึงตรงนี้ได้ ลูกจะศึกษาวิชาธรรมกายอย่างมีความสุข ความเบิกบาน

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญสมาธิภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๕๓

หลุดพ้น : ตอนนี้นำเราทำให้มันสมบูรณ์ เพราะเส้นทางแห่งความสุข ต้องมีสุขตั้งแต่เบื้องต้นจนถึงปลายทาง ความสุข ความบริสุทธิ์ เพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ แล้วก็หลุด มันต้องหลุดพ้นเป็นขั้นๆ เข้าไป ลูกต้องฝึกให้เป็นอย่างนี้ เหมือนตัวเราเข้าไปข้างใน ตั้งแต่จุดเล็กๆ เหมือนมองห่างๆ มันหลุดเข้าไปทั้งตัว เคลื่อนเข้าไปทั้งตัวเลย ลูกต้องฝึกให้ถึงตรงนี้ คำว่า **“หลุดพ้น”** ได้ยินมาจนชินและ ฟังผ่าน หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ได้ยินมาตั้งแต่เด็ก เชื่อไหม เราไม่เข้าใจความหมายของคำว่า **“หลุด”** ต้องหลุดตั้งแต่จุดแรก เล็กๆ ใสๆ ถ้าจุดนี้ไม่หลุด ปลายทางก็ไม่หลุด มันต้องฝึกไปทั้งตัว **วิธีวางใจ เมื่อเรารู้เมื่อไร เราก็ก็นำได้** เพราะฉะนั้นคำว่า **“หลุดพ้น”** มันลึกกว่าที่เราเคยได้ยินได้ฟัง มันหลุดเข้าไปจริง ๆ เลย เข้าไปทั้งตัว แล้วมันจะเกลี้ยงๆ ตัวเราบริสุทธิ์ขึ้น แต่ก่อนเราอธิษฐานขอให้ เราบริสุทธิ์ นั่นคือการขอถึง นี่เราจะรู้จักความบริสุทธิ์จากหยุดนิ่ง พอหยุดได้จึงจะเข้าถึง รู้จักว่าความบริสุทธิ์เป็นอย่างไร แม้ยังไม่ บริสุทธิ์ ก็รู้จักแล้วว่า มีอารมณ์ มีอาการเห็น ความรู้สึกเห็น สภาวะ ความรู้สึกเป็นอย่างไร

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลเถลิง ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๙๔

ถ้าแน่จริงต้องให้ความสุขมาติดเรา : ถ้าอารมณ์นิ่งกับความ
สุขมาพร้อมกัน ความสว่าง ภาพ ความชัด ใส สว่าง มันก็มาเอง
ก็ดูไปเฉยๆ ธรรมดาๆ มันก็จะชัดขึ้นมาเอง ประสบการณ์ภายในเกิด
ขึ้นเอง เพราะเราทำถูกวิธี มันไม่เกิดไม่ได้ หมดลิตธิ์ไม่เกิดเลย แต่
ถ้าเราทำไม่ถูกวิธี ประสบการณ์ภายในจะเกิดขึ้นเองไม่ได้ หมดลิตธิ์
อีกเหมือนกัน ก็มันเป็นของของเรานะ เราต้องเป็นเจ้าของครอบ
ครองให้ได้ เป็นสมบัติของเรา เป็นทรัพย์ของเรา ทรัพย์ภายใน
ที่เรียกว่าอริยทรัพย์ ทรัพย์เป็นเครื่องปลื้มใจของพระอริยเจ้า
เหมือนอย่างพระอริยเจ้า เป็นอยู่ได้ด้วยตัวของตัวเอง ไม่รู้สึก
ว่าจนเลย จะอยู่คนเดียวตามลำพังหรืออยู่ที่ไหนก็มีความสุข
นี่มันเป็นอย่างนี้ ถ้าแน่จริง ต้องให้ความสุขมาติดเรา ความสุข
ความบริสุทธิ์ ความชัด ความใส ความสว่าง มันต้องมาติดเรา ที่นี้
เราไปติดมัน ไปควานหาความสุข ความชัด ความใส ความสว่าง
ที่ผ่านมาเราทำอย่างนี้ เราไปแหวกๆ ผลคือเหนื่อยฟรี นี่เราไปทำ
กลับตาลปัตร เราจะไปเน้นคุณภาพให้ perfect มันก็ยังไม่ได้
เพราะว่ามันยังไม่นิ่งแน่น ภาพมันก็เลยยังไม่ชัด เราก็หงุดหงิด
จะให้มันชัด เหมือนเด็กเกิดใหม่จะกิน hot dog ข้าวผัดอเมริกัน
เลยก็ไม่ได้ ต้องให้ปรับ ต้องทำตัวเราให้มีเสน่ห์สิ ถ้าทำถูกวิธี
ก็ได้วันนี้ ถ้าทำไม่ถูกวิธีก็ได้วันหน้า แต่วันหน้าวันไหนไม่รู้
พอความสุข ความชัด ความใส ความสว่างมาติด ภาพภูมิอะไร
ต่างๆ ก็จะมาติดเรา ก็จะคลิกดูได้ search หาได้ ใช่มั้ยจะ

คุณครูไม่ใหญ่

“ ว่างให้รู้และเข้าใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๙๕

ทำความเข้าใจ ภาษาประสบการณ์ภายใน : basic ให้แน่นๆ นะ ให้พูดภาษาประสบการณ์ภายใน อย่างกังวลว่าตอบถูกหรือผิดเพราะ พวกเรากำลังฝึกอยู่ ภาษาที่ได้ยินได้ฟังมาอย่างหนึ่ง ภาษาปรุงแต่ง อย่างหนึ่ง ภาษาประสบการณ์จะพอดีๆ ณ จุดที่เขเป็นสมาธธรรมนั้น ประสบการณ์ภายใน คือ **เห็นอย่างไร ให้ตอบอย่างนั้น** เรากำลังฝึกอยู่ เราไม่ใช่ยอดมนุษย์ จะได้รู้เรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน จะได้ทำความเข้าใจ ภาษาประสบการณ์ภายในจะต้องเห็น ภาษา ปรุงแต่งอีกอย่างหนึ่ง ทรงจำติดสัญญาอีกอย่างหนึ่ง ลูกจะได้ เรียนรู้ไปเรื่อย ๆ ลูกจะค่อยๆ เข้าใจไปเรื่อย ๆ **เห็นไปตามความเป็นจริง และพูดไปตามความเป็นจริงในสิ่งที่ลูกเห็นนะลูก**

ความรู้คู่ความสุข : คุณยายอาจารย์ฯ ท่านตอบประสบการณ์ตาม ภาษาประสบการณ์ภายใน ถ้าเราหยุดนิ่งได้จริง เรื่องแค่นี้เรื่องเล็ก การเรียนต่อไป ปิติ สุข เบิกบาน สนุกสนาน บุญบันเทิง **ความรู้คู่ความสุข** ทำให้ถึงหลวงพ่อดังนั้น basic เพราะว่า basic คือ ทั้งหมดของสิ่งที่จะเรียนรู้ต่อไป เหมือนทุกสิ่งของต้นไม้อยู่ในเมล็ด ค่อยๆ ฝึกกันไป

ค่อยๆ ฝึกไป : ฝึก basic ให้ช้าๆ ชัดๆ ให้เร็วเอง เร็วไปเอง ให้สุข บริสุทธิ์ ใส สบาย ให้เวลาที่เสียไปกับวิธีการที่ถูกต้อง เราเป็นคน ธรรมดาค่อยๆ ฝึกไป ถ้าหยุดนิ่งจริง จะเป็นภาษาประสบการณ์ **เองแล้วจะเปื้อภาษาปรุงแต่ง**

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญภาวนา - " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๙๖

ถ้านั่งกับสุขมันต้องเห็น เหมือนถูกต้อนให้เห็นอย่างเดียว :
(พระลูกชาย: รู้สึกมีความสุข พอมีความสุขก็สว่าง เข้ากลางไปได้ มีฉันทะมากขึ้น นั่งได้ยาวนานมากขึ้น) เออ มีความสุขก็เป็นต่อ แล้ว ลำคัญะตรงนี้ ตรงนี้จะเป็นตัววัด ไม่ใช่ นั่งไปแล้วมีความสุขก็นั่งเป็นทุกข์ก็แย่แล้ว (พระลูกชาย: ผมเริ่มจากย่อ-ขยาย ต่างจากเมื่อก่อนคือมีแต่ภาพ แต่ตอนนี้มีทั้งภาพและความสุขครบ) ดี ถ้านั่งแล้วมีความสุขจะนั่งไปทำไม ต้องมีความสุขขนาดที่อยู่คนเดียวในป่าได้ ซึ่งไม่ใช่ง่ายนะ ขนาดหลายคนยังอยู่ไม่ได้เลย ต้องนั่งในระดับที่ความสุขมาติดเรา นี่เป็นข้อวัดว่าเราทำได้สมบูรณ์ ถ้านั่งจะสุข ถ้าสุขก็จะนั่ง ๒ อย่างนี้คู่กัน พอมีความสุขก็จะมีแสงสว่างก็เห็น มีภาพให้ดู เห็นแล้วก็รู้ ความรู้ก็จะมาติดเรา มันก็จะชัดก็จะตอบตามภาพ ก็จะชัดขึ้นเรื่อย ๆ เป็นไปเอง มันเหมือนช้าแต่ไม่ช้า ลำคัญต้องมีความสุข ผืน ๆ แขน ๆ มันไม่มีความสุข ทำช้า ๆ ให้มันชำนาญ ค่อย ๆ ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ ถ้านั่งกับมีความสุข มันเป็นไปได้ที่เราจะไม่เห็น มันไม่มีทางเลือกอื่นใดเลย เหมือนเราถูกต้อนให้ถึงทางตัน บังคับให้ต้องเห็น จะถูกต้อนให้จนตรอกให้ต้องเห็นอย่างเดียวเลย พอจนมุม อ้า เห็นก็เห็น แต่เราต้องดึงดูตลิ่งนั้นมาด้วยการหยุดนิ่ง

คุณครูไม่ใหญ่

“ ว่างที่รู้และเห็น ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๔๗

ทำถูกจะถูกดูตู่เข้าไป : นิ่งสมบุรณ์ ใจที่มันฟุ้งไปในเรื่องต่างๆ ก็ค่อยๆ ตะล่อมเข้ามาจนมันนิ่งสมบุรณ์ ฝึกให้มันแปะติดให้ได้ เวลาออกไปนอกห้อง แปะติดแล้วทำซ้ำๆ ต้อนใจให้ไปอยู่ในสภาวะที่นิ่งสมบุรณ์ ต้อนให้จนมุม จะได้เข้าไปข้างในได้ ต้องทำตลอดเวลา แต่ให้ทำอย่างถูกหลักวิชา ถ้านิ่งพอจะมีความสุข ถ้านิ่งไม่พอ ไปค้นหุ้ร้งหาความสุขก็ไม่ไ้ ถ้าไปค้นหุ้ร้งทำผิดวิธีก็โดนตีตออกมาก ถ้าทำถูกจะถูกดูตู่เข้าไปรู้ไปเห็น ทำให้ถูกใจ ถ้าไม่ถูกใจจะถูกตีตออกมาก

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญภาวนาด้วยใจ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๙๘

แปะติดตลอดเวลา : (พระลูกชาย: ผมเริ่มจากนั่งๆ พอนั่งก็มี ความสงบ ความสุข ภาพก็เกิด เห็นองค์พระ) องค์พระเอาให้มันคง แปะติดตลอดเวลาทุกกิจกรรม นั่ง นอน ยืน เดิน เห็นดวง เห็น องค์พระ เอาให้ได้นะ แปะติดดี อะไรก็ได้ จะเป็นดวง องค์พระ จุด สว่าง อะไรก็ได้ **รักษาระยะต้องทำทุกวัน มันจะได้ละเอียดตลอด** ไม่ต้องเสียเวลาปรับนาน จะเข้าไปภายในไฉนมันจะ (พระลูกชาย: ใช่ครับ อารมณ์จะเหมือนกันทั้งนอกรอบในรอบครับ) เอ้อ มันจะ เข้าไปเอง ถ้าไม่มีความสุขมันก็เข้าไม่ได้

ใจต้องคิดวนว่าทำยังไงถึงจะได้ : (พระลูกชาย: ใจเย็นไม่พอ จะอดทน กำลังทำให้ได้ครับ) อย่าใช้อารมณ์หนุ่มลิ มันไม่ได้ตั้งใจ ทุกอย่างห rokok ไม่มีอะไรที่ได้ตั้งใจห rokok ไม่มีความสุขเพราะไม่นิ่ง ที่ไม่นิ่งเพราะใจเย็นไม่พอ มันก็สวต่อๆ กันไป ถ้านิ่งมันจะถูก ดึงดูดเข้าไป ความสุข แสงสว่าง ภาพ เห็น และรู้ เป็นขึ้นเป็นตอน ดูธรรมดาๆ นะ ภาษาประสบการณ์มันจะพอดีกับภาพ ถ้าตอบ ขาดหรือตอบเกินแสดงว่านิ่งไม่พอ แต่มันก็มีจุดหนึ่งที่เรานิ่งๆ เข้าไปแล้วประมาท จะปนความคิด จะตอบเกิน overload หรือ ตอบขาดโดยที่เราไม่รู้ตัว ถ้ายังมีปนความคิดโดยไม่รู้ตัว **ใจต้อง คิดวนอยู่อย่างเดียวว่า ทำอย่างไรเราจะได้ คิดวนไปวนมา จะได้ไม่มีความคิดอื่นเข้ามาแทรก ไม่ใช่ไปคิดว่า นั่งไปทำไม**

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒





จะคิดแต่ว่า ทำไมเขาทำได้เราจะทำไม่ได้ ต้องคิดอย่างนี้
คนอย่างเราทำไมจะทำไม่ได้ คิดอยู่แค่นี้ อย่างอื่นไม่คิด ตั้งแต่
ตื่นนอนจนเข้านอน ใจมันจะได้อยู่ภายใน เรื่องอื่นจะได้ไม่เข้า
มาแทรก จะไม่สนใจเรื่องอื่นเลย มันสู้เราไม่ได้หรอก

คุณครูไม่ใหญ่



" บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๑๙๙

เข้าไปเลย ในจุดที่มีความสุข : หลับตา ปล่อยไปเลย อย่างสบายๆ ปล่อยทุกสิ่ง ทั้งทุกอย่าง แล้วนั่งอย่างเดียว นิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ เข้าไปเลย ในจุดที่มีความสุข ให้เกลี้ยงๆ

ขัดเท่าลืมตาเห็น : นั่งกันเป็นยังงี้บ้าง (พระลูกชาย: แปะติดแสงสว่าง องค์พระ) เราต้องมุ่งมั่นในการเข้ากลาง ทำซ้ำๆ ทำ soft soft นุ่มๆ ลี จะลงไปง่าย เห็นองค์พระขัดเท่าลืมตาเห็น อย่างดอกกระดังงาที่เราเห็นวางอยู่บนโต๊ะนี้ เห็นขัดแบบนี้เทียบกับภายใน คือ ๑๐๐ ถ้าเอาแว่นขยายมาส่องก็ขัดยิ่งกว่าลืมตาเห็น ระดับนาโนก็มี ๑๐๐ ใน ๑๐๐ ถ้าดึงดอกกระดังงาออกไปไกลๆ อย่างนี้น้อยกว่าลืมตาเห็น

soft soft : ใครได้ตลอดเวลา ตลอดเวลาเป็นยังงี้ (พระลูกชาย: นึกเมื่อไหร่ก็ได้ทันที ทำ soft soft นุ่มๆ) soft soft นุ่มๆ อย่างนี้มันต้องได้ตลอดรอบแล้ว ความสุขมาติดเรา ถ้านิ่งแน่นต้องมีความสุข ความสว่าง ความบริสุทธิ์ ความมุ่งมั่นในการเข้ากลางมันจะเกิดขึ้นมาเอง ไม่เกิดไม่ได้ มันต้องเป็นอย่างนี้ ผิดจากนี้ไม่ใช่ ที่ไม่ตลอดรอบแปะติดเอาไว้ดี ไม่ว่าจะเป็นดวงหรือองค์พระ

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๐

ความสุขจากสมาธิ : (พระลูกชาย: ผมหนึ่ง ๆ จนเกิดกระแสความสุข และความบริสุทธิ์เร็วแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดหนึ่งจะคงที่) ชัดม้าย (พระลูกชาย: เกือบเท่าลืมตาเห็น ผมยังติดตรงที่ยังไม่ได้ตลอด เวลาเหมือนชายหนุ่มรักหญิงสาว ผมก็พยายามอยู่ แต่ยังไม่ถึงขนาดนั้น) ถ้ามีความสุขจากสมาธิ เรื่องอื่นมันจะไม่เข้ามาแทรกเลย เรา ยังอยู่ในวัยที่แข็งแรง ปลอดภัย พลัดกังวล หลวงพ่อชอบวิเวกนะ เป็นมา ตั้งแต่เด็กแล้ว ไม่ติดอะไร ลูกต้องมุ่งมั่นพยายามทำให้ได้ มีแต่ หยุดนิ่งดีเรื่อยไป เรื่องอื่นไม่มีมาแทรกเลย เป็นไปเอง จะมี **ความสุขจากสมาธิ**

เฉยกับสุข : ดูเฉย ๆ เดี่ยวจะชัดทั้งหมด ชัดเท่ากันทั้งหมด ก็ชัดเท่าลืมตาเห็นแล้วนี่ ๑๐๐% ต่อไปก็ ๒๐๐ ๓๐๐ ๔๐๐ ดูธรรมดา ๆ ลี สงสัยต้องไปเรียนภาษาไทยใหม่แล้ว ดูเฉย ๆ **บอกว่าแต่ก็ไปตัน ดูเฉย ๆ คือการทำใจหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้น** แล้วมันก็จะชัด แสงสว่าง ภาพ ความรู้ อะไรต่าง ๆ ก็จะมาตามลำดับ สรุปอีกทีต้อง **เฉยกับสุข** ต้องให้ความสุขมาติดเรา

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๑

ถ้ามีความสุขมันจะมีฉันตัวเอง : ลูกต้องขวนขวาย ทำให้ ต่อเนื่องสิ ทำตลอดเวลาละ ต้องทำอย่างคุณยายอาจารย์ฯ ท่านทั้งหลายทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ตัดใจออกจากบ้าน ขนาดแม่ว้องให้ หันหน้าเข้าข้างฝา ท่านยังตัดใจออกจากบ้านมาได้ นี่คุณยาย อาจารย์ฯ เล่าให้หลวงพ่อฟัง คือ มีแต่เป้าหมายจะไปตามหาพ่อ ไม่รู้เลยว่าจะไปด้วยวิธีการอย่างไร และไม่รู้เลยว่าใครจะสอน จะได้หรือเปล่านั้นยังไม่รู้ ตอนนั้นยังไม่รู้จักหลวงปู่ มีแต่เป้าหมาย คือจะไปตามหาพ่อ คุณยายอาจารย์ฯ ออกจากบ้านมาโดยยอม ตนเป็นคนรับใช้อยู่ที่บ้านคุณนายเลียบ ซึ่งบ้านนี้เป็นอุปฐาก ของวัดปากน้ำ มารู้ว่าหลวงพ่อดำรงวัดปากน้ำท่านไปนรกสวรรค์ได้ คุณยายอาจารย์ฯ จึงทำงานทุกอย่างเพื่อให้เจ้าของบ้านไว้ใจ จนเจ้าของบ้านมอบกุญแจให้ดูแลหีบสมบัติ แสดงว่าต้องไว้ใจ คุณยายมากในระดับดีเยี่ยมเลย ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้ถือกุญแจ เพราะถ้าไม่อย่างนั้นก็หมดตัวนะ ตอนนั้นคุณยายทองสุขท่าน ยังไม่ได้บวช มาสอนคุณนายเลียบให้นั่งสมาธิ คุณยายทองสุข สอนให้นึกดวง คุณยายก็ต้องไปคอยเอาออกเอาใจคุณยายทองสุข เพื่อจะขอเรียนธรรมะด้วย เจ้าของบ้านก็อนุญาต คุณยายต้อง แอบนั่งสมาธิ ต้องรีบทำงานบ้านทุกอย่างให้เสร็จ เพื่อไม่ให้ใคร มาตำหนิได้ แล้วแบ่งเวลามานั่งสมาธิในห้องพระบ้าง ห้องเก็บ ของบ้าง ต้องคอยแอบ กลัวคนอื่นมาเห็นแล้วจะไปบอกเจ้าของบ้าน หรือกลัวเจ้าของบ้านมาเห็น กลัวเขาเข้าใจผิดว่าแอบมาจับ

“ บ๊วยรักนะ บ๊วยนะ ” ๒





ของเราไม่ต้องแอบนั่งเลย มีที่ให้นั่งอย่างดี จะนั่งตรงไหนก็ได้ ไม่ต้องระแวงว่าใครจะมาเห็น คุณยายอาจารย์ฯ ท่านหลับตาไป ต้องคอยเป็นกังวล ของลูกสัปปายะทุกอย่าง สะดวกสบาย ไม่ต้องกลัวสิ่งสสาราตรัว มี รปภ. มาคอยดูแลให้อีก ลูกต้องพิจารณาให้ดีแล้วละ ลองเทียบกับกันดูกับเรา ข้อแตกต่างระหว่างเรากับท่าน คุณยายอาจารย์ฯ นั่งด้วยความมกัลลกับความกังวล แสดงว่า ใจต้องไม่นิ่ง แต่ขนาดไม่นิ่งของท่านยังดีกว่าพวกเรา คุณยายอาจารย์ฯ สอนตัวเอง ไม่ต้องมีใครมาสอน ลูกต้องสอนตัวเองให้มากนะ แล้ววันที่สมหวังของคุณยายอาจารย์ฯ ก็มาถึง วันนั้นคุณยายทองสุขมาสอน ท่านนั่งบนดาดฟ้ากับเจ้าของบ้าน วันนั้นท่านได้รับอนุญาตจากเจ้าของบ้าน พอนั่งอย่างไม่ต้องวิตกกังวล ไม่ต้องคอยระแวงอีก ใจก็ปล่อยวางได้ ใจหยุดเห็นจุดเล็ก ๆ เฝ้าดวงดาว ใจมีความสุข พอออกมาก็ประคองต่อ เห็นตลอดเวลา เพราะมีความสุข รีบ ๆ ทำงานให้เสร็จ ไม่ให้ใครตำหนิได้ แล้วก็แอบมานั่งสมาธิ มีฉันทะขึ้นมาเองเลย ฉันทะในระดับแอบนั่ง ถ้าลูกไม่ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่งได้เหมือนยายก็ยากที่จะได้ ต้องทำให้ได้อย่างยาย ยายนั่งจนกระทั่งเห็น ๕ กาย สมัยนั้นมีแค่ ๕ กาย คือ มนุษย์ละเอียด ทิพย์พรหม อรูปพรหม และกายธรรม มาบอกกับคุณยายทองสุข “พี่ ๆ ฉันเห็น ๕ กาย ไปหาพ่อได้มัย” คุณยายทองสุขบอกว่า “ได้ ฉันจะสอนให้” และแล้ววันที่คุณยายสมหวังก็มาถึง ท่านเล่าให้หลวงพ่อฟัง ตอนนั้นคุณยายบอกว่า “เห็นชัดมาก ยายเห็นพ่ออยู่ในนรก เพราะดื่มเหล้า ท่านดีใจ สมหวังที่ได้เจอพ่อ แล้วก็ส่งสารพ่อด้วยที่ต้องตกนรก”



๑๕๕ " บำเพ็ญบุญกุศล " ๒





มันก็แปลกนะ เป็นสิ่งที่ต้องศึกษา คือ มีหลาย ๆ อารมณ์ในเวลาเดียวกัน อารมณ์ดีใจที่ได้ไปหาพ่อ อารมณ์เสียใจ สงสารที่พ่อตกนรก ใจก็นิ่งไม่กระเพื่อม ทำยากนะ หลาย ๆ อารมณ์แต่ใจไม่กระเพื่อม หลังจากวันนั้น ก็ไปจากบ้านนี้ พ่อไปช่วยพ่อได้ก็ไปเลย ไม่ได้อธิษฐานว่าจะมาเป็นคนใช้เขา ทำบุญทุกบุญก็ไม่ได้อธิษฐานมาเป็นคนใช้ **เพราะเราไม่ได้มาเพื่อการนี้ไม่ได้มาเพื่อเป็นคนรับใช้** แม้จะทำได้อย่างดีเยี่ยมก็ตาม ที่หลวงพ่อบอกเรื่องคุณยายอาจารย์ฯ มาเล่าให้ฟังเพื่อจะให้เรา คุณยายชวนชวายนโดยที่ไม่ต้องมีใครมาคอยบอก

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ๊วยรักนะคุณแม่ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๒

มีฉันท์เอง : ถ้ามีความสุขมันจะมีฉันท์เอง ถ้าไม่มีฉันท์
อีก ๓ ตัวไม่ต้องพูดถึง ถ้ามีฉันท์จะมีความสุข จดจ่อไม่มีนอก
รอบใน รอบ ช่างสังเกต มันจะมีเอง ถ้ามีความสุข ฉันท์มันจะเกิด
เอง ไม่ต้องให้ใครมาคอยดูว่านั่งมัย จะไม่มีฝากันในรอบนอก รอบ
ก็จะหมดไป เพราะมีความสุข มีฉันท์ มันจะชวนขวายเองเลย

ฐานทัพนุชย์หยาบ : รอคอยละเอียดยของลูก ๆ อยู่ หลวงพ่อมี
ภารกิจเยอะ รอลูกก่อนเดี๋ยวจะสนุกกันใหญ่ ให้เราเกลี้ยง ๆ ภารกิจ
หลวงพ่อก็เยอะ อยากจะแบ่งภาคได้ ลูกทำเฉย ๆ สิ ให้เป็นฐานทัพ
มนุชย์หยาบ ลูกทำฐานทัพนุชย์ให้หนึ่ง ๆ ฐาน ก็คือ ที่รองรับ
เป็นฐานทัพ แต่ไม่ใช่ฐานทัพอเมริกันนะ พอเครื่องบินลงแล้วลุย
กันเลย ลูกทำฐานทัพนุชย์ให้หนึ่ง ๆ แค่นี้ไม่ต้องทำอะไร ช่วยแค่นี้
ได้มัย ช่วยอยู่เฉย ๆ อยู่หนึ่ง ๆ แค่นี้เอง ช่วยได้เยอะเลย ทำหน้าที่
เป็นฐานทัพ พระธรรมกายภายในท่านอยากจะดูเราเข้าไปรู้ไปเห็น
ฐานทัพต้องปรับพื้นให้เรียบ ให้เหมาะสมที่จะรองรับ ก็แค่
ดูเฉย ๆ อย่าไปดัน ดันมันจะแดง ดูมันจะดูด ไปทำผิดวิธี ไปดัน
เดี๋ยวกัโดนยันออกมา โดนดัดออกมา เพราะฉะนั้น ช่วยอยู่เฉย ๆ
ทำแค่นี้ช่วยได้เยอะเลย ยืนก็ยืนเฉย ๆ นั่งก็นั่งเฉย ๆ ไม่ต้องทำ
อะไร ทำแค่นี้เอง

คุณครูไม่ใหญ่



๑๕๖ " บัณฑิตผู้ไม่ประมาท " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๕

ภาคภูมิใจในสิ่งที่มีอยู่ในตัว : นึกถึงพุทธสุภาษิต จงพอใจในสิ่งที่เรามี ภาษาอังกฤษ Be content if what you have. มนุษย์ทุกคนได้ฟังก็ฟังผ่าน ไม่รู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ภาคภูมิใจ มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่รู้ แต่ลูกต้องรู้ เรามีอะไรที่ทำให้เราพึงพอใจ จนกระทั่งไม่อยากจะอะไรอีก เหมือนพระอริยเจ้ามีอุฐบริวาร เพียงอาหารมื้อหนึ่งก็เข้าอยู่ตามลำพัง ท่านพอใจในสิ่งที่ท่านมี ท่านจึงพอใจในการเข้าไปอยู่ในป่า เพราะท่านภาคภูมิใจในสิ่งที่มีอยู่ในตัว จึงไม่แสวงหาสิ่งนอกตัว เพราะสิ่งนอกตัวนั้นไม่มี เมื่อแสวงหาสิ่งนอกตัวไม่มี คน สัตว์ สิ่งของ พอมีแล้วยังมีแต่ปัญหา พอได้มากก็มีแรงกดดัน มีวิบากกรรมอีกใช้ไปข้ามชาติ ตายฟรี แต่สิ่งที่ได้ฟรีไม่เอา มีอยู่ในตัว ลูกมาถึงขนาดนี้ ลูกต้องเข้าใจว่าเราควรมีอะไรที่น่าพึงพอใจ จงพอใจในสิ่งที่เรามี ลูกเข้าใจไหม อะไรที่ทำให้เราพึงพอใจ เอาใจเข้าไปในกลางตัว ให้เข้าไปเรื่อย ๆ ลูกมีสิ่งที่ลูกพอใจ

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญกุศลเถลิง ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๔

อย่ากังวล อย่ากลัว : เราจะต้องเอาชนะความคิดให้ได้ ให้ออก
จากกรอบตรงนี้ หลุดจากกรอบการปรุงแต่ง หลุดออกจาก
ความคิดให้ได้ จากการได้ยินได้ฟัง เราต้องพ้นจากพญามาร
ให้พ้นจากการเป็นทาส ลูกทั้งหมดทำแบบคุณยายอาจารย์ฯ ซิจะ
เพราะท่านไม่รู้อะไรเลย อ่านหนังสือไม่ออก เขียนก็ไม่ได้ ครูคนแรก
ก็ไม่ได้หนังสือคือคุณยายทองสุข อ่านหนังสือไม่ออก เขียนก็ไม่ได้
ทั้งคู่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราไม่จำเป็นต้องรู้อะไร หรือศึกษา
อะไรมาก่อน แล้วอะไรที่ให้คุณยายอาจารย์ฯ ของเราเป็นหนึ่งใน
ไม่มีสอง แล้วอะไรที่ทำให้ท่านเป็นอย่างนั้นได้ ลูกต้องคิด เอาอย่าง
คุณยายลูกจะปลื้ม ลูกยังติดใช้ความคิด กลัว จะติดอย่างนี้
ทั้งนั้นแหละไม่เกินกว่านี้ แต่ถ้าทั้งหมดหลุดได้สนิทจริง ไม่มีความคิด
ปรุงแต่ง มันจะเห็นเองตรงตามความเป็นจริง เพราะสิ่งนี้มีอยู่
ในตัว ถ้าเราหลุดนี้ได้จริงๆ เราจะเป็นของจริง ๆ ไม่กังวลว่า
จะถูกหรือผิด จะเห็นเอง เด็ก ๆ ไม่ได้รู้เรื่องอะไรมาก่อน พอหนึ่ง
หลับตาปุ๊บก็บรรยายได้เลย หนึ่ง ๆ เฉย ๆ น่าสนุก นี่เรายังหลุด
ไม่สนิท มันปนความคิด ยังติดความกังวล ปนหลาย ๆ อย่าง
ไม่อินโนเซ็นท์ ต้องใส ๆ อธิษฐานจิตให้เราได้รับรู้เห็นจริง ถูกต้อง
แม่นยำ ให้พ้นจากกรอบของพญามาร ทำให้ให้ละเอียดเชื่อมกับ
ผู้รู้ภายใน ทำให้ได้อย่างคุณยายนะ **อย่ากังวล อย่ากลัว**

คุณครูไม่ใหญ่



“ บ๊ายบายโลกา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๕

ภาคภูมิใจในสิ่งที่มีอยู่ในตัว : นึกถึงพุทธสุภาษิต จงพอใจในสิ่งที่เรามี ภาษาอังกฤษ Be content if what you have. มนุษย์ทุกคนได้ฟังก็ฟังผ่าน ไม่รู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ภาคภูมิใจ มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่รู้ แต่ลูกต้องรู้ เรามีอะไรที่ทำให้เราพึงพอใจ จนกระทั่งไม่อยากจะอะไรอีก เหมือนพระอริยเจ้ามีอัฐบริขาร เพียงอาหารมื้อหนึ่งก็เข้าอยู่ตามลำพัง ท่านพอใจในสิ่งที่ท่านมี ท่านจึงพอใจในการเข้าไปอยู่ในป่า เพราะท่านภาคภูมิใจในสิ่งที่มีอยู่ในตัว จึงไม่แสวงหาสิ่งนอกตัว เพราะสิ่งนอกตัวนั้นไม่มี เมื่อแสวงหาสิ่งนอกตัวไม่มี คน สัตว์ สิ่งของ พอมีแล้วยังมีแต่ปัญหา พอได้มากก็มีแรงกดดัน มีวิบากกรรมอีกใช้ไปข้ามชาติ ตายฟรี แต่สิ่งที่ได้ฟรีไม่เอา มีอยู่ในตัว ลูกมาถึงขนาดนี้ ลูกต้องเข้าใจว่าเราควรมีอะไรที่น่าพึงพอใจ จงพอใจในสิ่งที่เรามี ลูกเข้าใจไหม อะไรที่ทำให้เราพึงพอใจ เอาใจเข้าไปในกลางตัว ให้เข้าไปเรื่อย ๆ ลูกมีสิ่งที่ลูกพอใจ

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญกุศลเถลิง ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๖

อย่าไปซีเรียส : ให้ทำสบายๆ ยิ่งทำ ยิ่งง่ายๆ อย่าไปซีเรียส อย่าติดนิสัยซีเรียส ถ้าติดนิสัยซีเรียสให้ซีเรียสอย่างฉลาด ประกอบ ด้วยปัญญา ซีเรียสด้วยอารมณ์สบาย จริงจังด้วยความสุข มีปิติ มี สุข เบิกบานทุกขั้นตอน ถ้าเราทำปกติก็เห็นปกติอย่างง่าย ๆ เหมือน เราล้มตาธรรมดาก็เห็นธรรมดา ถ้าเบิกตามันเมื่อยกว่า ถ้าไปเพ่ง นอกจากแก่แล้วยังเมื่อยอีก ดูธรรมดาเดี๋ยวก็เห็น หินว่านิ่งแล้ว ต้องนิ่งกว่าหินอีก เรามีความแข็งแรงจำกัด มีเวลาจำกัด

หยุดนิ่งแน่นให้สนิท : ลูกอยากศึกษาวิชาธรรมกายหรือเปล่าจะ ถ้าอยากศึกษาต้องหยุดนิ่งแน่นให้สนิท ทำแบบคุณยายอาจารย์ฯ นิ่งแน่นมันถึงจะละเอียดได้ จะนิ่งได้ต้องทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ดิ่งเข้ากลาง อย่างนี้ถึงจะได้ ถึงจะนิ่งแน่น ใจหยุดมุ้งที่จะไปรู้เห็น วิชาให้ได้ ฝึกให้เต็มที่เดี๋ยวก็ได้ ลูกยังแข็งแรงอยู่...เดี๋ยวก็ได้

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๗

ทิ้งดิ่งลงไปเลย : นั่งให้นั่งอยู่กลางพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ขอบารมีท่านกลั่นแก้ไขธาตุ ธรรม เห็น จำ คิด รู้ ของเราสะอาด บริสุทธิ์ รู้แจ้งไปตามความเป็นจริง ถูกต้องแม่นยำในการที่จะไป ศึกษาวิชาธรรมกาย ปราบมาร ขอให้มีความบริสุทธิ์บริบูรณ์ ในพรหมจรรย์ ไปทำพระนิพพานให้แจ้ง ตราบถึงที่สุดแห่งธรรม ลูกทิ้งดิ่งลงไปเลย ทำให้ได้ตลอด

นักรบแห่งทศธรรม : ดิ่งเข้ากลาง ขอให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านแก้ไขคุณบุญให้เรามีญาณแม่นยำ เป็นนักรบกองทศธรรม ที่สมบูรณ์ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ดิดไปข้ามชาติเลยนะ ให้มีความแข็งแรง กายหยาบแข็งแกร่ง พร้อมทั้งจะศึกษาวิชาธรรมกาย ปราบมารประหารกิเลสให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

สุขได้ต้องหยุดนิ่งเฉย : นั่งกันดีขึ้นมา (พระลูกชาย: ผมนั่งอย่างมีความสุข เข้าไปได้เรื่อยๆ มีองค์พระผุดซ้อนขึ้นมา องค์พระซ้อนขึ้นมา ผมก็สวมซ้อนความเป็น มีความสุข ความบริสุทธิ์มากขึ้น) ต้องมีความสุข จะสุขได้ต้องหยุดนิ่งเฉย ทำนิ่งๆ ถ้าไม่หยุดนิ่งเฉย จะไม่มีความสุข (พระลูกชาย: ผมเริ่มจากเฉยๆ ก่อน ๕ นาทีก็จะมี กระแสความสุข) ได้อย่างนี้ดีทีเดียว ไม่ต้องวงไม่ต้องวอร์ม หลับตา ปูบเอาให้ได้ความสุขเลย (พระลูกชาย: ครับ เริ่มจากความสุขเล็กๆ แล้วขยายออกเป็นความสุขมากขึ้น) ต้องมีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

“บารมีรัตนคุณ” ๒

๑๖๑





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๘

ความสุขที่เราชอบรับ : พอหลับตาปุ๊บก็ทิ้งเลย ลงไปเลย ลูกต้องให้ได้อย่างนี้นะ เอาแบบหลับตาปุ๊บแล้วมีความสุขเลยนะ เห็นเลย ในท้องมีองค์พระเป็นล้าน เยอะแยะ เลือกดูสักองค์ในท้องนะ ดีเหมือนกัน (พระลูกชาย: ผมไม่รู้ว่าคุณสุขของผมเป็นความสุขหรือเปล่า คือ ยังแยกไม่ออกระหว่างความสบายกับความสุข) ความสุขก็คือ สบายกาย สบายใจ ก็ธรรมดาๆ เริ่มจากโปร่งโล่งเบา สบายก็อีกระดับ จนถึงขั้นสุขที่เราชอบรับ (พระลูกชาย: ความสบายเป็นจุดเริ่มต้นของความสุขใช่หรือเปล่าครับ และความสุขต้องเป็นความสุขที่เราชอบรับใช่หรือเปล่าครับ) ความสบายกาย ก็คือกายสบาย ความสุข คือ ความสุขที่ตัวเองชอบรับ นี่เป็นจุดเริ่มต้นของความสุข โปร่งโล่งเบาสบาย ความสุขเบื้องต้น จนไปถึงความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่มีอยู่ภายใน จะได้ต้องมีความสุข โปร่งโล่งเบาสบายก่อน ความสุขเล็กๆ ขยายไปสู่แหล่งของความสุข (พระลูกชาย: ของผม โปร่งโล่งเบาสบาย หลับตาปุ๊บได้ทันทีเลยครับ ส่วนความสุขภายในอีกประมาณ ๕-๑๐ นาทีครับ) ดีลูก เป็นต่อแล้ว ถ้ามีความสุขตั้งแต่เริ่มต้นก็เป็นต่อแล้ว ลูกต้องมีความสุขตลอดเวลา ถ้ามีความสุขมันต้องได้ตลอด ดูเฉยๆ แล้วก็ดูไปเรื่อย ๆ ถ้าเราดูองค์พระเฉย ๆ องค์พระจะไม่เฉย ถ้าเราดูไม่เฉย องค์พระจะเฉย ๆ ถ้าเฉยจริง ๆ นะ ท่านจะผุดขึ้นมาเป็นสายนับไม่ถ้วนเลย แต่ถ้าเราเห็นองค์พระเฉย ๆ แสดงว่าไม่ดูเฉย ๆ ก็แปลว่าเฉยไม่จริง องค์พระท่านก็เลยเฉย ๆ



“ บำเพ็ญกุศลด้วยใจ ” ๒





ที่องค์พระเจษฎาฯ ก็เพราะยังไม่นิ่ง ลูกอย่าไปเสียตายความทุกข์
ที่อยู่ด้วยกันมานาน ให้ยอมพลัดพราก คนทุกคนอยากมีความสุข
อยากได้ความสุข แสวงหาความสุขกันทั้งนั้น ลูกถึงจุดที่มีความสุขแล้ว
รักษาให้ได้ตลอดดี ถ้าได้ขนาดนี้มันต้องมีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญประโยชน์ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๐๙

ถ้าไม่มีความสุขจะศึกษาวิชาธรรมกายไม่ได้ : จะศึกษาวิชาธรรมกาย ต้องศึกษาอย่างมีความสุข ถ้าไม่มีความสุขศึกษาไม่ได้ ไม่มีวันศึกษาวิชาธรรมกายได้ถ้าไม่มีความสุข จะวันศุกร์ วันจันทร์ วันอาทิตย์ ก็ไม่มีวัน ต้องไปหาวันใหม่ เพราะวิชาธรรมกายเป็นแหล่งของความสุข ถ้าเริ่มต้นไม่มีความสุข ไม่มีทางที่จะศึกษาวิชาธรรมกายได้ ลูกต้องจำให้ตึนะ ต้องมีความสุข เริ่มต้นจากสุขเล็กๆ ไปร่งโล่งเบาสบาย ถ้าไม่มีความสุขศึกษาวิชาธรรมกายไม่ได้ จะไปนรกได้ต้องมีความสุข ถ้าไม่มีความสุขไปนรกไม่ได้ นรกร้อนนะ แต่ต้องไปด้วยความสุข ไปตอนยังมีลมหายใจอยู่ มีความสุข ทุกรอบไปลงนรกได้ ไปอย่างมีความสุข แปลกดี ความสุขในระดับที่ไม่มีช่องว่างให้ออกซิเจนอยู่ สุขในระดับที่ออกซิเจนหยุดทำงานในนรก ก็ไม่รู้เหมือนกันว่านรกมีออกซิเจนหรือเปล่า คือ สุขมากขนาดที่ทำให้ไฟนรกดับ ต้องมีความสุขมากขนาดนี้ ไปตอนยังมีลมหายใจอยู่ ถ้าหมดลมหายใจแล้วอย่าไป จะไปสวรรค์ก็ต้องไปด้วยความสุข ต้องชวนเขาช่วยให้ได้อย่างที่หลวงพ่อสอน ลูกต้องใช้ความแข็งแรงตอนนี้ให้ดีที่สุด เดี่ยวมันผ่านไปเราจะเสียดายนะ

คุณครูไม่ใหญ่



" บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๐

ลุน : ใครลุนบ้าง มีลุนเพราะว่าใจร้อน ลูกก็อย่าใช้อารมณ์วัยรุ่น ให้ใช้อารมณ์คนเฒ่าสิจ๊ะ คือ ใจเย็นๆ ไม่งั้นเดี๋ยวช้า ถ้าอยากได้ เยอะๆ ก็ต้องทำให้ถูกหลักวิชา ลูกไม่ต้องทำอะไรเลย ทำเฉยๆ สบายๆ แบบไฮโซ แบบผู้มีบุญ เรามีบุญนะลูกนะ ไม่อย่างนั้น ไม่ได้มานั่งอย่างนี้หรอก คนมีบุญจะได้อะไรอย่างง่ายๆ เดี่ยวได้ๆ ทำเฉยๆ สบายๆ อย่าไปกดดัน ลูกฟังเฉยๆ ทำใจเย็นๆ นิ่งๆ เฉยๆ ให้ฟังพอใจ ในสิ่งที่เรามีเราเป็น เดี่ยวจะได้เอง เหมือนนก อยู่ในฟองไข่ มันไม่ได้รีบร้อน มันก็ฟังพอใจอย่างนั้น ไม่ได้ดิ้นรน อะไร พอถึงเวลามีความพร้อม มันจะเจาะกระเปาะไข่ออกมาเอง จนอยู่ในรัง และมันก็ฟังพอใจในรังของมัน จนเห็นแม่นกบินไปที่โน่นที่นี้ จนมีวันไหนที่มันรู้สึกอยากจะบิน มันก็กระโดดออกจากรัง มันพอใจอยากจะบินเหมือนแม่ มันก็ลองขยับปีกกระพือปีกอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็หัดกระพือขึ้นเรื่อย ๆ ให้ทำแบบลูกนก ต่อมามันก็บินได้ บินจากต้นไม้ต้นหนึ่งไปอีกต้นหนึ่ง จะเป็นวันมหัศจรรย์ของมันที่มันสามารถบินไปไหนก็ได้ มันจะ alert ที่สุด ตอนนี้นู่น ๆ ยังอยู่ในฟองไข่ เป็นพันธุ์อันตราย แต่อีกหน่อย จะโตเป็นโอปปาดิกะ ตอนนีเราเป็นแค่นี้เราก็กังพอใจแค่นี้ ให้เราทำอย่างสบายๆ ไม่ทรมานทรมาย แม้จะได้ฟังคนอื่นมีประสบการณ์ที่ดี เราก็ดูๆ ไปเท่านั้น เขาทำได้ ก็เพราะเขามีความพร้อม ใจเขาละเอียดแล้ว สักวันหนึ่ง เราก็จะมีความพร้อม และทำได้อย่างเขา

“ บ๊วยี่รุณนุญนุญ ” ๒





พึงพอใจในสภาวะที่เราเห็นอย่างสบายๆ : ทำใจนิ่งๆ เบาๆ
สบายๆ ให้เริ่มจากจุดที่เราสบายที่สุดก่อน ทำตรงนี้ให้คล่อง
เชี่ยวชาญ ชำนาญ ให้พึงพอใจในสภาวะที่เราเห็นอย่างสบายๆ ไม่
ทुरนทुरาย ถึงแม้ว่าวันนี้เรายังมีประสบการณ์ไม่เหมือนคนอื่นเขา
ก็ไม่ใช่ไร มันเป็นเรื่องของเขา แต่ให้เราวางใจตรงจุดที่เราคุ้นก่อน

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญบุญกุศล " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๑

ตลอดเส้นทางมีแต่ง่าย : เริ่มจากจุดที่เราชอบ สบาย มีความสุข ทำตรงนี้ให้คล่องก่อน แบบง่าย ๆ เรียนแบบไฮโซ ต้องง่ายนะลูกนะ ต้องง่าย ๆ สำคัญนะลูกนะ เพราะความจริงเป็นเช่นนั้น และจะง่ายขึ้นไปเรื่อย ๆ เป็นความจริงแท้ ถ้าวันใดมีความยาก ลูกต้องจำนะว่าอย่าไปเสียตาย แม้เราจะเคยละเอียดยากก็ทิ้งไปก่อน ให้เริ่มต้นใหม่อย่างง่าย ๆ สบาย ๆ อย่างมีความสุข ตลอดเส้นทางจะง่าย ๆ ง่ายแสนง่าย ง่ายจนไม่มีอื่นใดอีกแล้ว ไม่มีคำอะไรที่ง่ายกว่าคำนี้ ตลอดเส้นทางการศึกษาวิชาธรรมกาย มีแต่ “ง่าย” ถ้ายากไม่ใช่ การศึกษาวิชาธรรมกายง่ายยิ่งกว่าการศึกษาวิชาใด ๆ ที่เราศึกษามาทั้งหมด แต่เราไปจินตนาการสร้างภาพคิดไปเอง หลอกตัวเอง ูกภาพนี้ลองตามาตลอดเวลว่า การเรียนวิชาธรรมกายมันยาก ไคตร ซึ่งความจริงก็ไม่ใช่เช่นนั้น จึงทำกันแบบยาก ๆ แต่จริง ๆ แล้ว มันง่าย ง่ายแสนง่าย คำนี้เป็นกุญแจสำคัญ (key word) ที่จะไขไปสู่ การศึกษาวิชาธรรมกาย ลูกอย่าลืมนะ นี่คือหัวใจ ต้องจำนะลูกนะ ลูกต้องใช้ตลอดชีวิตนะลูกนะ ง่าย ๆ แบบคนไฮโซ ง่ายบริสุทธิ์ ฟังพอใจ ถ้าลูกไม่ได้ ฟังรู้เลยว่าไม่ใช่ เราทำในระดับ ขัตติยะ ไม่ใช่ศุภร จันทาล

ปล่อยคือ วางใจอย่างสบาย ๆ : หลับตานิ่ง ๆ เบา ๆ สบาย ๆ เห็น จำ คิด รู้ สะอาด บริสุทธิ์ ให้วางใจ นิ่ง ๆ เฉย ๆ อย่าลุ้น ลูกอย่ากด ลูกนัยน์ตา อย่าดัน ให้ปล่อย ปล่อยคือวางใจอย่างสบาย ๆ เฉย ๆ ไม่มีความกดดัน

คุณครูไม่ใหญ่

“ ว่างให้รู้ละลูกนะ ” ๒ (๑๖๗)





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๒

สันนิษฐานวิทยาไม่ใช่วิชาธรรมกาย : ติดตรงไหน (พระลูกชาย: ของผมจะมีช่วงเวลาทำอะไรเสียครับ) ๑๐ นาทีได้มั้ย (พระลูกชาย: นานกว่านั้นครับ) แสดงว่านอกรอบไม่ได้ทำตลอดดี (พระลูกชาย: นอกรอบจะมีช่วงที่ดูภาพครับ และบางช่วงก็ไม่ได้ดูภาพ แต่ก็ยังรู้สึกว่ามีอยู่ แต่ไม่ได้ดูครับ) ก็มองท่านตลอดดี ถ้าเราดูท่าน เดียวท่านก็ดูเรา ทำแบบยาสี ยาสักเสื้อ ชักผ้า ทำความสะอาดใจ ก็อยู่ตรงนี้ตลอด ท่านกลัวอย่างเดียว กลัวตอบหลวงปู่ไม่ได้ใครอีก (พระลูกชาย: ปล่อยสบายไว้รูปแบบ ให้เป็นไปเอง แต่พอจะวาด ภาพก็จะไปเน้น และจะมีปนความคิดบ้างครับ จึงกลับมาทำใหม่) ดีมากที่รู้ตัว อย่าใช้ความคิด ถ้าตอบขาดหรือตอบเกิน แปลว่า ใช้ความคิด ต้องฝึกนะ เดียวจะติดเป็นนิสัย สันนิษฐานวิทยา ไม่ใช่วิชาธรรมกาย **ผู้รู้ก็ไม่ใช่ ไม่เอา มีนะที่ผู้รู้แล้วถูกด้วย แต่จะมีข้อเสียคือ จะไม่รู้แจ้งเห็นจริง อย่างถามว่าห้องนั้น มีใครอยู่บ้าง ถ้าเดาก็มีสิทธิ์ถูกได้ แต่ไม่ใช่ อย่ายินดีแม้เดาถูก** ผู้เรามองทะลุไปเลยดีกว่า มันต้องมั่นใจ หายสงสัย เราจะปิติและภาคภูมิใจ ถ้าใครอยู่ใกล้เรา ให้เขาหายสงสัย หลวงพ่อชอบรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอด ต้องสร้างนิสัยให้รู้แจ้งเห็นแจ้ง อย่าให้มีความคิดปน พอปนความคิดก็ให้กลับมาเหลาใจใหม่ ที่พูดนี้ก็เพื่อให้เรา ทบทวนตัวเรา ให้สังเกตตัวเราว่าได้ทำตลอดเวลามั้ย ใครต่อการ ศึกษาวิชาธรรมกายจริงหรือเปล่า เรารักวิชาธรรมกายจริงมั้ย



๑๖๘ " บัณฑิตผู้ไม่ประมาท " ๒





เราอยากเป็นนักรบที่แท้จริงหรือเปล่า (พระลูกชาย: อยากรับ)
ถ้าอยากมันต้องได้ดี ปล่อยไปอย่างสบายๆ เริ่มต้นตรงจุดที่ง่าย
ที่ชอบก่อน จะมีความสุข มีอิสระไปเอง นิ่งๆ นุ่มๆ soft soft
เกลี้ยงๆ ชัดขึ้นมาเอง มีความสุข จะเร็วแรงขึ้นไปเอง

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๓

เร่งแบบไฮโซ ต้องมีความสุขเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ : หยุดนิ่งอย่างเดียว
สบาย เดี่ยวก็คล่อง อะไรจะง่ายไปกว่านี้ไม่มี เริ่มจากจุดที่ง่าย
ไปสู่จุดที่ง่ายกว่า จนไปสู่จุดที่ง่ายที่สุด หยุดนิ่งง่ายที่สุด อย่าเร่ง
อย่างผิดวิธี ถ้าเร่งอย่างผิดวิธีจะทำไมได้ ถ้าถูกวิธีหยุดสนิทนาที่
นี้ก็ได้เลย ถ้าผิดวิธีก็ชาติหน้า ถ้าเร่งแบบไฮโซมันต้องมีความสุข
เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ถ้าสุขลดลงก็ไม่ใช่ ยิ่งเรียนยิ่งต้องกว้าง ถ้าแคบลง
ก็ไม่ใช่ ต้องตกสู่ญานาค ไร้แรงโน้มถ่วง ไร้น้ำหนัก ไม่มีขอบเขต
ต้องฝึกเอง เหมือนเอาแก๊สเปลี่ยนเป็นของเหลว แล้วเปลี่ยน
ของเหลวเป็นของแข็ง แล้วเปลี่ยนกลับไปกลับมาได้อย่างคล่อง
(พระลูกชาย: ทุกคนมีสิทธิ์เข้าถึงพระธรรมกายหมดเลย แต่มีระยะเวลา
เวลาสั้นยาวต่างกัน เรามีวิธีการที่จะย่นระยะเวลาให้เร็วขึ้นไหมครับ)
มี “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” ไม่มีระหว่างทาง ระหว่างทาง คือไม่รู้วิธีการ
รู้วิธีการและทำถูกวิธีก็จะเร็ว รู้วิธีการแต่ทำไมถูกวิธีก็จะช้า
ต้องมีความเพียร ที่ไม่พร้อมเพราะทำไมถูกวิธีการ ส่วนมากจะ
หนักไป ๒ อย่าง คือ ฟุ้งและลุ่ม พอหมดฟุ้งก็ลุ่ม แต่เป็นลุ่มสีขาว
คือ อยากได้สิ่งดี ๆ เหมือนเอาไข่นกมา แล้วเอาค้อนเคาะก็กลายเป็นไข่เขียว ถ้าใจเย็น ๆ ลูกหยุดวันนี้ได้พรวดเดียวเลย ทำธรรมดา ๆ
เหมือนลูกดูธรรมดา หลักมีอยู่แค่นี้ แต่ลูกทำอย่างไม่ธรรมดา
ต้องดูอย่างนั้นอย่างนี้ก็เลยยาก ดูเด็ก ๆ ไม่เห็นจะต้องทำอะไรเลย



“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒





เส้นทางสายกลางต้องง่ายเพิ่มขึ้น : ให้เราเริ่มจากจุดที่เราทำได้
อย่างง่าย ๆ สบาย ๆ ก่อน ต้องจำตงนี้ละลูกนะ ว่าให้เริ่มจากจุดที่
ง่ายและสบายก่อน จากง่ายคำเดียว ก็จะเป็นง่าย ๆ และง่ายแสนง่าย
ต้องไม่มีการกดดัน ไม่มีการลุ้น เดี่ยวมันจะเสียเวลา ให้ทำ
อย่างง่าย ๆ นะลูกนะ จะได้เข้าถึงกันเร็ว ๆ เส้นทางสายกลาง
ต้องง่ายเพิ่มขึ้น สุขเพิ่มขึ้น ไม่สุขไม่ทุกข์ก็ยังไม่ใช่ แต่ก็ยังดีกว่า
ทุกข์อย่างเดียว ให้ทำไปเดี๋ยวกี้ได้

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญผลตามสมควร ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๔

วิชาธรรมกาย : วิชา คือ ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้ง เห็นเรื่องราวที่ทำให้เรามีความทุกข์ทรมาน และรู้วิธีการแก้ไข เห็นเรื่องราวที่สรรพสัตว์และสรรพสิ่งถูกบังคับบัญชาอยู่ สิ่งนั้นคือ อะไร และเขาทำไปทำไม ทำเมื่อไหร่ ทำไมต้องทำกับเรา ทำไมเราต้อง ทำอย่างนั้น และให้พ้นจากการเป็นป่าวเป็นทาสของเขา เห็นเขาได้ ต้องเห็นเราก่อน คือเห็นพระ เห็นโครงสร้างเราก่อน การปลดปล่อย ตัวเองให้เป็นอิสระภาพต่อการบังคับบัญชาของเขาและคนอื่น แล้วเราจะมีความสุขนิรันดร์อย่างสมบูรณ์ เป็นความสุขที่ไร้ขอบเขต ซึ่งยังไม่มีใครเลยที่มีความสุขนิรันดร์ แม้แต่ชาวสวรรค์ พรหม อรูปพรหม มีความสุขมากกว่ามนุษย์ แต่ก็มีขอบเขต เราจะรู้เห็น ได้อย่างไร ก็ต้องหยุดนิ่ง เพื่อไปช้อนกับผู้ที่รู้เห็นมากกว่าเรา ฝึกตรึงนี้ให้ได้ก่อน เพื่อเราจะารู้แจ้งเห็นแจ้ง

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๕

ให้ตั้งใจพอดีๆ : ลุ่มไปทำไม ตั้งใจมากทำไม ให้ตั้งใจพอดีๆ สักจะมันจะได้ดี สามารถทำได้ แต่ทุกคนต้องมีความละเอียดเท่ากัน เพราะว่าเราต้องเท่าเทียมกันทั้งทีม แล้วก็ไปด้วยกัน ทั้งห้องก็จะเห็นได้

ถ้าหยุดได้ก็ครอบคลุมหมด : ภาษาประสบการณ์ภายในจะพอดีๆ ไม่ขาดไม่เกิน จะไม่มีจินตนาการปรุงแต่ง จะพอดีๆ แม้ผู้ที่ไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แต่ก็กลายเป็นผู้รู้ดี เหมือนคนๆ หนึ่งที่ถือธงรบมาจากนครชัยศรี แล้วมาปักธงรบ จนมาเป็นหนึ่งไม่มีสองเหมือนคุณยายอาจารย์ฯ ขนาดผู้รู้เรียนจบปริญญา ยังเทียบไม่ได้เลย แปลว่า ถ้าหยุดได้ก็ครอบคลุมหมดแล้ว ตอนนี้อยู่หยุดได้มาระดับหนึ่งแล้ว หยุดควบคุมมันให้ได้ หยุดในหยุด เหลือหยุดอย่างเดียว

เส้นทางสายกลางต้องมีความสุข : เห็นดวงหรือองค์พระเป็นช่วงๆ ได้ก็ต้องเห็นตลอดเวลาได้ เพราะเห็นแล้วมันขึ้นอยู่กับเรา ทำตลอดเวลาหรือเปล่า เหมือนเราหายใจตลอดเวลา ถ้าเห็นเป็นช่วงๆ ได้ ก็เห็นตลอดเวลาได้ เพราะมันก็อันเดียวกัน มันต่างกันตรงไม่เข้าใจ เพราะมันเห็นแล้ว แค่อยាយเวลาให้ได้ ๒๔ ชั่วโมง ต้องจำนะลูกนะ เส้นทางสายกลางต้องมีความสุข สงบ สบาย

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๒





มีความสุขตลอด อย่าไปลื้น อย่าตั้งใจมากไป ตั้งใจแค่นี้เดียว
ก็ไม่ได้ใจต้องนุ่มนวล เบา สบาย ฝึกให้เป็นนิสัยตลอดเวลาเลยนะ
ลูกนะ ให้ใจใส บริสุทธิ์ ง่าย ๆ สบาย มันคง ใจต้องบริสุทธิ์ ตั้งมั่น
มันคงให้ปล่อยวาง ทำใจนิ่ง ๆ อย่างเดียว ไม่ดัน ไม่ลื้น ถ้าลื้นแล้ว
จะช้า วางใจเบา ๆ เดี่ยวก็เป็นเอง

คุณครูไม่ใหญ่



" บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๖

“ปล่อยวาง” คือ หยุดนิ่งไปตรงกลาง : ให้ทุกคนนั่งหลับตา เบาๆ สบายๆ หยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง กลางของกลาง อย่าตั้งใจมากเกินไปนะจะทำให้สบายๆ สบายใหม่ ให้นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ที่ศูนย์กลางกาย ทำได้ไหม อย่าตั้งใจมากเกินไป อย่าดันลงไป ให้แต่ละใจเบาๆ ให้เราปล่อยวางลงไปตรงกลาง **“ปล่อย”** ไม่ใช่เอาตัวกระโดดลงไป หรือดันเข้าไป **“ปล่อยวาง” คือ หยุดนิ่งไปตรงกลาง เบาๆ สบายๆ ง่ายๆ สบายๆ** วันนี้เป็นวันพระใหญ่ นึกอธิษฐานขอให้ท่านคุณบุญให้แก่พวกเรา ขอให้ท่านช่วยกลั่นธาตุ ธรรม เห็น จำ คิด รู้ ของเราให้บริสุทธิ์ สะอาด หหมดจด ปราศจากมลทิน ไม่แฉลบ ขอให้เราเห็นธรรมะได้อย่างถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริง อย่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง แล้วนึกวางใจเบาๆ อย่าลืมนะ มองดูที่กลางท่าน พร้อมกับสภาวะธรรมที่เราทำได้อย่างสบายๆ จะเห็นดวงหรือองค์พระ ทำอย่างสบายๆ อย่าลืมนะ ให้ง่ายๆ สบายๆ

ตลอดเวลาอย่างมีความสุข : นิ่งขึ้นมั๊ย? (พระลูกชาย: นิ่งขึ้นครับ ในรอบจะได้อารมณ์เฉยกับสุข แล้วก็ประกอบออกมาทำนอกรอบต่อ และตั้งใจว่าจะฟังฝ่าผนังห้องทิ้งไป แล้วทำตลอดเวลา ๒๔ น. มีฉันทะ เปะติดดวงและองค์พระตลอดครับ) ต้องทำตลอด ๒๔ น. ทำอย่างมีความสุข ต้องนิ่งมันจะมีความสุข ถ้าสุขก่อนนึ่งก็แค่เบากายเบาใจ วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตา ถ้าเลยเอกัคคตาก็สุขยิ่งๆ ขึ้นไป ทำ soft soft สิ ทำกันได้มั๊ย? ถ้ามีความสุขจริงๆ จะไม่ดัน ถ้าเฉยจริงๆ ต้องมีความสุข ความสุขจะทำให้ชวนชวายเป็นไปเองเลย

คุณครูไม่ใหญ่

“บ่อที่รู้และเข้าใจ” ๒

๑๗๕





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๗

Exercise : ช่วยกันจัดกิจกรรม Exercise ให้เหงื่อมันออก ขั้บของเสียออก ให้เลือดลมมันเดิน เพราะเรานั่งนานๆ เลือดลมมันไม่เดิน เส้นติด เส้นยึด เอ็นเคร่ง ลมมันอัน มันหยาบเราออกกำลังกายให้เหงื่อออก พอเลือดลมมันเดิน ลมก็จะเอื่อยด ใจก็จะเอื่อยด มันสัมพันธ์กันนะ มันมีผลถึงกัน มันก็จะเห็นง่าย ถ้าเลือดลมไม่เดิน ลมก็หยาบ ใจก็หยาบให้ประมาณในความสบาย อย่างนอนๆ ก็สบายดี แต่ร่างกายพอไม่ได้ใช้งาน มันก็นึกว่าเราไม่ใช้ มันก็เลยไม่ให้ใช้ซะเลย มันสบายเกินไป ตอนแรกหลวงพ่อก็ไม่เข้าใจคำนี้ ว่าให้ประมาณในความสบายเป็นยังไง ก็นึกว่าต้องไปนอน เพราะฉะนั้น ช่วยกันจัดกิจกรรมตรงนี้ สำคัญนะจะอย่างยายท่านกระฉับกระเฉง แข็งแรง หลวงพ่อไม่เข้าใจ กลัวยายจะหยาบ ยายบอกว่า “พอยายนั่ง ยายก็ทั้งหมดเลย เพราะยายทำงานช้านานแล้ว”

ตั้งแต่มีดจนถึงที่สุดแห่งธรรมจะใช้ความคิดไม่ได้เลย : มีความคิดไม่ได้ ถ้ามีความคิดนิดเดียวไม่ได้เรื่องแล้ว แสดงว่าตั้งแต่มีดจนถึงที่สุดแห่งธรรม จะใช้ความคิดไม่ได้เลย ต้องทิ้งทุกอย่างวางทุกสิ่ง คือ ไม่ปนความคิด มันตรงนี้นิดเดียว มันเป็นเส้นผมบังภูเขา แค่นี้ตรงนี้นิดเดียว

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๘

ตามใจท่านไปก่อน : ใครแค่หลับตาก็เข้าไปสู่ภายในได้เลยบ้าง? เอนาทีเดียวให้เข้าไปสู่ภายในเลย ให้สังเกต อย่าให้มีเครื่องเหนี่ยวรั้งตามใจท่านสิ ใหม่ ๆ ก็ตามใจท่านไปก่อน ถ้าตามใจท่าน ท่านก็ตามใจเรา ให้ทำแบบเด็กๆ เข้ากลางได้อย่างง่ายๆ อย่าไปดันดีลูกติดตั้งใจมากเกินไปนิดหนึ่ง อย่าไปคาดหวัง ต้องแก้ไขนะลูกนะ ทำอย่างสบายๆ ให้ปรือๆ ตา ทำอย่างพระอาจารย์รูปหนึ่งสลิ้มตาทำ ตามองดูพื้น ตาของฉันไม่เกี่ยวกับใคร ตามองดูพื้นแต่ข้างในดูพระ

ผู้มีความเพียรย่อมนมปรารถนา : (พระลูกชาย: ลูกทำความเพียรตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอนก็จะดูองค์พระ จนกระทั่งเข้านอน เวลานอนก็จะนอนอยู่กลางองค์พระ พอมาในรอบลูกจะเข้าดวงในดวงองค์พระในองค์พระเข้าไปเรื่อย ๆ เป็นไปเองเลย) ผู้มีความเพียรย่อมนมปรารถนา **ไม่พันความเพียรกับสังเกต** เพียรต่อไปนะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๑๙

ดูแบบไร้อารมณ์ : นั่งอึดอัดก็ไปเดินไต่เต้าบ้างไม่เป็นไร แต่พรรษานี้เรารู้แล้ว ไม่เหมือนพรรษาที่ผ่านมา เพราะเราได้ผ่านมาหมดแล้ว เหมือนตีชายแดนผ่านหมดแล้ว กำลังจะเข้าสู่เขตพระนคร เราผ่านฟุ้งหยาบมาแล้ว เพราะถ้ามีฟุ้งมันเห็นดวงไม่ได้หรอก เหลือแต่ฟุ้งละเอียด คือ ปนความคิดโดยไม่รู้ตัว ให้ลองไปสังเกตดูว่าเราคิดอะไร ต้องดูให้ออก ก็แค่ดูเฉยๆ ช่วยดูเฉยๆ ไม่ได้หรือ ดูแบบไร้อารมณ์นะ ไร้อารมณ์ปรุงแต่ง เหมือนหุ่น เข้าใจมั๊ย? รางวัลที่ได้รับของหุ่น ก็คือ ความสุข ความบริสุทธิ์ เป็นปิติหล่อเลี้ยงใจ

รบกัณด้วยใจที่เบิกบาน : ทำซ้ำๆๆๆ มันสู้เราไม่ได้หรอก อะไรก็สู้ความเพียรไม่ได้ ขยัน มุ่งมั่น ความเพียรเอาชนะได้แต่ความขี้เกียจ เอาให้ได้ ลุยให้สะบัดหันเหลัก อย่าลืมนะ แต่ตอนนี้เราก็เบิกบาน ๙๙.๙๙% แล้ว ต้องเบิกบาน ๑๐๐ ใน ๑๐๐ ๑๐๐ ใน ๑๐๐ ในตำแหน่งเดียวกัน ใจต้องไม่มีอย่างอื่นเลย ต้องเป็นใจเดียวกัน ความละเอียดเดียวกัน ตำแหน่งเดียวกัน ตอนนี้ใจยังไม่อยู่ในตำแหน่งเดียวกัน

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๒๐

จักรพรรดิแห่งความนิ่ง : (พระลูกชาย: ผมผ่านดวงผ่านกาย
ทำความละเอียดไปจนถึงจุดที่พร้อม ดูธรรมดา ๆ เหมือนดูก้อนหิน
ภาพจะค่อย ๆ ชัด มีความใสสว่าง) เอาแบบชัดเลยไม่ได้หรือ?
(พระลูกชาย: ครับ แต่พอชัดแล้วยังต้องนิ่งต่อไปอีก) ใช่ ถูกต้อง
ชัดแล้วยังต้องนิ่งต่อไปอีก นิ่งให้ได้ตลอดเลย ต้องนิ่งไปตลอดเส้นทาง
จนถึงที่สุดแห่งธรรม เราต้องเป็นมหาเศรษฐีแห่งความนิ่ง
บรมเศรษฐีแห่งความนิ่ง เหมือนเราเป็นเจ้าของ statement
ของความนิ่ง สะสมแต่ความนิ่ง รวยความนิ่ง เปิดดูมีล้านนิ่ง
Billion of Billion นิ่ง เป็นจักรพรรดิแห่งความนิ่ง แต่เดิมเรา
เป็นวนิพก เป็นมหาทุคตะแห่งความนิ่ง คือ นิ่งน้อย เรารวยใน
ความไม่มีอะไร มันดินะ ดีมากเลย จักรพรรดิแห่งความไม่มี
ไม่มีอะไรติดข้องในใจ หลวงพ่อรอคอยวันเวลานี้ ความละเอียด
เดียวกัน ตำแหน่งเดียวกัน ใจซ้อนกัน ใจเดียวกัน คือ เมื่อเรา
เป็นจักรพรรดิแห่งความไม่มี จักรพรรดิเฉย ๆ จักรพรรดิแห่ง
ความนิ่ง เหมือนพระเจ้าจักรพรรดิที่ครอบครองทวีปทั้ง ๔
เราก็กครอบครองทวีปทั้ง ๔ ให้นิ่ง ทวีปเห็น ทวีปจำ ทวีปคิด
ทวีปรู้

คุณครูไม่ใหญ่

“ ว่างให้รู้และรู้แล้ว ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๒๑

เดินตามรอยเท้าคุณยายฯ : ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ต้องไม่ติดอะไรเลย เหมือนคุณยายฯ เมื่อหันหลังออกจากบ้านก็มุ่งหน้าแนวแน่ไปวัดปากน้ำ เพื่อจะไปตามหาพ่อ ที่ดินก็ยกให้พระน้องชายทองหยองก็ยกให้น้องหมด เพราะว่าที่บ้านก็ถือว่าสะดวกสบายพอสมควร ในฐานะของชาวเกษตรกร ไม่มีหนี้สามารถอยู่ได้ด้วยตนเอง แต่เมื่อออกจากบ้านมาอยู่วัดปากน้ำ ท่านลำบากกว่าเราก็คือ ยายต้องยอมตนไปเป็นคนรับใช้ คนที่เป็นอิสราฟ แต่ยอมตนเป็นคนรับใช้ เพื่อจะได้ไปศึกษาวิชาธรรมกาย เพื่อไปตามหาพ่อ มันไม่ใช่เรื่องง่าย และเวลาท่านอยู่ที่ไหนก็เป็นที่รักและห่วงแหนของทีนนั่น ทั้งภายในก็ต้องเอาอย่างคุณยายฯ ท่านมีกิจวัตรปฏิบัติที่งดงามไม่เคยมีข้ออ้าง ข้อแม้ และเงื่อนไขกับหลวงปู่เลย เป็นที่รักเคารพของเพื่อนสหธรรมิกและผู้ประพาสดีพรหมจรรย์ในโรงงานทำวิชา มักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลี หนักในธรรมตลอด เป็นอยู่ด้วยตนเอง ไม่ว่าใครจะกล่าวร้ายหรือว่าร้ายท่าน ท่านก็จะเฉยๆ ซึ่งที่ท่านเล่าให้ฟังและหลวงปู่ก็เห็นเอง ท่านก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะฉะนั้นให้เดินตามรอยเท้ายายให้ดูแบบอย่างคุณยายฯ และจะได้ฝึกตัวเรา เรื่องหยาบๆ ต้องให้ลงตัว เพื่อจะได้ไม่มีการกระทบกระทั่งกัน เพราะการกระทบกระทั่งทำให้ใจฟุ้ง ขุ่นมัว



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติธรรม จะทำให้ช้า เมื่อกระทบกระทั่งกัน
จะต้องใช้เวลาในการเคลียร์ออกจากใจ กว่าจะสลัดไปได้ หยาบก็
สุดเฉียบ คือ ทุกอย่างต้องลงตัว ต้องละทุกสิ่งเลย ปรับให้เข้ากัน
ถ้าหยาบดีเดี่ยวละเอียดก็ดี มันจะไม่ฟุ้งจะเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกัน ลุยเลย ตั้งใจนั่งกันให้ดีนะลูกนะ หลับตาเลยลูกหลับตา

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒







สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๒๓

ขัดเท่าลืมตาเห็นก็ง่าย : ถ้าจุดเล็กใสขัดเท่าลืมตาเห็นก็ง่ายแล้ว เหมือนดวงดาว มันก็ง่ายแล้ว ทำซ้ำๆ หมั่นรอบ แสนรอบ ล้วนรอบ ลูกต้องเอาให้ขัดเท่ากับลืมตาเห็นเป็นอย่างน้อย **ถ้ามีความสุข ภาพจะเป็นผลพลอยดีผลพลอยได้** (พระลูกชาย: พอหลวงพ่อบอกให้พิตร่างกายก็นั่งดีขึ้น เลือดลมเดินดี) เออ มันต้อง พิต & เฟิร์ม ให้เส้นมันยืด ติดนิดๆ หน่อยๆ ต้องรีบแก้

คำว่า “ไม่ได้” ไม่มีในใจหลวงพ่อเลย : คำว่า “ไม่ได้” ไม่มีในใจของหลวงพ่อเลย ลูกต้องทำให้ได้ แต่ต้องขวนขวาย เพราะหลวงพ่ออายุมากแล้ว

พูดตามภาพ ภาพก็จะชัดขึ้น : ลูกต้องพูดตามภาพ เพราะเราเรียนด้วยภาพ คำพูดเป็นแค่เครื่องมือที่สื่อให้หลวงพ่อรู้อาภาพมันเป็นอย่างไร หลักคือภาพ ถ้าเราพูดมากกว่าหรือน้อยกว่าภาพ ภาพมันก็จะไม่ชัด แต่ถ้าเราพูดตามภาพ ภาพก็จะชัดขึ้น ภาพก็จะต่อภาพ เหมือนเราดูภาพยนตร์ ตอนนี้เรากำลังฝึกตัดต่อ พอเราต่อได้จนจบเรื่องก็ดูปรี๊ดเดียว ตัดต่อคล่องแล้ว

คุณครูไม่ใหญ่

“บ่แพ้กิเลสเลยนะ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๒๔

มีความสุขอย่าง Hi-So : นั่งกันดีขึ้นมั๊ย? (พระลูกชาย: ดีขึ้นครับ ทำความเพียร ขวนขวายกัน นั่งมากขึ้นกันทุกรูปครับ) แล้วเมื่อไร จะได้กันสักที เราไม่ได้ใช้เวลาฟรีๆ นะ คือ เวลาทุกๆ นาทีต้องใช้บุญ ถ้าไม่มีบุญก็ไม่มีสิทธิ์ได้ใช้เวลา อย่าปล่อยเวลาให้หมดไปฟรีๆ นะ ใครเท่าลืมหัดเห็นตลอดเวลาบ้าง เห็นตลอดเลยนะ ความจริงน่าจะชัดเท่าลืมหัดเห็นแล้วนะ ในเมื่อเราผ่านพ้นมาแล้ว ก็เหลือตั้งใจมากไปนิด (พระลูกชาย: มีบางช่วงก็เท่าลืมหัดเห็นครับ แต่นานๆ สักครั้ง ๒ วันครั้งครับ) แล้วจำวิธีการได้หมดมั๊ย? (พระลูกชาย: จำได้ครับ ทำสบายๆ วันไหนที่ได้ก็จะสังเกตว่าจะมีอาการสบายตั้งแต่รอบรอบ พอมาในรอบแค่หลับตาไม่นาน ๕-๑๐ นาที ก็มีความสุข เข้าไปสู่ภายในได้ครับ) ลูกสังเกตหรือเปล่าจะว่า ทำอย่างไร สังเกตมั๊ยว่า ทำไม่ได้ ทำไม่ได้ (พระลูกชาย: สังเกตครับ จะฝึกให้ได้ทุกรอบครับ) ลูกสังเกตสิ วันไหนที่ลูกทำได้แสดงว่าใจอยู่ในบุญในทุกศัล อารมณ์เดียว อารมณ์สบาย ใจมีความสุข พอมาในรอบก็เข้าไปได้ง่ายๆ ก็นั่งกันดีนี้ เดียวก็ชัดเท่าลืมหัดเห็น (พระลูกชาย: ของผมยังไม่ชัดก็ดูไปเรื่อย ๆ อย่างมีความสุข) ทำอย่าง Hi-So ตลอดเส้นทาง ทำอย่าง Hi-So ทำอย่าง Lo-So ไม่ได้ ทำสบายๆ มีความสุขอย่าง Hi-So Hi-So ไปลึ้นไปเด่นไม่ได้เลย



" บำเพ็ญบุญอย่างเต็มที่ " ๒





ดวงบุญ : เรามีบุญ เพราะเรารู้ว่าเรากำลังจะรู้ บางคนนึกว่าตัวเอง
รู้แล้วแต่ความจริงไม่รู้ บางคนยังไม่รู้เลยว่าตัวเองยังไม่รู้ แต่เรารู้ว่า
เรากำลังจะรู้ ลูกเป็นผู้มีบุญมาก รู้ตัวบ้างมั๊ยว่ามีบุญมาก เรายังไม่
เห็นดวงบุญ ถ้าเห็นดวงบุญจะรู้ว่าลูกมีบุญมาก ถ้าไม่คิดไม่แปลก
ยอม ๆ ได้กันสักที จะได้ไปรู้ไปเห็นกัน

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญบุญแล้ว ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๒๕

โลกและจักรวาลอยู่ในมือเรา : ถ้าเราารู้ เตี้ยจะสุขขึ้นไปเรื่อย ๆ ใจมันนิ่ง มันบริสุทธิ์ขึ้นไปเรื่อย ๆ (พระลูกชาย: กำลังฝึกให้หนึ่งยิ่ง ๆ ขึ้นไปครับ) มันฝึกไป ประกอบความเพียร ถ้ารักตัวเองก็มัน ฝึกฝนให้หยุดนิ่งให้สมบูรณ์ (พระลูกชาย: ครับ ผมรักตัวเองครับ ก็จะแปะติดดวง องค์พระ ประคองความสุข ตั้งแต่ในรอบมานอกรอบ ดูดวง ดูองค์พระ ดูดวงสลัของค์พระ ดูองค์พระขยายออก ครอบครอง ความสุขครับ) สาธุ มีความสุขก็เป็นต่อแล้ว ครอบครองไม่ได้ อย่าง สมบูรณ์ ก็ฝึก ๆ ไป ทำอย่างมีความสุข นิ่งก็ต้องมีความสุข ถ้าไม่มีความสุขก็จะเบื่อ ต้องจับให้ได้ความสุข ก็นิ่งกันดีทุกรูปเลยนี้ น่าจะได้แล้วนะ ถ้านิ่งนะ โลกและจักรวาลอยู่ในมือเราเหมือน มีความนิ่งอยู่เต็มในอวกาศ แล้วเราครอบครองความนิ่ง ได้อยู่ในกำมือเรา ถ้าผ่านศูนย์กลางกายได้ โลกและจักรวาล ก็อยู่ในสายตา

คุณครูไม่ใหญ่



" บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๒๖

นิกนิมิตเพื่อเป็นเครื่องผูกใจเอาไว้ไม่ให้ไปคิดเรื่องอื่น : ก็ฝึกไป
เอาให้ได้ตลอด ชัดๆๆ ขึ้นไปเรื่อย ๆ (พระลูกชาย: ลูกเมื่อก่อนจะ
อยู่นิ่ง ๆ เฉย ๆ ไม่นึกอะไร เพราะถ้านึกนิมิต จะรู้สึกว่าจะต้องใช้กำลัง
ในการดูภาพ ทำให้ไม่มีความสุข) ก็ได้ทั้งสองวิธีนั้นแหละ ถ้านิ่ง ๆ
เฉย ๆ พอถูกส่วนก็ถูกดูดเข้าไปสู่ภายใน ก็เห็นได้เหมือนกัน
แต่จะได้ต้องปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างได้จริงๆ แค่วางใจนิ่ง ๆ
เฉย ๆ ก็ถูกดูดเข้าไป แต่ถ้ายังปล่อยวางไม่หมดก็ต้องนิกนิมิต
เพื่อเป็นเครื่องผูกใจเอาไว้ไม่ให้ไปคิดเรื่องอื่น พอถูกส่วนก็ถูก
ดูดเข้าไปได้เหมือนกัน ก็จะเห็นไปตามความเป็นจริง แต่ถ้าทิ้ง
ทุกสิ่งทุกอย่างได้จริงๆ หลับตาก็ดูดเข้าไปได้เลย นิ่งกับสุขต้อง
อยู่คู่กัน ที่ไม่สุขก็เพราะเรายังไม่นิ่ง หรือกำลังจะนิ่ง อย่างพุทธพจน์
“นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ สุขอื่นนอกจากใจหยุดนิ่งไม่มี” หลวงปู่ฯ
ท่านก็สรุปว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” ต้องอยู่คู่กัน มาพร้อมกัน นิ่งกับสุข
ถ้าหยุดก็จะเห็น วันนี้ก็ชัดแล้ว มีให้เราดู หลับตาแล้วเหมือนลืมตา
หลับตาแล้วไม่มีดี แม้ลืมตาก็ไม่มีความรู้สึกที่เราหลับตาหรือลืมตา
จะมีสักกี่คนบนโลกที่ทำได้ หลับตาก็เห็น ลืมตาก็เห็น ชีวิตก็
สมบูรณ์ ถ้านิ่งจะปฏิเสธการเห็นก็ไม่ได้ จะไม่อยากเห็นก็ไม่ได้
ภาพภายในก็จะมาให้เห็น ก็เพราะภาพภายในเหล่านี้มีอยู่แล้ว
อย่างเราเห็นดวง เห็นองค์พระ พอนิ่งแน่นภาพก็จะขยายกว้างขวาง
ออกไป เหมือนในห้องนี้ พอนิ่งก็จะเห็นทั้งหมดในห้องนี้ ภาพภายใน
ก็เหมือนกัน เริ่มต้นจากจุดเล็ก ๆ ขยายกว้างออกไป

คุณครูไม่ใหญ่

“ ๐๖๕๖๖๖๖๖๖๖ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๒๗

เราเกิดมาเพื่อการนี้ มาเพื่อมีความสุข : ต้องมีความสุข เพราะ
เราเกิดมาเพื่อมีความสุข เราเกิดมาเพื่อการนี้ มาเพื่อมีความสุข
เป็นเส้นทางแห่งความสุข สุข ๆ ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เหมือนนกสวรรค์
มาในเมืองมนุษย์ สุขอย่างเดียว เหมือนนิพพานที่มีแต่ความสุข
สุขขนาดสวรรค์รำพึง ขนาดพรหมรำพึง ขนาดเทวดาทนไม่ได้ ต้อง
ลงมาถามพระพุทธเจ้า เพื่อถามวิธีการแสวงหาความสุข เพื่ออยาก
จะมีความสุขให้ยิ่งกว่านี้ขึ้นไปอีก พรหมก็เหมือนกัน ก็ลงมา
อรุณพรหมก็ลงมาเมืองมนุษย์ มาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า นี่สุขจาก
ฌานยังลงมาเลย

ปรุใจสำเร็จรูป : ลูกฝึกกันได้ถึงขั้นที่หลับตาปุ๊บ เข้าสู่ภายใน
ปั๊บได้หรือยังจ๊ะ? พอหลับตาก็เข้าไปได้เลย แบบบะหมี่
สำเร็จรูป ไม่ใช่พอหลับตาแล้วต้องรอแป๊บหนึ่ง ๕-๑๐ นาที
ปรุก่อนถึงจะกินได้ อย่างนั้นเป็นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปนะ ไม่เอา
นะ เราต้องเป็นประเภทบะหมี่สำเร็จรูป

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญกุศลด้วยใจ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๒๘

ฉันจะเป็นห้วขบวน : ก็นั่งกันดีทุกรูปเลย (พระลูกชาย: ผมหลับตาทิ้ง ๆ แบบนี้ก็ถูกดูเคลื่อนเข้าสู่ภายใน มีความสุขอยากจะทำมันเองครับ) มีฉันเอง ถูกต้องเลย แสดงว่าลูกครอบครองฉันได้แล้ว ฉันจะเป็นห้วขบวนเลย หลวงพ่ออยากให้แบบนี้นักหมดทุกรูปเลย เพราะถ้ามีฉันนะ เดี่ยวอีกสามตัวก็จะตามมาเอง ฉันแต่เดิมเรารู้จากตัวหนังสือ จากในตำราที่เราได้เคยศึกษา มา ตอนนี้เราได้สำเร็จรูป แต่เราจะไปรู้ว่าฉันจะจริง ๆ เป็นอย่างไร เราต้องครอบครองฉันให้ได้ ซึ่งมาจากการได้สุขจากสมาธิ เพราะใจนิ่งถูกส่วน ถ้าครอบครองฉันได้ วิริยะ ความเพียร จะตามมาเอง ไม่อยากมาก็ต้องมา จะปฏิเสธวิริยะก็ไม่ได้ เพราะมีความสุขถูกหลักวิชา จะทำให้มีฉันนะ เพราะเราได้สุขจากสมาธิ ที่สุขเพราะใจนิ่งแล้ว (พระลูกชาย: ครับ ผมได้ฉันนะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา มีความเพียรนั่งต่อหลัง ๕ โมงเย็นมีความสุข จะไปนั่งตรงไหนก็ได้ นั่งได้ต้นสนมีความสุขเพียร เห็นดวง เห็นองค์พระชัดเท่าลิ้มตาเห็นครับ) ดี ๆ ๆ (พระลูกชาย: จากการที่หลวงพ่อได้ให้โอวาท ก็ได้มีการมาทบทวนโอวาทและได้ตัวกัน จากเดิมผมว่าใจของผมนุ่มนวล มีความสุขมาแล้ว พอได้มาทบทวนโอวาทหลวงพ่อและได้ตัวแชร์ประสบการณ์กัน ผมก็มาปรับใจนุ่มนวลและมีความสุขมากขึ้นครับ) ดี ๆ ๆ (พระลูกชาย: ผมแปะติดองค์พระตลอดเวลา ผมชอบที่หลวงพ่อบอกว่านั่ง ๆ เหยย ๆ ผมก็นั่งเหยย ๆ มีความสุข เห็นแสงสว่าง ดวง องค์พระ ครับ) คนที่ไม่มีประสบการณ์ให้ดู คือคนตายแล้ว

“ ๐๖๕๖๖๖๖๖๖๖ ” ๒





ความเพียร : ผู้มีความเพียรย่อมสมความปรารถนา ที่ไม่
สมความปรารถนาเป็นไปไม่ได้ สำหรับผู้ที่มีความเพียร เพียรต่อไป
นะลูกนะ เอาให้คล่องให้ชำนาญเลย ให้มีอารมณ์ดี อารมณ์เดียว
อารมณ์สบาย อารมณ์เดียวก็อารมณ์ดีนั่นแหละ ถ้าคิ้วไม่ผูกโบว์
ก็ได้แน่ เหมือนเข็นครกขึ้นภูเขา แต่นี้เข็นภูเขาขึ้นครก เข็นเขา
พระสุเมรุขึ้นครก มันไม่ได้ยากแต่มันก็ไม่ง่าย อย่าลืม ศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ แคศอกเดียว ยึดไม่ได้ให้มันรู้ไป

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญบุญด้วยใจ " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๒๙

เรามาเพื่อทำให้โลกหมดความสงสัย : ต้องเริ่มจากจุดเล็ก ๆ ขยายออกเป็นภาพภายใน ขยายกว้างออกไป ผ่านจากจุดเล็ก ๆ ตรงศูนย์กลางกายออกไปทั่วโลก ผ่าน DMC เพื่อเปลี่ยนแปลงโลก ถ้าลูกสมหวัง ชาวโลกเขาก็สมหวัง เพราะเขาต้นเกิดมาในยุคนี้ ยุคเพื่อหายสงสัย ลูกต้องเรียนรู้ศึกษาให้แจ่มแจ้ง ให้หายสงสัย เราต้องทำให้โลกหมดคำถาม ไปเอาคำตอบจากปากช่องทางเล็ก ๆ ออกสู่สายตาชาวโลก เขาถามอะไรมาตอบได้หมดทุกคำถาม จนหายสงสัยให้คนถามถึงทางตันในทุกคำถาม จนไม่รู้จะถามอะไรตอบได้หมด มันน่ามหัศจรรย์นะ นั่งคนเดียวก็ได้ มีตัวกับหัวใจ กับความรู้มากมาย ไปได้ที่ everywhere สบาย พร้อมจะไปตอบคำถามใครก็ได้ เจอแท็กซี่ แท็กซี่ถามจะไปไหน ไปที่ไหนก็ได้ที่มีคนสงสัย พอเรากลับไปที่ชาวสวรรค์ก็จะถูกถามว่า “มาโลกมนุษย์ได้อะไรบ้าง” “ได้ทำให้โลกหมดความสงสัย” ตะลึงกันทั้งสวรรค์ เรามีหน้าที่ขจัดความสงสัยให้หมดไป เราต้องหายสงสัยด้วยตัวเองก่อน ไม่ใช่เรามาสงสัยซะเอง แล้วใครจะหายสงสัย ไม่เอานะ ถ้าหายสงสัยได้ ไปได้หมด

ตื้อ ๆ มึน ๆ : พอเห็นท่าไม่ดี ตื้อ ๆ ก็ลุกไปเปลี่ยนอิริยาบถ ให้เลือดลมมันเดินสะดวก ลมมันอัน ทำให้ตื้อ ๆ มึน ๆ ปรับอินทรีย์ ให้สมดุล อะไรเกินอะไรขาดก็ปรับให้เสมอกัน อย่าไปฝืน

“ บ่อที่รู้และเข้าใจ ” ๒





ต้องยอมทิ้งทุกอย่าง : (พระลูกชาย: ถ้าวบไหนทิ้งทุกอย่าง
วางทุกสิ่งได้ ก็จะได้แต่ลมหายใจครับ) ถูกเลย จะต้องทิ้งทุก
อย่าง เพราะไม่มีทางเลือกอื่น ต้องยอมทิ้งสิ่งที่ไม่เป็นสาระ
แก่นสาร มาเอาสิ่งที่เป็นแก่นสารสาระ ต้องยอมทิ้งทุกอย่าง
ทิ้งอย่างได้อย่าง

คุณครูไม่ใหญ่



" บำเพ็ญบุญกุศล " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๐

ถ้านั่งจริงๆ จะมีประสบการณ์ใหม่เกิดขึ้น : ถ้านั่งจริงๆ จะมีประสบการณ์ใหม่เกิดขึ้น แต่ที่ไม่ไปไหนเพราะตั้งใจดูมากเกินไป เพราะเป็นไปไม่ได้ว่า ถ้านั่งแล้วไม่ไปไหน ที่ไม่ไปไหนเพราะนั่งยังไม่สมบูรณ์ แต่นั่งในระดับหนึ่ง ถ้าเฉยจริงๆ จะเข้ากลางไปเรื่อย ๆ เห็นไปเรื่อย ๆ ฝึกให้คล่องให้ชำนาญ ต้องมีฉันทะ จะมีฉันทะได้ต้องมีความสุขจากสมาธิ ถ้าครอบครองฉันทะได้ อย่างอื่นก็ง่ายแล้ว จับให้ได้ฉันทะไม่ช้าหรอก ถ้าลูกไม่ประมาทปล่อยใจเลื่อนลอยออกจากศูนย์กลางกาย

ขอให้ทุกคนมีความสุข ใจตั้งมั่น : ได้ประสบการณ์ดี ๆ ก็รักษาเอาไว้ ให้ได้ตลอดม้วนเดียวจบ จะได้ไม่ต้องมีความคิดว่าอยากจะได้อีกใจ หลงพ้อไม่เข้าใจ ทำไมเราครอบครองได้แล้ว ถึงไม่หวนหันเอาไว้ จะได้ไม่ต้องกลับมาเริ่มใหม่ ก็ในเมื่อเป็นสิ่งที่เราชอบและมีความสุข แล้วทำไมถึงปล่อยใจเลื่อนลอยกับประมาท ไม่หวนหันเอาไว้ ก็ฝึกให้คล่องให้ชำนาญ ทำซ้ำ ๆ ลูกทุกคนจับหลักได้แล้ว ตอนนี้ก็ตั้งมั่นในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่มั่นคง ขอให้ทุกคนมีความสุข ใจตั้งมั่น

คุณครูไม่ใหญ่

“ ว่างให้รู้และเข้าใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๑

เริ่มจากสิ่งที่เราชอบก่อน : นั่งธรรมะกันเป็นอย่างไรบ้าง (พระลูกชาย: องค์พระยังขึ้นมาไม่เป็นธรรมชาติ จึงอยากทำใจนิ่ง ๆ เฉย ๆ ต่อไป) ไม่เป็นไร ยังทำไม่ถูกใจท่าน ทำตามที่ท่านชอบสิ ทำนิ่ง ๆ เฉย ๆ ถูกใจท่านเดี๋ยวจะมา (พระลูกชาย: หากนึกนิดหนึ่งตอนต้นแล้วใจค่อยเป็นไปโดยธรรมชาติ อย่างนี้ได้ไหม) ให้เริ่มจากสิ่งที่เราชอบก่อน เช่น ภาพใน DMC แต่ที่หลวงพ่อกำลังให้ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้ไม่ติดสัญญาความทรงจำ ถ้ามีความจำเป็นก็โอเค เราก็สามารถเริ่มจากสิ่งที่เราชอบหรือเราถนัดก่อนได้

ยิ่งหยุด ยิ่งนิ่ง ยิ่งตั้ง ยิ่งเร็ว ยิ่งชัด ใสสว่าง : ให้มองผ่าน ๆ ยังไม่ต้องเก็บรายละเอียด ถ้าใจนิ่งสนิทจะเห็นรายละเอียดเอง จะเป็นไปพร้อม ๆ กัน แต่ถ้าเราเก็บรายละเอียดเราจะส่ายตา ดู เพราะฉะนั้นให้ทำนิ่ง ๆ เฉย ๆ และจะเห็นรายละเอียดเอง ไม่เป็นไรหลวงพ่อกค่อยได้ ทำให้ใจนิ่งแน่นมากขึ้น ถ้ามีดวงแก้วหรือองค์พระมาให้ดู ก็ดูไปเรื่อย ๆ ให้ค่อย ๆ หยุดนิ่งไปเรื่อย ๆ พวกเราทำมาถูกต้องแล้ว แต่ยังไม่สมบูรณ์ ต้องทำซ้ำ ๆ หมั่นฝึกฝน ยิ่งหยุด ยิ่งนิ่ง ยิ่งตั้ง ยิ่งเร็ว ยิ่งชัด ใสสว่าง แล้วมันจะเห็นรายละเอียดเอง ไม่ต้องส่ายตา ดู ถ้ายังไม่เห็นรายละเอียด แสดงว่ายังนิ่งหลวม ๆ ฝึกให้นิ่งแน่นสนิท ก็ให้เห็นเอง

คุณครูไม่ใหญ่



“ บ๊วยรักนะคุณครู ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๒

นอกรอบ : ในรอบชุดกว่านอกรอบ แสดงว่านอกรอบเราปล่อยใจไปกับสิ่งอื่น จึงหยุดไม่สนิท ไม่ใช่ในห้องเราหายใจได้ แล้วนอกห้องเราหายใจข้างเดียว ถ้าสมมุติว่าเป็นอย่างนั้น ให้เราวางไปก่อนเลย แล้วเริ่มต้นใหม่จากจุดที่เรามีความสุข ความบริสุทธิ์ มีความพร้อมก่อน เพราะเราคู่กับดวงและองค์พระแล้ว เต็มจิตละเอียดเราก็ทำได้

เร็วแรง มีพลัง : ข้างในยิ่งหยุด ยิ่งนิ่ง ยิ่งตั้ง ยิ่งเร็ว ไม่มียิ่ง สุดท้ายต้องลงที่เร็วแรงมีพลัง ข้างในยิ่งนิ่ง ยิ่งแรง ยิ่งชัด ยิ่งเร็วแรง ยิ่งมีความสุข ตื่นเต้นก็ไม่มี ตกใจก็ไม่มี มีแต่เร็วแรง มีแต่ความสุข ข้างใน ยิ่งเร็ว ยิ่งแรง ยิ่งมีความสุข ยิ่งชัด ต่างจากข้างนอก ยิ่งเร็ว ยิ่งไม่ชัด ยิ่งเสียยิ่งตกใจ แต่ข้างในยิ่งหยุด ยิ่งนิ่ง ยิ่งแรง ยิ่งชัด ยิ่งมีความสุข ยิ่งชัดมาก ๆ

เหลือแต่ถูกส่วน : อย่างกังวล อย่างตั้งใจมากเกินไป มีความเพียรดีแล้ว เหลือแต่การถูกส่วน ถ้านิ่งต่อไป ยิ่งจะต้องมีความสุขความบริสุทธิ์ พร้อมความรู้แจ้งเห็นแจ้ง ถ้าไม่มีความสุขไม่ใช่ และความสุขต้องเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ความรู้แจ้งเป็นของแถม เห็นความสว่าง เห็นดวง เห็นกายภายใน

“ ภาวนาจิตเป็นกุศล ” ๒





กำลังฝึกความไม่แข่งกัน : (พระลูกชาย: พอใจนึ่ง ๆ ก็เห็นองค์
พระชัดเท่าตาเห็น แล้วก็ค่อย ๆ จางหายไป) ช่างในไม่ต้องจ้องมาก
การเพ่งจะทำให้ปวดนัยน์ตาให้ทำนึ่ง ๆ สบาย ๆ เดี่ยวก็ชัดได้ตลอด
เวลา เรากำลังฝึกความไม่แข่งกัน เราไม่ได้แข่งกับใคร ฝึกความนึ่ง
นึ่งไปจนกว่าความอยากจะหมดไป ให้เหลือแต่ความหยุด เมื่อเรา
ไม่อยากได้สิ่งใด เราจะได้ทุกสิ่ง ที่เราต้องการ

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญบุญด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๓

ดูผ่าน อย่าดูพิศ : เวลาดูให้ดูผ่าน อย่าดูพิศ ดูผ่านแล้วจะชัด ถ้าดูพิศจะผสมเพ่ง จะไม่ชัดเจน และเราจะเพ่งโดยไม่รู้ตัว ให้ดูผ่านๆ เพลินๆ จะได้เร็ว ถ้าดูพิศ จะช้า ช่างในแปลก ดูผ่านคือพิศ แต่ถ้าดูพิศจะกลายเป็นเพ่ง ต้องจำนะลูกนะ ลูกต้องทำซ้ำๆ ดูผ่านๆ คือ ดูสบายๆ แต่ดูซ้ำๆ หลายๆ เทียว เพื่อจะจับจุดให้ได้ ว่า จุดพอดีอยู่ตรงไหน ถ้าได้ช่วงเวลาที่ถูกส่วนแล้ว จังหวะที่พอดี ไม่ใช่เรื่องง่าย อย่าเพิ่งเลิก ให้ลืมเรื่องอื่นให้หมด เพราะว่าถ้าได้แล้วจะได้ตลอดชีวิต ถ้าถูกส่วนแล้วให้ปล่อยเรื่องอื่นข้างนอกเลย เพราะถ้าละเอียดยแล้วจะติดทนนาน

ทำให้ถูกหลักวิชา : เมื่อดูๆ ไปเริ่มรู้สึกไม่มีความสุข เริ่มมีการค้นภาพ ทำซ้ำๆ ไปเรื่อย ๆ พอจิตเราละเอียดสมบูรณ์ เราก็ดูทั้งหมดได้ ถ้ายังทำไม่ได้ ไม่นิ่ง ตื้อๆ ตันๆ ไม่ชัดแสดงว่า ตั้งใจมากไป ต้องแก้ตรงนี้ เพราะว่าความตั้งใจมาก จะทำให้ใจไม่สมบูรณ์ ตอนนี้พวกเราไม่ฟังกันแล้วใช่ไหมจะ ตอนนี้พวกเราเหลือแต่ความตั้งใจมากไปเท่านั้น ลูกไม่ช้าหрок และหลวงพ่อกอยได้ อย่าไปคิดเองว่า หลวงพ่อกอยไม่ได้ ไม่ทันใช้ เหลือแต่ทำให้ถูกหลักวิชา ได้ขนาดนี้ก็ดีมากแล้ว มันน่าอัศจรรย์ด้วยซ้ำที่ก้าวมาถึงขนาดนี้ เหมือนพวกเราเพิ่งออกมาจากโคลน มาอาบน้ำอาบท่า ถ้าติดก็เริ่มต้นใหม่ เพราะหลวงพ่อกอยใจ เอาที่ดูแล้วสบาย อยากดูอะไรก็ดู ให้มีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

“ ๐๖๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๔

จุดที่มีความสุข : “อยู่ตรงไหนที่มีความสุขมากที่สุด” วันนี้เราจะเริ่มต้น ณ จุดที่มีความสุขแล้วให้อธิษฐานจิต แต่ต้องทำ ณ จุดที่มีความสุข เพราะตรงนั้นใจจะเป็นหนึ่ง นิ่งแน่น มีความสุข นุ่มนวล ควรแก่การงาน เราก็ทำ ณ ตรงนั้นที่ใจเราพร้อม และเราก็มีความสุขมากที่สุด ให้ปล่อยใจไป ณ จุดที่เราคล่องที่สุด ชำนาญที่สุด ไปเร็วที่สุด ให้อยู่ตรงนี้ ณ จุดที่เรา มีความสุข ทำให้ถูกหลักวิชา คือ “ทำ ณ จุดที่มีความสุขก่อนไม่ช้าหรือกลัว” ให้ทำใจนิ่งๆ นุ่มๆ เบา สบาย ให้เราเริ่มจากจุดที่เรามีความสุขก่อนทุกครั้งและอย่าลุ่ม ลุ่มไปก็ไม่มีประโยชน์ ทำเฉยๆ ก็เป็นแล้ว ให้ทำนับไปนับมา ล้านครั้งเดียวก็ขัด ทำล้านครั้งเดียวก็หยุดก็เอง เดียวก็เป็น ค่อยๆ ผี๊ก เพื่อแสวงหาความชำนาญ เหมือนขับรถ ถ้าเราชำนาญก็สามารถเข้าตรอกซอยซอยได้ ลูกๆ ฟังจำไว้ว่า เราไม่ใช่พระอรหันต์นะ เรายังเป็นนักเรียนอนุบาลอยู่ เรายังล้มลุกคลุกคลานกันอยู่ กำลังฝึกกันอยู่ เราต้องฝึกให้หนัก ฝึกให้คล่องให้ชำนาญ เดียวจะได้ ร้อยเปอร์เซ็นต์ทั้งหมด

ยิ่งเรียนยิ่งง่าย : เรียนธรรมะจะต้องง่ายขึ้น ง่ายแสนง่าย ง่ายๆๆๆ ขึ้น ส่วนเรียนทางโลก ยิ่งเรียนยิ่งยาก เรียนปริญญาโท เรียน ดร. ยิ่งเรียนยิ่งยากขึ้น แต่เรียนวิชาธรรมกาย ยิ่งเรียนจะต้อง ยิ่งง่าย คือ จากยากไปหาง่าย ทางโลกเรียนจากง่ายไปหายาก



“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒





ส่วนทางธรรมเรียนจากยากไปหาง่าย ง่าย ๆ จนง่ายแสนง่าย ที่ว่า
จากยากไปหาง่าย คือ หยุตแรกมันยาก พอหยุตแรกได้ มันจะง่าย
ทางโลกเริ่มเรียน ก,ข มันง่ายเหมือนจับดอกเตอร์ พอจับก็แก่เลย
ยิ่งเรียนยิ่งแก่ ส่วนทางธรรมยิ่งเรียนยิ่งง่ายขึ้น ยิ่งใสขึ้น

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญกุศลเถลิง ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๕

ยิ่งได้จะยิ่งง่าย : ข้อสังเกตมีหลักการคือ วันนี้เราทำได้ง่ายกว่าเมื่อวานหรือไม่ ถ้าง่ายกว่าแสดงว่า “ใช่” ถ้าวันนี้ทำได้ยากกว่าเมื่อวานแสดงว่า “ไม่ใช่” ข้อสังเกตนี้ลูกต้องจำไว้ มันจะยากตอนแรกๆ แล้วจะลดลงไปเรื่อย ๆ เพราะยิ่งได้จะยิ่งง่าย ถ้าลูกหยุดใจจนเห็นดวงหรือองค์พระได้ ก็จะไม่ยาก ถ้าลูกทำตรงนี้ได้ อะไร ๆ ก็ง่ายหมด

นั่งธรรมะไม่มีการกดดัน : อย่าไปตั้งใจมากเกินไป ให้มันทำบ่อย ๆ ตลอดเวลา ทำซ้ำ ๆ เข้าไปในจิตวิญญาณของเรา เหมือนรสเปรี้ยวในมะนาว รสหวานในน้ำตาล ต้องได้ตรงนี้ก่อน ไม่ใช่ไรไม่ช้า ไม่มีการกดดัน ไม่มีล้น ง่าย มีความสุข บริสุทธิ์ และจะง่ายขึ้นไปเรื่อย ๆ ความจริงยิ่งเรียนยิ่งง่าย ง่าย ๆ ง่ายแสนง่าย ง่ายที่สุดภายในใจเราคิดว่า ยิ่งเรียนยิ่งยาก แต่มันไม่ใช่ เพราะฉะนั้นต้องไม่มีการกดดัน ยิ่งซับซ้อนยิ่งง่าย ทางโลกยิ่งเรียนยิ่งยาก มันกลับตาลปัตรกัน วิชาทางโลกจบแล้วทำงาน ก็ต้องเรียนเพิ่มอีกเรียนธรรมะเราไม่จำเป็นต้องใช้สมองจำ แค่เห็น เห็นก็ลุยเลย

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญกุศลแล้ว ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๖

หัวใจนักรบเต็ม ๑๐๐ : ๒ คำ ช่างมัน เป็นผู้ที่ดี หมั่นทำซ้ำๆ ให้คล่องให้ชำนาญ ถ้าขัดเท่าลืมนตาเห็นก็ง่ายขึ้นแล้ว ทำบ่อยๆ เดียวก็ชำนาญไปเอง รักที่จะศึกษา รักวิชาธรรมกายต้องทำอย่างนี้ ทำง่ายมากก็ได้ง่ายมาก ทำยากมากก็ได้ยากมาก เอาให้ขัด ๑๐๐% นิ่งเข้าไปให้ได้ ๑๐๐ ใน ๑๐๐ เข้าไปเรื่อยๆ เราเห็นแสงสว่าง เห็นดวง เห็นองค์พระ มันต้องมีความสุขนะ มีความสุขใจมันจะไม่อยากไปที่อื่นเลย ไม่อยากคิดอะไร อยากจะอยู่แต่ภายใน มันอยากจะเรียนรู้ต่อ อยากศึกษาต่อ ไม่งั้นจะปลื้กวิเวกได้ไง มันจะหวงแหนความนิ่งมาก ไม่อยากให้หาย เป็นปกติเลย เราต้องมีความตั้งใจมันที่จะเอาให้ได้ เพราะมันเป็นเรื่องของเรา ให้คนอื่นทำแทนก็ไม่ได้ แล้วเราก็ไม่อยากให้เขาทำด้วย เราต้องขวนขวาย กระตือรือร้น หลวงพ่อมากี่แค่มาพูด มาซักถาม ก็รอวันที่ลูกมีหัวใจนักรบเต็ม ๑๐๐ ไม่ขี้ขลาดๆ ไว้

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๗

จิตต้องบริสุทธิ์ ถ้าไม่บริสุทธิ์ก็ไม่เห็น : ผ่านจุดเล็กๆ ผ่านศูนย์กลางกายจิตต้องบริสุทธิ์ ถ้าไม่บริสุทธิ์ก็ไม่เห็น บริสุทธิ์ มั่งก็เห็นมั่ง บริสุทธิ์มากก็เห็นมาก บริสุทธิ์หมดก็เห็นหมด รู้ญาณแม่นยำ ถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริง ไม่มีอะไรมากำบังได้ ลูกต้องขวนขวาย เอาให้ได้ อย่าไปยอมแพ้

ปล่อยไปอย่างสบายๆ : เราก็ปล่อยไปเลย อย่างสบายๆ นิ่ง นุ่ม เบา สบาย ผ่อนคลาย เรามาถึงจุดที่นิ่งแล้ว ตอนนี้อยู่ในมันจะกลวง ปล่อยไปอย่างสบายๆ นิ่งนะ นิ่งนุ่ม ศูนย์กลางกายขยายออกไป กว้างๆ มันต้องหยุดนิ่งอย่างมีความสุข อย่างสบายๆ ดูสบายๆ เหมือนดูต้นไม้ใบหญ้า จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่างก็จะเกิด ถ้าภาษาชาวบ้านก็หยุด นิ่ง เฉย สุข บริสุทธิ์ ชัด ไส สว่าง รู้ไป ทั้งหมด รู้เพราะเห็น

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๘

ดูตรงกลาง : เรายิ่งๆ เหยยๆ เดี่ยวก็ถูกดูเข้าไปเอง จะเร็วแรงไปเอง
กายตรงกลางชัด นิ่งๆ เหยยๆ ดูตรงกลางให้หลุดจากหยาบไปติด
อยู่ภายใน ลูกฝึกอย่างนี้ แล้วอย่าปล่อยใจไปกับเรื่องอื่น ให้ตรึก
นึกคิดแต่เรื่องนี้ อย่ากดลูกนัยน์ตา ไม่เกี่ยวกับตา มันเข้าไปแล้ว
ก็หลุดจากกายหยาบไปแล้ว ให้ฝึกทำซ้ำๆ ให้ชำนาญ

ภายในไม่เหมือนภายนอก : นั่งกันดีขึ้นมัย (พระลูกชาย: ผมเริ่มต้น
ก็ทำต่อจากจุดที่ละเอียดต่อไปได้เลย แต่ก็มีบางรอบที่ต้องอาศัย
เวลาทำละเอียดสักระยะครับ) ชัดแค่ไหน? (พระลูกชาย: เห็นเป็น
โครงๆ ชัดเท่าลิ้มตาเห็น) เออ ถ้าชัดเท่าลิ้มตาเห็น มันไม่ใช่
โครงๆ แล้ว ต้องเห็นชัดอย่างเดียว เห็นคลุมๆ เครือๆ ครีบๆ
ครือๆ ก็ไม่ได้ ภายในไม่เหมือนภายนอก นักมวยหลับตาต่อ
ยก็ได้ เผลอพลุกถูกปลายคาง คู่ต่อสู้ถนอมน้ำใจคน หลับตายื่นคาง
ไปรับหมัด แต่ภายในต้องเห็นชัด รู้แจ้งเห็นจริง ชัยชนะย่อมมี
แก่ผู้มีความเพียรเสมอ

คุณครูไม่ใหญ่

“บวชให้รู้สละและละ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๓๙

อย่าตอบตามกัน : เรียนเพื่อเป็นที่พึ่งแก่ตัวเรา เพื่อหายสงสัย ให้แจ่มแจ้ง เรียนให้ได้แบบนี้ ใครมาถามเราจะได้ยืนยันได้ว่าสิ่งที่เข้าถึงในตัวเป็นของจริง เห็นจริง ๆ เห็นแจ้ง รู้แจ้งแทงตลอดในสิ่งที่เราเห็นและเป็นสิ่งนั้น อย่าตอบตามกัน อย่ายินดีในการสันนิษฐาน แม้ถูกก็ไม่เอา ถ้าไม่พร้อมก็บอกว่าไม่พร้อม ไม่ใช่เพื่อความอยากเด่นอยากดัง แต่เพื่อความบริสุทธิ์บริบูรณ์แห่งการประพาสพรหมจรรย์

let it be : การเรียนวิชาธรรมกาย ไม่จำเป็นต้องรู้อะไรมาก่อน แค่หยุดนิ่งถูกส่วน ถ้าถูกส่วนจะรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดเลย เหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันบรรลุธรรมท่านปล่อยวางทั้งหมด แล้วคิดว่าอะไรจะเกิดก็เกิด let it be ไม่จำเป็นต้องรู้เห็นมาก่อน ถ้ารู้เห็นมาก่อนเพราะคนอื่นเขาสอน ก็ไม่ได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนหลวงปู่ “ไม่ได้ตายเถอะ” อะไรจะเกิดก็เกิด เพราะฉะนั้น หลวงปู่อาจตายฟรีได้ แต่บารมีเก่าท่านมีมาก เพราะฉะนั้น สันนิษฐานวิทยาไม่ต้องเอามาใช้กับวิชาธรรมกาย

คุณครูใหญ่



“บ่ได้ตายเถอะ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๐

หน้าที่อย่างเดียว คือ มุ่งไปสู่ภายใน : ถ้าเราละเอียดกัน ๆ กันแล้ว เห็นชัด เห็นไม่ใช่อารมณ์ แต่รู้แจ้งจากการเห็นแจ้ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง จะมีปิติและภาคภูมิใจมาหล่อเลี้ยงตลอดว่าคนอย่างเราก็ทำได้ มีความภาคภูมิใจด้วยตัวของเราเอง ความพยายามหรือฝืนจะไม่มีเลย จะมีความสุข ความบริสุทธิ์ เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ จะทำให้เรามีฉันทะ ฉันทะเป็นหัวขบวน ถ้าเราครอบครองได้ อีก ๓ ตัวที่เหลือก็จะตามมาเอง ภูมิใจ ในการเป็นนักรบแห่งกองทัพธรรม

ทั้งชีวิตเข้าไปสู่ภายใน : ดูอย่างสบาย ๆ ดูเฉย ๆ อย่างสบาย ๆ ไม่มีกด ดัน เน้น เค้นภาพ ไม่มีเลย จะมีแต่ความสุขตลอด ดูอย่างสบาย ๆ พอถูกส่วนก็จะเร็วแรงไปเอง ทั้งชีวิตไปเลย อย่าไปสนใจ เรื่องไร้สาระ กะโหลกกะลา ทั้งชีวิตเข้าไปสู่ภายใน ให้มีแต่ ศูนย์กลางกาย ทั้งชีวิตไปเลย ชีวิตคือการเข้าถึง

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๑

หมั่นปิดกวาดเช็ดถูใจให้ใส : ให้ดูภาพภายในเฉยๆ แค่นั้น ไม่ต้องไปทำอะไรเลย ไม่ได้มีหน้าที่ไปทำอย่างอื่น หลวงปู่คุณยายฯ ท่านไม่มีเวลามาก ใจของท่านมีจำกัด ท่านจะใช้อย่างคุ้มค่า ไม่ให้หมดไปฟรีๆ ท่านใช้ใจของท่านกับการนั่งเฉยไปทำอะไรมาก ก็วนวาย ท่านใช้ใจอย่างคุ้มค่า ประหยัดสุด ประโยชน์สูง ตอนนอน ท่านก็ไม่ได้ใช้ใจ ใช้แต่หายใจ อย่างช้า คุณยายท่านก็ใช้ไม่มาก ใช้แค่เดินไปหอดฉัน ไปโรงงานทำวิชา และกลับมาที่พักเท่านั้น แล้วก็เดินเข้าห้องน้ำห้องท่า ไม่ได้ใช้อะไรมาก ใช้แค่พัดวอร์ของท่านไป แค่นั้น มือท่านก็ใช้ไม่มาก ท่านใช้ปิดกวาดเสนาสนะ อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน และใช้ถือดวงแก้ว ๒ ดวง ในโรงงานทำวิชา ท่านก็ใช้ของท่านแค่นี้ หูท่านใช้ฟังคนอื่นนิดหน่อย แม้ฟังนิดหน่อย ก็ฟังเหมือนไม่ได้ฟัง ฟังไปงั้นๆ ส่วนใหญ่ใช้ฟังแต่คำถามหลวงปู่ฯ ก็มักจะตอบคำถามหลวงปู่ไม่ได้ เรื่องราวต่างๆ เลยไม่มากระทบ ถึงใจท่าน ปากท่านใช้พูดกับคนอื่นนิดหน่อย พูดพอให้รู้เรื่อง แต่ส่วนใหญ่ท่านจะใช้พูดตอบหลวงปู่ ท่านจะพูดกับบุคคลที่ควรพูด ท่านใช้ของท่านแค่นี้ หมั่นปิดกวาดเช็ดถูใจของท่านให้ใส เพื่อรองรับ V V Very Very VIP แต่จะมาใช้เยอะตอนมาเจอหลวงพ่อนี้แหละ ใช้มากขึ้น เพราะต้องรับแขก ต้องสอนธรรมะ เพราะต้องสร้าง หลวงพ่อและหมู่คณะ ตอนอยู่กับหลวงปู่ท่านใช้แค่นี้ พอเจอ



๒๐๖ " ๐๔๔๕๕๕๕๕๕๕ " ๒





หลวงพ่อดีขึ้น พอเสร็จก็ไป ยายไปแล้ว หมดภารกิจ ดูว่า
เราเป็นอย่างไรหรือเปล่า ถ้าอยากเป็นอย่างยายก็ต้องทำอย่าง
คุณยายๆ ทำอย่างยายคือ...หมั่นปิดกวาดเช็ดตู้ใจให้ใส เพื่อรองรับ
V V V V V VIP อย่าลืมนะ ทำใจของเราให้สะอาดเพื่อรองรับ Very
Very VIP

คุณครูไม่ใหญ่

“ บำเพ็ญบุญกุศล ” ๒๒ ๒๐๗





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๒

ความสุขมาติดเรา : ลูกต้องหมั่นขวนขวายประกอบความเพียรนะ ความจริงมันน่าจะได้ตลอดเวลาแล้วนะ ก็ในเมื่อเรามีความสุขจนความสุขมาติด แล้วปล่อยให้หลุดไปได้ไง? (พระลูกชาย: ผมมีประสบการณ์นอกรอบ สุขเข้ามาติดเองเลยใหม่ ๆ ก็ตริกตริกจนสุขเข้ามาติด ทุก ๆ อิริยาบถใจก็ติดอยู่ตรงกลางเอง อย่างเป็นธรรมชาติครับ) ต้องให้ถึงจุดนี้ ที่ความสุขมาติดเรา ต้องมีประสบการณ์แบบนี้ ครั้งหนึ่งในชีวิตที่ความสุขมาติดเรา

ปล่อยไม่ใช่ดัน : หลับตาปล่อยใจนิ่ง ๆ วาง ๆ ไปก่อน ตอนนี้อยู่ในเราโล่งกลวง นิ่งในนิ่ง ๆ เข้าไปเรื่อย ๆ ฝึกซ้ำ ๆ ๆ ย้ำ ๆ ๆ ให้คล่องให้ชำนาญ ให้แน่นในแน่น ๆ ๆ นิ่งแน่น **ปล่อยไม่ใช่ดัน ดูนไม่ใช่โดด**

ต้องให้ความสำคัญกับเรื่องหยุดนิ่งมากที่สุด : ให้ฝึกซ้ำ ๆ ต้องหายสงสัยด้วยตัวเอง ให้แจ่มแจ้ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชา แสงสว่าง ให้รู้แจ้งเห็นจริง หายสงสัยด้วยตัวของเราเองถึงจะใช้ได้ **ต้องให้ความสำคัญกับเรื่องหยุดนิ่งมากที่สุด เรื่องอื่นไม่ให้ความสำคัญเลย** นี่เป็นนักรบตัวจริง ดีจริง

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๓

อย่าไปท้อ : เป็นปกติของใจ ถ้าไม่ติดหยาบก็ต้องติดละเอียด อย่าปล่อยใจของเราให้หยาบไปติดเรื่องราวคน สัตว์ สิ่งของ ให้หลุดจากหยาบไปหาละเอียด ถ้าใครที่ละเอียดก็ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไป ให้ละเอียดทัน ๆ กัน ให้เราภูมิใจ ดีใจ ลูกมาถึงจุดนี้ได้ไม่ธรรมดา ไม่ใช่ง่าย ๆ มีบุญมาก ถ้าปล่อยทุกอย่างจริงๆ จะเห็นอานิสงส์ที่ทำให้เราสุขบริสุทธิ์ ตอนนี้ก็ฝึกมาได้ดีในระดับหนึ่ง เหลืออีกนิดเดียวจะถึงเป้าหมายแล้ว อย่าท้อนะ ให้มันฝึกฝน เหลืออีกนิดเดียวจะถึงแล้ว เราขนาดนี้แล้ว อย่าไปท้อ

เห็นแล้วมีความสุข : ภาพภายนอกไม่มีอะไรใหม่ ก็ซ้ำ ๆ เดิม ๆ ก็เห็นกันอยู่ทุก ๆ วัน มันก็งั้น ๆ แหละ วน ๆ วนไปวนมา คน สัตว์ สิ่งของ ไม่เป็นระเบียบ ภาพภายในน่าดูกว่า ประณีตสวยงาม เห็นแล้วอยากดูเข้าไปเรื่อย ๆ เห็นต่อ ๆ กันไปเลยเป็นเรื่องเป็นราว เห็นแล้วมีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

“ ว่างก็รู้สึกละอายใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๔

ผู้มั่งคั่งความนิ่ง : ลูกเป็นผู้มีบุญมาก ทำเป็นไม่รู้ตัว ต้องมาบอกถึงจะได้รู้ ทำเป็นไม่รู้ ยกเว้นมีกรรม ลูกต้องสะสมความนิ่ง รวยความนิ่ง นิ่ง นิ่ง นิ่ง นิ่ง นิ่ง นิ่ง เป็นผู้มั่งคั่งความนิ่ง รวยความนิ่ง นิ่ง นิ่ง นิ่ง นิ่ง นิ่ง จงดูโดยปราศจากจินตนาการ เพราะเราเรียน เพื่อเห็นไปตามความเป็นจริง หรือใครมีความเห็นที่แตกต่างจากนี้

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญภาวนาด้วยใจ ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๕

ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ : ก็นั่งกันดีทุก ๆ รูปเลย ดีขึ้นเรื่อย ๆ เราอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อให้รักษาให้ดี อย่าให้หลุดเลยนะ นั่งในนิ่งให้นิ่งแน่นในระดับที่เราสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาประสบการณ์ได้ นั่งในนิ่งเข้าไปเรื่อย ๆ ผ่านกายในกายผ่านเข้าไป เส้นทางสายกลางทางเอกสายเดียวในแนวดิ่งจนถึงที่สุดแห่งธรรม เราจะเห็นว่าจะไปล้น ไปเร่ง ไปเพ่ง ไปจ้องไม่ได้เลย

ถ้ายังมีนิรณ ๕ ก็ยังเข้าสู่ภายในไม่ได้ : ให้คลายความผูกพันคนสัตว์ สิ่งของใจจะรวมที่ศูนย์กลางกาย พอถูกส่วนจะเข้าไปสู่ภายใน ต้องมีความบริสุทธิ์ถึงจะเข้าไปได้ ไม่บริสุทธิ์ก็เพราะยังมีนิรณ ๕ ถ้ายังมีนิรณ ๕ ก็เข้าไปไม่ได้ ถ้ามีบางตัวก็เข้าไปได้บ้างไม่ได้บ้าง ถ้าทั้งหมดอย่างก็จะเข้าไปได้อย่างเร็วแรง ใจจะบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น สุขเพิ่มขึ้น ให้ดูว่าเราบริสุทธิ์ระดับไหน ถ้าเราบริสุทธิ์มากก็จะซ้อนกับผู้บริสุทธิ์ได้ บริสุทธิ์ระดับไหนก็ได้ระดับนั้น ในหมู่ของผู้บริสุทธิ์ท่านก็จะอยู่กับผู้บริสุทธิ์ เหมือนฝูงนกอยู่กับฝูงนก ฝูงเนื้ออยู่กับฝูงเนื้อ ที่พูดมาทั้งหมดนี้ก็ขึ้นอยู่กับหยุดกับนิ่ง ให้หมั่นปิดกวดเสนาสนะใจให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ อย่างที่หลวงพ่อบุญได้เคยให้โอวาทไว้ครั้งที่ผ่าน ๆ มา ลูกยังอยู่ในวัยที่สดชื่นแข็งแรงอยู่ ซึ่งเหมาะสม

“ บำเพ็ญสมาธิ ” ๒





สำหรับการศึกษาวิชาธรรมกาย เหมาะสำหรับเป็นฐานทัพให้
พระนิพพานได้เป็นอย่างดี ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ดีมาก ให้ฝึก
ซ้ำๆ เรายังมีภารกิจอีกเยอะที่จะต้องทำ ทั้งมนุษย์ ทิพย์ ธรรม
หลวงพ่อรอคอยความละเอียดของพวกเราอยู่ ต้องละเอียดเท่าๆ กัน
พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านคอยอยู่ ท่านทั้งคอยด้วยคุณด้วย
ฝึกมาขนาดนี้แล้ว อย่าท้อ

คุณครูไม่ใหญ่



“ บำเพ็ญภาวนา ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๖

Hero ในดวงใจ : นั่งกันดีมั๊ย? มันสู้ความเพียรของเราไม่ได้หรอก (พระลูกชาย: ผ่านดวงผ่านกายจนนิ่งแน่น) ที่ถูกพูดมานี้ไม่ก๊ินาที่เป็นเรื่องมหัศจรรย์ ขนาดประธานาธิบดียังไม่เคยได้ยืนสักคน มหาเศรษฐี top ten ก็ไม่เคยมีใครได้ยืน แม้ชาวพุทธก็ไม่ก๊ินาคนที่เคยได้ยืน ไม่ก๊ินาคน แปลว่า คัดเอาเฉพาะคนจริง ๆ นะ ไม่ใช่แมว ไม่คิดไม่แปลกนะ คุณกันรู้เรื่องไม่ก๊ินาคน ทั่วโลกเขาไม่รู้เรื่องเลย ดวงสักดวงก็ยังไม่เคยเห็น หลับตาแล้วไม่มีด หลับตาแล้วสว่าง

มีชาวญี่ปุ่นอยู่คนหนึ่งที่น่าสนใจ เป็นเด็กหนุ่มที่เพิ่งจบมหาวิทยาลัยทางด้านวาดภาพ อยากจะแสวงหา hero ในดวงใจ แล้วถ้าเจอก็จะทำตามอย่าง hero นั้น จึงเก็บเงินเพื่อเดินทางไปประเทศจีน ครั้งที่ ๑ โดนขโมยเงินจนหมดตัว โชคดีที่มีตัวแลกเงิน จึงกลับญี่ปุ่นได้ ยังไม่ทิ้งความตั้งใจ แล้วก็ไปใหม่ แต่คราวนี้เอาเงินไปซื้อจักรยานเดินทางไปจีน ไปตามเส้นทางสายไหม เพราะรู้ว่า มี hero เคยผ่าน เพื่อจะมีร่องรอยของ hero หลงเหลืออยู่ ชี้ไปหลายพันกิโลยังไม่เจอ ก็เลยผ่านมาที่ลาว มาเจอชาวญี่ปุ่นที่กำลังจะมาบวชวัดเรา คุณกันไม่ก๊ินาที่ตัดสินใจบวช ดูซิผู้มีบุญคุณกันไม่ก๊ินาที่ขายจักรยานคู่ชีพที่ล้อ ๒ ข้างผ่านเส้นทางสายไหม เดินทางมาสู่เส้นทางสายไหม

“ ๐๖๕๕๕๕๕๕๕ ” ๒





มีหนดคราไ้วมา ๕ เดือน เสียตาย ขอพระพีเลียงออกไป
ทานข้าว ตอนทานเข้ายังไม่ถือศีล ๘ ตอนออก ออกได้ ตอนเข้า
ยามไม่ให้เข้า ยามก็คนๆ ก็ไม่ให้เข้า เขาถ่ายรูปมาให้หลวงพ่อดู
หลวงพ่อบอกว่า DMC คราญี่ปุ่นจะดกกว่า กระจุกกระจุก
ยามไม่ให้เข้า ยามนี้ดีดี สมควรแล้ว ตอนแรกเสียตายครา
แต่ความปรารถนาที่จะพบ hero มันแรงกล้ากว่า เมื่อวานพีเลียง
พามาถวายปัจจัย เขาก็ยิ้ม หลวงพ่อบอกว่า “Hero อยู่ในตัว
ให้ไปหาให้เจอ” เลยเปิดเพลง Hero ให้ฟัง

คุณครูไม่ใหญ่



“ บ๊วยรักนะคุณครู ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๗

ไม่คิดไม่แปลก : (พระลูกชาย: เข้าไปจะเห็นพระพุทธรูปขึ้นมา ขยายคลุมอาคาร) ดีมาก มหัทศวรรย์ มีไม่กี่คนในโลกนะที่จะทำแบบนี้ ไม่คิดไม่แปลกนะ เพื่อนต่างศาสนา เขาก็แสวงหา แต่ยังไม่เจอที่ใช้ก็เอาอย่างนั้นไปก่อน แต่ของพวกเราไม่ต้องแสวงหา ไม่ต้องขี้อาย ไม่ต้องเดินทางไกล รู้หลักวิชาในการเข้าไปอย่างง่าย ๆ ที่พูดก็เพื่อให้ลูกรู้ว่าลูกมีบุญที่มานั่งกันอยู่ตรงนี้ ชาวโลกไม่รู้ที่ชั่วโลกกำลังเดินหาช่องเจาะน้ำแข็ง จะขุดหาแมวน้ำ รอบกันก็มีบางคนก็ถือหอกเพื่อไล่สิ่งใดที่จะมากินวัวของตนเหมือนเผ่ามาไซ exercise กันทุกวันหรือเปล่าจะ สำคัญนะ เลือดลมจะได้เดินสะดวก

จุดเดียวกัน : ถ้าเราละเอียดเท่ากัน ไปอยู่จุดเดียวกัน เวลาพุ่งเข้าไปจะเร็วแรงมาก จะเห็นชัด ในจุดเล็กๆ ใส ๆ ในนั้นมันจะมีเรื่องราวอีกเยอะแยะ เป็นที่รวมของสรรพสิ่งและสรรพศาสตร์ทั้งหลาย ตอนนี้องค์ทุกคนก็ฝึกมาได้ดีในระดับหนึ่งแล้ว กดดัน ตั้งใจมาก ไม่มั่นใจ ต้องไม่มีเลย มันใช้ไม่ได้ มากไปก็ไม่ได้ น้อยไปก็ไม่ได้ ต้องพอดี ๆ ให้ลูกฝึกซ้ำ ๆ ให้ความสงสัย ความเคลือบแคลงหมดไปให้ได้

คุณครูไม่ใหญ่

“ บารมีรู้สึกละเอียด ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๘

ตัววัดใจ : ต้องไม่ติดอะไรเลย เป็นตัววัดใจของเรา ลูกต้องฝึกให้ละเอียดย ให้เคลื่อนเข้าไปเองอย่างรวดเร็วแรง จะเคลื่อนเข้าไปได้ ต้องไม่มีอะไรเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งใจ ฝึกซ้ำๆๆๆ เดี่ยวจะดีขึ้นเรื่อยๆ

เป้าหมายสุดขีด : ทั้งทุกอย่างดี เหมือนเรากำลังจะตาย ไม่เอาอะไรแล้ว ให้ทุกอย่าง ในภพสามนี้ไม่เอาอะไรแล้ว เป้าหมายสุดขีด เหมือนคนอยากตาย ไม่รู้จะทำยังไง แต่มันไปพึ่งเชือก พึ่งยา แต่ดันกลัวงูกัด เพราะว่ามันผิดวัตถุประสงค์ อยากตายด้วยเชือก แต่มันไม่เหมือนเรา ของเราเป้าหมาย ไม่ได้ยอมตายใจเป็นกุศล ทำอย่างนี้ดี ไม่อยากได้อะไรเลย สมบัติจักรพรรดิก็ไม่อยากได้ กับหนึ่งมีแค่ ๕ องค์เท่านั้นเองที่จะบรรลุธรรม จะเป็นอย่างนี้ทั้งนั้นนะ

ปล่อยวางจากทุกสิ่ง : ให้เป้าหมาย คลายความผูกพันในทุกสิ่ง นี่สำคัญ นิ่งในนิ่งๆๆๆ นิ่ง นุ่ม เบา สบาย ผ่อนคลาย เราต้องคลายความผูกพัน ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียวเข้าไป ปล่อยวางจากทุกสิ่ง **ที่ยังไม่ชัด ก็เพราะว่าเรายังไม่นิ่ง ที่ยังไม่นิ่ง ส่วนใหญ่ก็เพราะตั้งใจมาก** ที่จะเผลอไปคิดเรื่องอื่นไม่มีแล้ว เราผ่านมาแล้ว ก็ให้ปรับตรงนี้

ถ้าเราเห็นชัด มีความสุข ความบริสุทธิ์ ไม่ต้องลู่ไปไหน ให้นิ่งต่อไปเลย อย่าไปสนใจอย่างอื่น ทั้งชีวิตไปเลย ทั้งทุกอย่าง

ถ้านิ่งแน่น พอถูกส่วนมันจะเป็นไปเอง ตอนนี้ให้ทุกอย่าง อย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว ให้เป็นไปเอง

คุณครูไม่ใหญ่



" ภาวนาจิตภาวนา " ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๔๙

ฐานทัพที่ดีต้องนิ่ง บริสุทธิ์ มีความสุข : เรียนวิชชาธรรมกาย
ต้องเห็นอย่างเดียว ต้องเห็นแจ้ง รู้แจ้งจากการเห็นแจ้ง ต้องนิ่งแน่น
จนสว่างมาก ๆ ถึงจะเห็นชัด ถ้าเราเป็นฐานทัพที่ดี มันต้องนิ่ง
บริสุทธิ์ มีความสุข อากาศกำลังดี ให้เราทำความเพียร ฝึกซ้ำ ๆ
ลูกฝึกกันให้ดี ลูกก็ทำมาได้ดีในระดับหนึ่ง อย่าไปท้อ ให้ทำซ้ำ ๆ
ฝึกไป ทั้งทุกอย่าง ฝึกตรงนี้ ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว

ทำแบบนักรบ : ต้องทำแบบนักรบ นอนหนุนขอนไม้ พอตื่นรู้สึก
ตัวขึ้นมาก็ยิ่งธนูเลย ฝึกแบบ Harlem Globe นักบาส ตื่นมาพอหาว
ก็ขู่ทบาสเลย เป้นบาสอยู่ปลายเตียง ขนาดนักบาสยังทำขนาดนั้น
ลูกต้องฝึกแบบนั้น

ง่ายขึ้นไปเรื่อย ๆ : นี่ถ้าง่าย ใช่ว่าไม่ยากแต่ก็ไม่ง่าย ก็ไม่ใช่
ต้องง่ายขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะมันไม่ได้ ต้องง่าย อย่างจะเดินจาก
ห้องนี้ไปห้องโน้น ไม่ใช่เอาหัวชนผนังนะ ต้องเดินทะลุผนังไปเลย

คุณครูไม่ใหญ่

“ บ๊ายบายคุณครู ” ๒





สรุปโอวาทการปฏิบัติธรรมที่ ๒๕๐

ถ้ามีความสุข ยังไงก็ต้องเห็น : (พระลูกชาย: การเห็นเพิ่มมากขึ้นตามปริมาณองค์พระ และมีความสุขครับ) ถูกต้องเลย ต้องมีความสุข ถ้ายังนั่งยังไม่สำคัญ ลำบาก ลำบากไม่ใช่ นะ **ถ้ามีความสุข ยังไงก็ต้องเห็น** เพราะภาพที่เห็นมาพร้อมความสุข ถ้าไม่มีความสุข ยังไงก็ไม่เห็น

หลุดเป็นชั้นๆ ไปเรื่อยๆ : ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว ก็ปล่อยเข้าไปเลย นิ่งในนิ่งๆ นิ่งนุ่มๆ เบาๆ สบายๆ เราจะเข้าไปถึงแก่นสารของชีวิต แก่นของสาระ คือ แก่นสาร ลูกเป็นผู้มีบุญมากที่ได้มาอยู่ ณ ตรงจุดนี้ ก็เหลือแต่ตั้งใจประกอบความเพียรให้เต็มที่อย่างถูกหลักวิชา

ถ้าบริสุทธิ์ก็จะหลุดร้อนเข้าไป: ตอนนี้เราก็นิ่งในระดับหนึ่ง แสดงว่าเราบริสุทธิ์ในระดับหนึ่ง ถ้าเราไม่บริสุทธิ์มันก็ไม่นิ่ง เพราะเราไปติดในสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ เป็นมลทินของใจ ถ้าเราบริสุทธิ์ก็จะหลุดร้อนเข้าไป จะมีความสุข และเราก็จะชอบอารมณ์นี้ เพราะมันมีความสุข ลูกจะมีความปิติ ความภาคภูมิใจหล่อเลี้ยงตลอด

คุณครูไม่ใหญ่



“ บ๊ายบายครูไม่ใหญ่ ” ๒





กราบอนุโมทนาบุญทุกท่านผู้ที่มีส่วนสำคัญยิ่ง
ทำให้หนังสือ “ง่ายที่สุด คือ หยุดได้” เล่ม ๒
เสร็จบริบูรณ์

พระมหาอภิรักษ์ ยโสธโร

พระประทีป ปทีโป

พระภรต ฌานชโย

พระกัมธร ติพุทธโร

พระมงคล ภาทมนฺคโล

พระภูษิต ยุตตวิฑูโธ

คุณจิตติรัตน์ ลักษณะธนากุล

กองพุทธศิลป์

กองภาวนา

Peace Revolution

ทีมงาน www.dmc.tv

ทีมงาน www.kalyanamitra.org

เจ้าหน้าที่จัดรับ-ส่งผลการปฏิบัติธรรม เส้า M29 สภาธรรมกายสากล

www.facebook.com/jai.yut.24nor.fanpage

Line ID : @jai.yut.24nor

“ บำเพ็ญบุญอย่างง่าย ” ๒





ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หญิงชาย
ชายขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หญิงชาย
ชายขวา

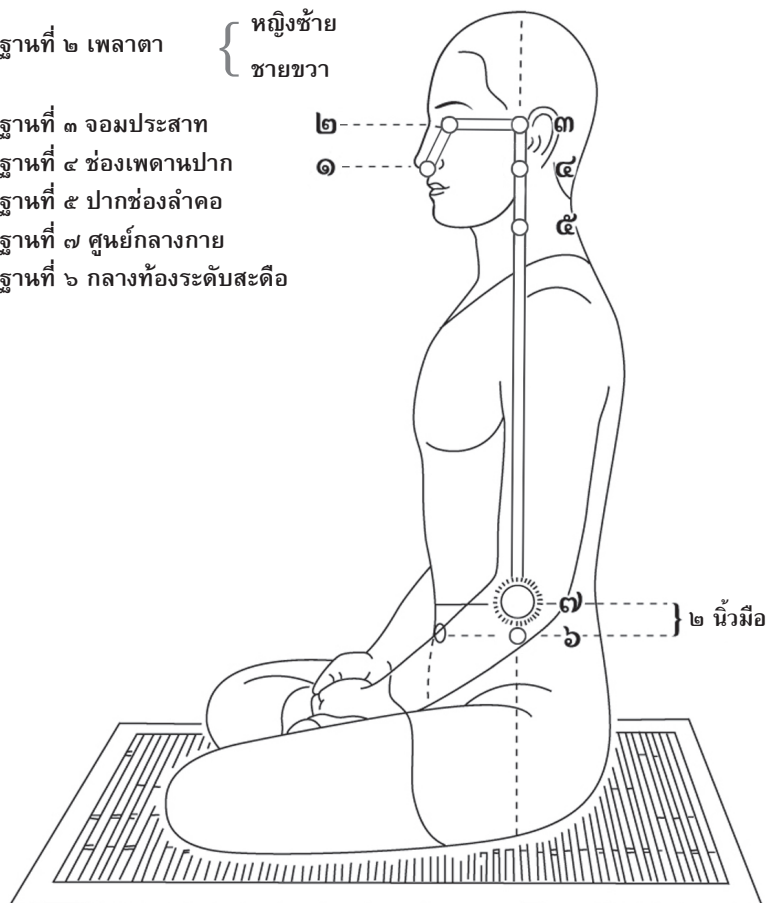
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดานปาก

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกาย

ฐานที่ ๖ กลางท้องระดับสะดือ



ภาพแสดงทางเดินของใจทั้ง ๗ ฐาน



" บำเพ็ญสมาธิ " ๒





ฐานเจ็ด

ฐานเจ็ด เสด็จเข้า	นิพพาน
ฐานเจ็ด เสด็จมาร	พ่ายแพ้
ฐานเจ็ด แหล่งสราญ	ใจสุข
ฐานเจ็ด คือบ้านแท้	ลูกนั้นทุกคน

สุนทรพจน์

“ บำบัดทุกข์และอุปสรรค ” ๒





บ่มอินทรีย์

ลูกหมั่นตรึกนึกน้อม	อย่างนี้
เป็นยอดนักรบที่	เลิศล้ำ
รู้จักบ่มอินทรีย์	แก้กล้า
ไม่ประมาทหมั่นยำ	มั่นแล้วอุดมการณ์

สุนทรพจน์



" บำบัดทุกข์และอุปสรรค " ๒





บันทึก

[illegible]

॥ वाचं धेनुमुपासीत ॥ ७





บันทึก

[illegible]

២២៤ " ប៉ាចក៏រុករានយូរណាស់ " ២

